

Võ Nghiêm Phương

Sao Không Chờ Đợi Nhau

Chương 1

Tử Khiêm cố van lơn:

– Con học ở Việt Nam cũng được mà, phải không mẹ. Mẹ nói với ba giúp con đi!

Quá bức dọc, ông Nam đẩy cửa bước vào:

– Con làm cho ba có cảm giác con là con gái chứ không phải con trai của ba. Ba thật sự thất vọng về con. Tại sao ba mẹ muốn con sang nước ngoài Dung học là lo cho tương lai của con, mà con lại không muốn? Có phải vì con bé Đan Châu đó không? Ba không thể tưởng tượng được mới mười chín tuổi mà con đã yêu thương vợ vẫn.

Tử Khiêm cúi gằm mặt. Xưa nay anh rất sợ cha. Ông là một người cha tài giỏi xuất chúng ngoài xã hội, người lại luôn nghiêm khắc với con cái trong nhà, mọi quyết định của ông khó ai lay chuyển được.

Ông Nam dịu giọng:

– Thủ tục đi sang Nga du học hoàn tất hết rồi, con đừng có van xin ba hay mẹ. Hãy đi học cho tốt. Năm năm nữa trở về, nếu con bé kia nó thực lòng yêu con, nó phải đợi con.

Vậy là chút hy vọng mong manh cuối cùng của Tử Khiêm cũng không còn.

Anh sẽ phải xa Đan Châu. Đúng ra ở tuổi mười chín của Khiêm yêu là sớm. Đan Châu cũng vậy, cô kém Khiêm một tuổi, cả hai đến với nhau bằng những rung động đầu đời, tình yêu ngọt ngào, thình thoảng hờn giận nhau chút chút để rồi nhớ nhau lại đi tìm nhau.

Ngày xưa Trời ở trên trời.

Trời xui đấng ấy đến ngồi bên ta.

Ngày xưa đấng ấy nhà xa.

Tan trường mưa quá nên ta đưa về.

Ngày xưa đấng ấy tóc thề.

Ta thời tóc ngắn nên về tương tư.

Ngày xưa ta viết phong thư.

Đấng ấy nhận được hình như bằng lòng ...

Phải đi sang Nga học những năm năm sao? Lòng Tử Khiêm đau nhói. Tại sao vậy trời, cho yêu nhau rồi phải xa nhau!

Bà Nam vuốt ve Tử Khiêm:

– Ba con nói đúng. Con nên nghe lời ba. Hơn nữa, con ở lại Việt Nam cứ suốt ngày yêu đương hẹn hò thì làm sao sau này có thể trở thành một bác sĩ giỏi cho được.

Tử Khiêm hiểu rồi, vì sao cha nhất định buộc mình phải du học, bởi vì mới mười chín tuổi anh đã yêu. Đứa con trai duy nhất của ông cũng phải là một con người xuất chúng như ông. Tháng nào Khiêm học kém tụt hạng là ông không vui. Trái tim Tử Khiêm buồn vơi vợi. Nếu như Đan Châu biết Khiêm phải đi du học năm năm, cô bé sẽ khóc cho mà xem ...

– Ngồi đi em!

Tử Khiêm kéo tay Đan Châu cho cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh mình.

– Uống nước trái cây nhen?

Đan Châu cười nheo mắt:

– Em ăn kem.

Cô nhìn ly cà phê đá của Tử Khiêm:

– Bộ anh đến đây đợi em lâu lắm rồi hả?

– Ừ.

Tử Khiêm gọi phục vụ làm ly kem, xong anh mỉm cười, nụ cười không tươi mấy:

– Hôm nay em mặc áo màu này đẹp thật. Anh thích màu này.

– Vậy hả! Sau này em sẽ mặc hoài cho anh ngắm nghen?

“Sau này” ... Tim Tử Khiêm lại nhói lên. Còn sau này hay sao, khi anh sắp xa cô đến năm năm, sẽ nhớ đến chết mất thôi.

Vẻ buồn buồn của người yêu khiến Đan Châu chú ý. Tử Khiêm có vẻ trầm lặng quá. Mọi khi Khiêm đâu có uống cà phê đá, anh thường uống nước trái cây. Cô đặt bàn tay mình lên tay Tử Khiêm:

– Bộ ở nhà anh có chuyện gì hả?

– Đâu có ... à, mà có đó! Ba anh buộc anh đi Nga học năm năm, thủ tục đi du học đã hoàn tất hết rồi.

Đan Châu sững sờ nhìn Tử Khiêm:

– Chùng nào Khiêm đi?

– Tuần sau.

Nước mắt Đan Châu ứa ra, cô cúi gằm mặt, buồn thiu:

– Tuần sau Khiêm đi, nhanh như vậy sao?

– Anh ... không dám nói sợ em buồn.

– Sợ em buồn, bây giờ em biết rồi cũng buồn vậy. Nhưng mà không sao, Khiêm đi học mà, năm năm sẽ qua rất nhanh phải không, khi ấy em cũng tốt nghiệp đại học.

Tử Khiêm nắm bàn tay người yêu siết nhẹ:

– Em sẽ đợi anh chứ, Đan Châu? Hứa với anh đi!

– Em hứa thì cũng được, vì năm năm nữa em mới hai mươi ba. Nhưng còn Khiêm, Khiêm có chung thủy với em không?

– Anh thề có!

Đan Châu bung ly kem lên, cô múc nhanh từng muỗng kem cho vào miệng.

Tử Khiêm giăng tay cô lại:

– Bị sặc bây giờ!

Nhả hết kem trong miệng ra, Đan Châu nhìn Tử Khiêm, nước mắt cô chảy dài:

– Khiêm đi rồi, em sẽ nhớ Khiêm đến chết mất.

Tử Khiêm xúc động lau nước mắt cho người yêu:

– Anh cũng sẽ nhớ em, như em đã nhớ anh vậy.

– Vậy hôm Khiêm đi, tụi mình làm một bữa tiệc đi, chỉ có hai đứa mình thôi nha Khiêm.

– Ừ. Em muốn gì anh cũng bằng lòng hết.

– Thiệt không?

– Thiệt!

Đan Châu cung nắm tay nắm nhẹ vào ngực Tử Khiêm:

– Vậy Khiêm đi, bỏ trái tim của Khiêm ở nhà cho em đi.

– Được.

Cả hai cùng nhìn nhau cười và hiểu rằng thời gian còn bên nhau quá ngắn.

Trái đất vẫn quay và thời gian vẫn cứ trôi.

Biển buổi chiều đẹp quá. Tử Khiêm cùng nhóm bạn kéo nhau ra thành phố biển. Họ đi tắm biển từ trưa, không ai muốn đi lên cả, cứ trằm mình dưới dòng nước mát.

Lưu Khải tát mạnh nước về phía Tử Khiêm và Đan Châu:

– Nè, Tử Khiêm! Cậu đi năm năm, ở nhà tớ sẽ chinh phục Đan Châu của cậu đấy!

Tử Khiêm vờ cung nắm tay lên:

– Cấm! Stop! Tớ sẽ đặt tấm bảng “Stop- Nguy hiểm, cấm lại gần” trước mặt Đan Châu. Đan Châu! Em nhớ giữ tấm bảng này cho kỹ nghen!

Đan Châu lờm người yêu, cô hụp xuống và nắm chân Tử Khiêm lôi đi ra xa. Lưu Khải mím môi nhìn theo. Bây giờ Đan Châu quyến luyến Tử Khiêm ra mặt, không che giấu tình cảm của cô nữa.

Được! Tử Khiêm đi, em sẽ khóc và anh lau nước mắt giùm cho em. Không tấm nữa, Lưu Khải lên trên bãi ngòi và gọi ly nước uống. Đông Ngân bước theo Lưu Khải, cô chọc Lưu Khải:

– Lưu Khải, đau tim quá hả?

Lưu Khải nhún vai, vờ ngạc nhiên:

– Có gì mà đau tim. Hai hôm nữa Tử Khiêm cũng đi rồi. Gia đình Khiêm cho Khiêm đi học ở Nga vì hấn yêu sớm quá.

Đông Ngân cười chúm chím:

– Yêu cho đời đẹp thêm thôi. Với tội mình, tình yêu chưa đủ chín để chờ nhau, rồi Tử Khiêm sẽ quên Đan Châu. Còn Đan Châu nó xinh quá, làm sao có thể đợi Tử Khiêm những năm năm.

Ngoài biển, Đan Châu và Tử Khiêm bơi ra xa, họ tách đám bạn bè ra riêng và leo lên gộp đá ngòi. Đan Châu thích thú nhìn đàn chim biển bay là đà giữa vùng trời xanh ngắt.

– Đẹp quá Khiêm ơi!

Tử Khiêm kéo tay Đan Châu ngòi xuống với mình:

– Ngày mai anh và em sẽ xa nhau rồi, Châu ạ, khi chúng ta rời thành phố biển này và đi về nhà.

Đan Châu xụ mặt:

– Đang vui, Khiêm nhắc đến chuyện đi Nga của Khiêm chi vậy, làm chi người ta buồn ...

Tử Khiêm chớp mắt buồn buồn:

– Anh đâu có muốn làm cho em đau lòng, nhưng sự thật như vậy mà. Anh muốn nghe lời em nói “em sẽ đợi anh”.

– Lo là lo phần Khiêm kìa!

– Anh hứa yêu em suốt đời.

Khiêm quàng tay ôm qua vai Đan Châu, cô rùng mình một cái. Yêu nhau nhưng chưa bao giờ cả hai thân mật với nhau như thế này. Cô và Khiêm cùng mặc áo tắm, người lúc này giữ kẽ gì nữa, ngày mai Khiêm đi rồi, cô sẽ không tiễn Khiêm đâu, nước mắt sẽ rơi mờ mịt mà thôi ...

– Đan Châu!

Tay Tử Khiêm nâng gương mặt Đan Châu lên, anh nhìn vào đôi mắt màu xanh như mây trời của cô, xúc động:

– Anh sẽ mãi yêu em ...

Anh hôn lên mắt cô, nụ hôn vụng dại như lần đầu tiên anh tỏ tình và nói rằng anh yêu cô. Đan Châu khép mắt đón nhận, đôi môi hé mở khi môi Tử Khiêm chạm vào môi cô. Nụ hôn ngọt ngào, vùng ngực thanh tân dậy thì áp nhẹ vào ngực Tử Khiêm, cả hai nghe rõ tiếng nhịp đập tim của nhau.

Nụ hôn dài và mạnh dần lên, tay Tử Khiêm run rẩy khi đi vào khám phá ... mà bóng chiều chập choạng đồng lõa với cảm dỗ cho đôi kẻ yêu nhau đi vào khám phá thế giới tuyệt mỹ của tình yêu.

“ Về tâm hồn, tình yêu là một khát vọng ngự trị, về trí não là sự thông cảm, và về thể xác là một thèm khát âm i, làm sao có được người mình yêu”.

Cả hai về đến phòng trọ thì bị cả nhóm bao vây. Đông Ngân vờ nắm áo Tử Khiêm:

– Nói mau! Hai người đi trốn ở đâu để yêu nhau?

Tử Khiêm đỏ mặt, hất tay Đông Ngân ra:

– Đừng có đùa quá đáng ghen Đông Ngân! Người ta ngồi ngoài quán uống

nước chớ đi đâu.

Đôi mắt Tử Khiêm khẽ liếc Đan Châu, cô đang lùi lại phía sau. Trong lúc Lưu Khải cũng ngằm quan sát Đan Châu. Họ biến mất từ lúc năm giờ chiều, cho đến tám giờ đêm mới chịu về phòng trọ. Đi sáu người, mà cuối cùng có hai người tách đi riêng ...

Thái Sơn chen vào:

– Tụi mày phải thông cảm cho hai đứa nó chứ, tối mai Tử Khiêm lên máy bay rồi. Thông cảm tí đi!

Lưu Khải bá vai Tử Khiêm:

– Mày là người chủ xưởng và bao tụi tao ra đây chơi, mày có quyền mà phải không? Ưu tiên cho mày xé rào đi chơi.

Tử Khiêm bật cười:

– Tụi mày đi ăn chưa?

– Ăn rồi! Đợi mày để bọn tao đói hả?

– Vậy đi hát karaoke một bữa đi, tối nay không say không về.

– Hoan hô Tử Khiêm chịu chơi!

Cả bọn kéo nhau đi, nhưng Đan Châu lắc đầu:

– Thôi, Đan Châu ở nhà, nhức đầu quá.

Đông Ngân nhăn nhó:

– Mày làm mất vui vậy Châu?

Tử Khiêm lo lắng:

– Hay anh đi mua thuốc cho em uống, cố gắng vui một bữa đi Châu.

Đan Châu miễn cưỡng gật đầu. Cô đang trong trạng thái nửa hạnh phúc nửa đau khổ. Hạnh phúc vì có tình yêu của Tử Khiêm, đau khổ vì ngày mai phải xa anh. Buổi chiều nay trên bãi biển mênh mông, cô đã trao đời mình cho Tử Khiêm. Năm năm đi học, ai biết được ngày mai sẽ ra sao.

Cô không biết mình có nên ân hận khi cho Khiêm tất cả.

Hiểu được tâm trạng của cô, Tử Khiêm đi chậm phía sau.

– Em đã là vợ của anh rồi, em phải đợi anh đó.

Đan Châu ngượng ngập. Tiếng “vợ” nghe xa lạ quá nhưng cũng thật đáng yêu. Vợ của Tử Khiêm.

Vào đến phòng karaoke, Đông Ngân giành micro hát trước, cô hát to lên, giọng âm vang như ... bò rống. Thái Sơn nhăn nhó:

– Cá ngoài biển mà nghe bà hát rống lên như vậy chắc chạy trốn hết trơn luôn.

Đông Ngân nguyệt Thái Sơn:

– Ông hát hay quá há, giỏi hát đi!

– Tôi hát không hay hơn ai, nhưng nhất định phải hay hơn bà.

– Phải rồi, tôi hát cá chạy trốn, còn ông hát hay quá nên cá từ biển chạy vào sông, năm phơi mình chết trắng luôn.

Tử Khiêm chen vào can:

– Thôi đi, lạy ông lạy bà, hai người sao cứ luôn cãi nhau vậy hả?

– Tại ông ấy cứ hay chọc bị thóc, bố ai mà chịu cho nổi.

– Như vậy sau này tui với bà nên cưới nhau đi, Đông Ngân.

– Đặng tui với ông hết “uỳnh” võ mồm đến “uỳnh” võ miệng hả?

– Đúng đúng! Người ta nói “thương nhau lắm cắn nhau đau”. Sở dĩ bà cãi với tui hoài, cãi hăng, cãi táo tợn là vì ba thương tui.

– Oái!

Đông Ngân la lên như nhà cháy, cô cầm cái micro rượt Thái Sơn chạy khắp phòng để đánh.

Tường Vi hét lên:

– “Nữ kê tác quái, gà mái đá gà cồ”!

Đông Ngân quay lại trừng mắt:

– Mày không bênh tao, còn nói xấu tao nữa!

– Tao cũng là con gà mái vậy, phải không Đan Châu?

Đan Châu mỉm cười gật đầu, nhưng lòng cô ngậm ngùi vì biết sẽ không có lần thứ hai họp mặt vui vẻ như thế này.

Tiếng hát của Lưu Khải trầm ấm đưa mọi người về vùng kỷ niệm, của thời đầu niên học, khi họ mới quen nhau, buồn chi lạ

Mùa hoa phượng này mùa hoa cuối cùng.

Những trang sách thơm, những bình mực tím.

Những con đường tà áo trắng bay.

Trong mắt cô học trò, mây chưa biết buồn biết nhớ ...

Cuối cùng đêm về, cả sáu người cũng chia thành hai nhóm, chỉ có Đan Châu và Tử Khiêm thành một nhóm. Ngày mai Tử Khiêm sẽ đi xa, sẽ còn lại Đan Châu với nỗi buồn và sự mong đợi.

– Anh sẽ thường xuyên gửi thư về cho em.

Nụ hôn của Tử Khiêm rơi âm thầm trên tóc Đan Châu, giọng anh nghẹn lại:

– Anh sẽ nhớ mãi những gì em đã cho anh. Hãy đợi ngày anh trở về.

Đan Châu ngược lên nhìn người yêu như muốn thu hết hình ảnh người yêu vào trái tim mình:

– Em sẽ rất nhớ anh, Khiêm ơi!

Chỉ còn nụ hôn đầy nước mắt thay cho lời nói tình yêu.

– Hù!

Bàn tay phát mạnh lên vai Lưu Khải, làm anh giật mình. Tường Vi cười khúc khích:

– Tường Vi làm Khải giật mình hả?

Lưu Khải sầm mặt:

– Tường Vi mà còn đùa kiểu đó, có ngày đau tim mà chết luôn quá.

Tường Vi tinh nghịch đặt tay lên ngực Lưu Khải:

– Khải chẳng đang đau tim là gì! Đau lắm hả? Người ta có cặp có đôi, ai

thèm Khải.

Bị chạm vào nỗi đau, Khải cúi kinh hất tay Tường Vi ra:

– Đau tim hay không là chuyện của Khải, ai mượn Tường Vi chỗ mở vào vậy?

Hai tiếng “chỗ mở”, Tường Vi tự ái đến nóng mặt. Cô bặm môi:

– Khải đúng là ngu, thương người ta trong lúc biết người ta không thương mình, Khải đâu có tệ hơn Tử Khiêm. Còn ... Tường Vi đâu có tệ hơn Đan Châu đâu nào. Khải thử ngắm Tường Vi coi!

Khải châm biếm:

– Trời đang tối mà bảo ngắm! Cũng chẳng cần, Tường Vi chỉ hơn con chim cú mèo một chút thôi.

– Khải!

Tường Vi giận dữ đá mạnh vào chân Khải. Không đề phòng, Khải bị sạm giò té quy xuống cát, không đau nhưng làm anh tức giận:

– Con gái con đũa gì mà con gái dịu dàng, lúc nào cũng cứ như là con trâu rừng!

– Khải dám nói Tường Vi như vậy đó hả? Vi giống con trâu rừng, còn Khải giống cái gì?

– Giống cái gì cũng được, miễn không giống con trâu rừng là được.

– Khải đáng ghét lắm!

Tường Vi giận dữ hốt một nắm cát dưới chân, ném bừa vào Khải. Khải ôm mặt thét lên:

– Vi! Trời đất! Không thấy đường gì hết nè.

Tường Vi toan quay đầu chạy, song nhìn thấy Khải bung mặt, cô không dám chạy, mà đứng lại, sau đó quỳ sụp xuống bên Khải, nắm hai tay Khải kéo ra:

– Khải có sao không?

– Sao là sao?

Bất thành linh, Khải vùng lên đê nghiêng Tường Vi xuống:

– Con gái gì mà dữ quá vậy? Nếu bây giờ tôi lấy cát ném vào mặt Vi, Vi có chịu không?

– Chịu. Trả đũa đi!

Lưu Khải buông mạnh Tường Vi ra:

– Nói như vậy cũng nói! Tui đâu có hèn hạ trả thù, nhất là trả thù con gái.

Tường Vi phì cười. Tuy nhiên, cô vẫn nằm yên trên cát chứ không ngồi dậy:

– Bởi vậy, người ta thương Khải ở chỗ đó đó.

Lưu Khải cau mày:

– Bà nói cái gì?

– Tường Vi nói ... Tường Vi thích Khải, yêu Khải.

Cô táo bạo kéo Khải té ngã trên người mình, rồi vòng tay ôm cổ Lưu Khải, gắn môi mình vào môi Khải.

Lưu Khải ú ớ cổ vùng ra:

– Điên rồi hả?

– Khải đã bao giờ hôn Đan Châu chưa?

– Hỏi bậy bạ.

– Vậy thì chưa thể nói là Khải yêu Đan Châu.

Khải hậm hực:

– Yêu là phải hôn như vậy sao? Tầm ruồng! Bà học ở đâu cái kiểu yêu đó?

– Trên phim ảnh, sách báo.

– Hừ! Đó là tình yêu dơ bẩn.

– Vậy phải nói yêu bằng tâm hôn là chép mấy bài thơ yêu lãng mạn là đủ.

– Ừ.

– Chẳng ai ngốc như Khải.

Tường Vi đứng lên, cô phủi cát trên người:

– Tui về nhà trọ đó!

– Ừ.

– Ông không về?

– Không!

– Vậy tôi về nhà trọ với ai đây? Đan Châu với Tử Khiêm biến mất, Đông Ngân với Thái Sơn cũng vậy. Về đó sợ ma lắm.

Khải mĩa mai:

– Tường Vi mà cũng sợ ma nữa sao?

– Sao không! Đi về với Tường Vi đi Khải!

Lưu Khải miễn cưỡng đứng lên đi cùng với Tường Vi. Cô nàng như sợ ma cứ ôm chặt cánh tay Lưu Khải.

Khải buồn rười rượi, tê tái cả tâm hồn. Giờ này Đan Châu và Tử Khiêm bên nhau, họ rủ rỉ lời từ biệt cuối cùng để ngày mai Tử Khiêm đi xa, năm năm nữa mới trở về. Cuộc chia tay nào cũng đầy nỗi buồn và nước mắt.

– Khải này! Khải muốn Đan Châu và Tử Khiêm bỏ nhau không?

Lưu Khải lắc đầu:

– Thôi đi, ác lắm! Tử Khiêm đi, Đan Châu đã buồn lắm rồi.

Tường Vi bĩu môi:

– Khải đáng ghét thật, làm quân tử tào. Người ta nói quân tử là ngu, tiểu nhân mới là khôn.

– Vậy người khôn nhường cho Tường Vi đó.

– Khải nói Tử Khiêm có chung thủy với Đan Châu không?

– Không biết!

– Còn lâu! Tử Khiêm sẽ bỏ Đan Châu. Cha mẹ Tử Khiêm muốn tách Đan Châu với Tử Khiêm nên cho Tử Khiêm đi du học.

– Nếu Tử Khiêm yêu Đan Châu thật lòng, họ sẽ đợi nhau.

Tường Vi nghếch mặt ra nhìn Lưu Khải. Cô không hiểu nổi sao Khải hiện lảnh và quân tử đến thế. Còn cô, nếu thích ai, cô sẽ đeo theo cho bằng được.

Tường Vi chỉ thấy thích thú Lưu Khải, người anh “cù lằn” quá khiến cô thấy thất vọng. Tình yêu là gì? Tường Vi muốn khám phá vào thế giới kỳ diệu ấy. Ngồi dưới tàn cây trướng cá, Đan Châu say mê đọc thư Tử Khiêm. Cô đọc có đến cả chục lần và gần như muốn thuộc lòng mà vẫn cứ thích mở thư của Tử Khiêm ra đọc. Tử Khiêm đã sang đến Matxcova và vào khóa học được một tuần. Còn Đan Châu, cô đã thi trượt vào đại học. Buổi chiều thi môn văn là môn sở trường của cô, thế mà cô không sao ngồi nổi, đầu cứ ong ong choáng váng và bây giờ là nỗi buồn. Dạng của cô đang xem việc cô trượt vào đại học để mắng nhiếc cô.

– Cũng cùng học, sao người ta đậu mà con trượt? Suốt ngày chỉ biết yêu thôi.

Tốt nhất mày ở nhà, chờ tao xem đám nào đó, tao gả chồng cho mày.

Mắt Đan Châu đỏ hoe, cô nhìn mẹ cầu cứu:

– Mẹ! Đâu phải con muốn rớt. Con thiếu có hai điểm thôi. Nếu như hôm đó con không bệnh, con sẽ làm bài được.

Bây giờ thì từ Thái Sơn, Đông Ngân, Tường Vi và cả Lưu Khải nữa, ai cũng chọn rớt cho năm học mới, chỉ có Đan Châu buồn hiu ngòi đây, lấy việc đọc thư Tử Khiêm làm niềm vui.

Chiếc xe của Lưu Khải thật êm chạy vào sân nhà Đan Châu, cô giật mình giấu vội phong thư của Tử Khiêm vào túi áo, nhưng cũng không giấu được đôi mắt nháy bén của Lưu Khải.

– Thư của Tử Khiêm phải không?

Đan Châu cười gượng:

– Ừ. Khải đến thăm Đan Châu?

– Rớt đại học rồi định ở nhà làm gì đây Châu?

– Chắc là đi học một nghề, rồi đi làm. Châu định đi học may rồi xin vào công ty may nào đó.

Khải nhìn mặt:

– Khải nghe nói đi may cực lắm. Sáng bảy giờ ba mươi vào ca, trưa nghỉ có bốn mươi lăm phút, ngày nào cũng tăng ca đến chín mươi giờ đêm, thậm chí còn đi làm cả ngày chủ nhật. Hay là ôn thi đi, sang năm thi tiếp!

Đan Châu lắc đầu:

– Thôi! Nhà của Châu đâu có khá giả mà ở không cả năm trời. Dượng đang khó chịu vì chuyện cả nhóm ai cũng đậu, chỉ có một mình Châu thi rớt.

– Tai Châu bệnh, chứ Châu học đâu có tệ.

– Số phận con rệp, thôi thì đi làm công nhân vậy.

Đan Châu cười gượng đùa:

– Khải là oách nhất, đậu vào kinh tế.

– Có gì oách đâu! Không có Châu đi học cùng cũng thấy buồn. Tử Khiêm biết chuyện Châu trượt đại học chưa?

– Chưa đâu, mà nói làm gì, Tử Khiêm có giúp gì được đâu, chỉ thêm buồn.

Đan Châu ngồi xích qua trên ghế xích đu cho Lưu Khải ngồi với mình.

Khải bồi hồi:

– Xem vẻ Đan Châu không khỏe?

– Ừ. Hồi này cứ ớn ớn trong người, bệnh hoài.

– Sao không đi bác sĩ cho mau hết bệnh.

– Thôi đi, Khải không biết là Châu chúa sợ chích thuốc và uống thuốc.

– Có bệnh phải uống thuốc chớ.

Khải thân mật đưa tay sờ lên trán Đan Châu:

– Châu còn sốt nè! Đừng để bệnh hoài không tốt đâu. Hay sẵn có xe, Khải đưa Châu đi khám bác sĩ.

– Thôi, Châu nói không sao mà.

Vừa lúc dượng của Đan Châu về tới, nên Khải đứng lên:

– Hôm nào Khải sẽ ghé lại.

– Ồ, Khải về đi!

Khải buồn buồn leo lên xe nổ máy chạy đi. Buồn thay, mình yêu người ta, kiếm có ghé thăm mà người ta thì chỉ hướng trái tim về một người khác.

Người ta khổ vì thương không phải cách.

Yêu sai duyên và mến chẳng nhằm người ...

Đan Châu bước vào nhà, dựng Nguyên quay lại khó chịu:

– Lúc nào cũng có bạn đến nhà, hèn nào mà không thi trượt đại học sao được.

Từ nay cấm cửa bạn với bè, rõ chưa?

Đan Châu cúi đầu:

– Dạ.

Dì Hai đi ra:

– Nó thi trượt, anh cũng phải để cho nó có bạn bè cho khuây khỏa chứ.

– Bạn bè cái gì, rồi yêu đương vớ vẩn! Tôi quyết định gả chồng cho nó.

Đan Châu sững sốt:

– Dượng! Con mới mười tám mà lấy chồng gì dượng?

– Mười tám lấy chồng được rồi. Bọn con gái xóm trên lấy chồng Đài Loan, chồng Hàn Quốc rần rần, cha mẹ người ta xây nhà lầu, mua xe Spacy chạy ỉ xèo, còn mày suốt ngày chỉ lo mơ mộng, quen với mấy cái đũa vớ vẩn.

Đan Châu ghen ngào:

– Là bạn của con chứ có ai vớ vẩn đâu.

Dượng Nguyên trừng mắt:

– Tao nói còn cãi nữa hả. Tao đập cho một cái lợi giò bây giờ!

Dì Hai vội đẩy vai Đan Châu vào trong:

– Còn ở đó trả lời với dượng mày nữa, vào trong coi nấu cơm đi!

Dì xối lỗi đỡ cái áo dượng Nguyên vừa đưa cho:

– Ông định kiếm chồng Đài Loan cho con Châu hả?

– Ủ. Thấy người ta không, phát mê luôn. Mà nào con cái của họ có đẹp đẽ gì đâu, không bằng một nửa con Châu. Sáng nay tôi vừa nói chuyện với bà Hằng, bà nói con Châu mà đi thi là tụi Đài Loan chấm và chọn nó ngay. Tiền cưới dần liền ngay lúc đó. Bà có tới một trăm triệu lận. Bà tích góp cả đời bà cũng chưa có được số tiền đó đâu.

Dì Hai thở dài:

– Tôi sợ con bé không chịu.

Dương Nguyên trợn mắt:

– Bà là mẹ hay con Châu là mẹ vậy? Ai nuôi nó khôn lớn, phải biết trả công ơn sinh thành dưỡng dục chứ. Tôi tuy không phải là cha của nó nhưng mà tôi đã nuôi nó lúc nó mới lên năm. Không nghe lời tôi, tôi đập chết luôn chớ ở đó mà cãi.

Đan Châu cắn mạnh môi. Sao cô muốn khóc quá thế. Mẹ sẽ không giúp gì được cho cô đâu. Xưa nay, bà quen bị dương bắt nạt. Cô đã là của Tử Khiêm, làm sao có thể là của ai được nữa. Lòng Đan Châu rối rắm bời bời ...

Sao Không Chờ Đợi Nhau

Chương 2

Con sốt lại gây gây, Đan Châu rùng mình. Có lẽ cô nên nghe lời khuyên của Lưu Khải đi khám bác sĩ, ai lại để nuôi bệnh.

Không có dương Nguyên ở nhà, Đan Châu vội vàng lấy áo khoác mặc vào rồi vội đi nhanh ra ngoài. Đến thành phố vừa sáng lên cho Đan Châu nhớ đến Tử Khiêm. Anh đi có hơn một tháng rồi còn gì nữa. Nhớ anh quá Khiêm ạ. Em nhớ buổi chiều cuối cùng mình bên nhau và phút thật lòng sống cho tình yêu.

Tất cả đã trở thành kỉ niệm, một kỉ niệm không dễ dàng để quên.

Xuống xe, Đan Châu bước vào phòng mạch tư.

– Chị cho em khám bệnh.

Cô y tá vui vẻ:

– Em bệnh gì? À! Tên gì để chị ghi vào cho bác sĩ khám.

– Dạ em tên Đan Châu. Em sốt cả chục ngày nay, uống thuốc hoài không hết, cứ ớn ớn lạnh hoài.

Cô y tá ghi vào phiếu khám bệnh rồi bảo Đan Châu:

– Em ngồi ghế chờ đến phiên mình nhé.

Đan Châu ngồi nhìn vào trong. Buồn cười thật, cô sợ máu, sợ kim tiêm, sợ thuốc, trong khi đó Tử Khiêm của cô lại theo ngành Y, sau này ra trường làm bác sĩ. Đan Châu lại bâng khuâng nhớ Tử Khiêm ...

– Đan Châu! Đến phiên em rồi đó.

Cô y tá gọi Đan Châu. Đan Châu đứng lên đi vào trong, cô chọn vị bác sĩ nữ để khám bệnh.

Vị bác sĩ hỏi bệnh và bảo Đan Châu nằm lên giường khám.

– Em tắt kinh bao lâu rồi?

Đan Châu ngơ ngác:

– Sao ạ?

– Tôi hỏi em thấy đường kinh lần cuối cùng bao lâu rồi?

– Dạ, có gần hai tháng chưa có lại.

– Em có thấy buồn nôn và chán ăn không?

– Dạ có.

– Em đã có mang gần ba tháng mà không biết hay sao? Em còn đi học phải không?

Đan Châu bàng hoàng đến lặng cả người. Cô có mang? Đứa con của Tử Khiêm. Ôi! Thật kinh khủng! Còn hơn cả động đất sập nàh. Làm sao đây? Mẹ và dượng Nguyễn sẽ giết cô chết mất nếu như biết cô đã hư hỏng. Bỏ đi đứa bé này ư? Đan Châu rùng mình, cô không dám suy nghĩ gì nữa.

– Ái!

Suýt một chút nữa, Đông Ngân hét lên nếu như Đan Châu không bịt miệng cô kịp.

– Tao đây mà.

Nhận ra Đan Châu, Đông Ngân thở khi:

– Con khi gió! Mày làm tao tưởng ma, sợ muốn chết luôn. Đi đâu mà tôi dữ vậy?

Đan Châu lôi Đông Ngân vào phòng, cô đóng cửa lại cẩn thận. Đông Ngân hỏi hộc:

– Có chuyện gì mà mày làm vẻ quan trọng dữ vậy?

Đan Châu ôm qua người Đông Ngân, cố nghẹn ngào:

– Mày phải giúp tao, nếu không chắc tao tự vẫn chết.

Đông Ngân giật thót người:

– Có chuyện gì mà mày đòi chết chứ? Thi rớt dượng Nguyễn mắng mày suốt ngày, phải không?

– Dượng Nguyên đòi gả chồng Đài Loan cho tao.
– Con khi! Ông ấy có quyền gì mà bắt buộc mày. Chồng lại ông cho tao.
Còn má mày?
– Nhưng mà ... tao đang mang thai với Tử Khiêm gần ba tháng rồi.
Đông Ngân đưa tay bịt miệng, nếu không cô lại hét lên lần nữa:
– Sao “Lão Khiêm” lại hại mày! Mà mày cũng ngu nữa, người ta đi du học năm năm, biết người ta có còn một lòng chung thủy với mày không, khi mà “xa mặt thì dễ cách lòng”.
Đan Châu bật khóc. Đông Ngân thương hại, dìu bạn ngồi xuống ghế:
– Rồi mày tính sao?
– Tao rồi quá nên tìm đến mày ... Có báo tin cho Khiêm đi nữa, Khiêm cũng đâu có bỏ học về được. Ba Khiêm rất khó, ông sẽ đánh Khiêm chết luôn.
Đông Ngân thở dài:
– Có phải hôm ra Vũng Tàu, tụi mày với nhau?
– Tao không bao giờ dám nghĩ là để lại hậu quả như thế này.
– Con khi! Tụi mày yêu là nhắm mắt yêu hà, bây giờ khổ đời chưa. Lúc này, mày nói thai ba tháng, sao mày để lớn dữ vậy?
– Tao đâu có biết, thấy ớn ớn lạnh lạnh và ngán cơm vậy thôi.
– Tao nghe nói thai ba tháng phá sẽ nguy hiểm lắm. Mà muốn bỏ, mày phải có trong tay ít nhất một triệu.
– Tao sợ lắm! Bỏ đứa nhỏ ... tội quá.
– Mày để rồi mày lấy cái gì nuôi con?
Đông Ngân gõ gõ đầu, cô vụt kêu lên:
– Hay là mày gặp mẹ Tử Khiêm thử coi sao?
Đan Châu co người lại:
– Xấu hổ chết đi được! Bà sẽ mắng tao là con gái hư nữa.
– Chớ mày còn cách nào nữa? Về nói thật với mẹ mày, ông Nguyên giết mày luôn. Đừng có ngu!
Ai chớ dượng Nguyên, ông đang xem Đan Châu là món hàng, bây giờ biết cô hư hỏng, ông sẽ đánh và còn đuổi cô đi nữa là khác. Con đường nào, Đan Châu cũng thấy mình đi vào ... “cửa tử” hết ... Cô thầm giận Tử Khiêm sao nữ để khổ cho cô.
Đông Ngân ôm vai bạn:
– Mày để đó, tao đến nhà gặp mẹ Tử Khiêm cho. Mẹ tao và mẹ Khiêm là bạn học. Bà phải lo cho mày, vì nếu không, ở bên đó Khiêm cũng chẳng yên tâm học hành. Không sao đâu!
Đan Châu rầu rĩ. Mẹ của Khiêm sẽ giúp cô bỏ cái thai này? Chứ làm sao bà nhận nhìn cô. Mọi việc vỡ lở, dượng Nguyên sẽ giết cô chết mất. Đan Châu đau khổ ra về, cô thấy tương lai mình tối tăm mù mịt.
Đan Châu về đến nhà. Từ ngoài ngõ, cô đã nghe tiếng dượng quát mẹ mình:

– Nó đi đâu bà cũng không biết. Tôi đã nói là cấm nó đi lại với đám bạn bè của nó rồi kia mà!

Đan Châu lo lắng đẩy cánh cửa bước vào nhà:

– Thừa dựng ...

– Mà đi đâu cho đến giờ mới chịu vác mặt về nhà hả?

– Dạ con lại nhà bạn, nhờ tụi nó tìm giùm chỗ làm.

– Ai bảo mà làm chuyện đó. Tao đã bảo ở nhà rồi, không đi làm gì cả. Mới học lớp mười hai, có đi làm cũng đồng lương vài trăm ngàn. Sửa soạn quần áo, sáng mai tao chở qua bên quận tám rồi ở đó, văn phòng giới thiệu hôn nhân người ta sẽ kiếm cho mà một ông chồng Đài Loan hay Hàn Quốc gì đó, giúp tao với mẹ mà thoát cảnh nghèo, mà mà cũng được sang bên đó sống sung sướng.

Đan Châu sợ tái cả mặt:

– Đi liền ngày mai hả dựng?

– Ừ. Chừng tám giờ sáng thì đi.

Đan Châu bật khóc:

– Dựng ơi! Con chưa muốn lấy chồng đâu. Dựng cho con ở nhà, con sẽ kiếm việc làm phụ dựng, phụ mẹ.

– Không được!

Ông Nguyễn trợn mắt quát:

– Tao đã xếp đặt đâu vào đó hết rồi, đã hẹn với người ta ngày mai. Bà Hằng còn nói mà đi thì tụi Đài Loan chắm mà đậu ngay.

Đan Châu quay sang mẹ cầu cứu:

– Mẹ!

Nhưng dì Hai lắc đầu:

– Nghe lời dựng con đi.

Đan Châu cúi mặt. Lời của mẹ đẩy cô vào con đường cùng, cô không còn cách nào khác. Ý nghĩ trốn đi bùng lên trong đầu Đan Châu. Cô sẽ đi đâu, rồi ăn ở thế nào đây? Cô không thể nào ở lại căn nhà này được nữa, bọn người môi giới sẽ phát hiện ra cô đã hư hỏng. Dựng Nguyễn là con người thô lỗ vũ phu, ông ta sẽ hành hạ cô cho hả cơn giận của ông ta mới thôi. Tắm rửa xong, Đan Châu cho quần áo vào túi xách như là cô bằng lòng nghe theo lời của dựng Nguyễn. Xong, Đan Châu xuống nhà ăn cơm, cô cố nuốt những hạt cơm vào bụng, cô phải ăn để sống và dũng cảm đối mặt với một thực tế.

Những đứa em khác cha với Đan Châu đang đùa giỡn âm ỉ trước nhà, nghe tiếng chúng đùa mà Đan Châu thêm được trở về với thời trẻ thơ, lúc đó chưa biết tình yêu là gì cả, hồn nhiên trong sáng và vô tư ...

Bây giờ Tử Khiêm đang ở Matxcova xa xôi, anh có biết chằng cô đang lao đao khổ sở. Buổi chiều cuối cùng nào bên nhau, sao đây mặt ngọt dịu dàng.

Đan Châu gọi tên Tử Khiêm trong nỗi nhớ và nước mắt ...

Năm giờ sáng, Đan Châu phụ mẹ dọn hàng ra chợ, cô giấu túi quần áo vào thùng hàng, chất mọi thứ lên xe cút kít bằng gỗ và đẩy ra chợ.

Vừa dọn hàng, lòng Đan Châu thăm đau xót. Ngày mai mẹ sẽ dọn hàng một mình, và cho đến sáng sớm nay thôi, khi dựng Nguyên phát hiện ra cô chạy trốn, ông sẽ đánh đập mẹ cô tàn nhẫn cho mà xem. Mẹ ơi, hãy tha thứ cho con!

Dọn hàng xong, được ôm vai mẹ, nghẹn ngào:

– Mẹ! Ngày mai mẹ gọi thằng Biết dậy để nó phụ mẹ dọn hàng. Ngày mai con không thể phụ mẹ dọn hàng được nữa rồi.

Bà Hai lại hiểu theo ý khác, bà ngỡ Đan Châu buồn vì lát nữa cô phải đi xa nhà để sang bên quận tám, dù ở cùng thành phố nhưng khi đã để người ta chọn mình thì có khác nào bán mình, đâu có quyền muốn làm gì theo ý mình được đâu. Bà ôm Đan Châu vào lòng, ngậm ngùi:

– Mẹ dọn hàng một mình cũng được. Mẹ không muốn xa con đâu, nhưng là ý của dựng. Thôi thì mong con may mắn kiếm được tám chõng đàng hoàng.

Thôi, con về nhà đi, bảo thằng Biết lo cho các em đi học.

– Dạ.

Đan Châu đẩy chiếc xe vào một góc, cô len lén nhìn về phía mẹ rồi chụp túi quần áo, toan chạy đi.

– Đan Châu!

Đan Châu buông nhanh túi quần áo, cô tái mặt, hai chân run rẩy:

– Dạ

– Con lại lấy một trăm ngàn này để dẫn túi, qua đó ăn sáng kéo đói. Con hay bị đau bụng khi bụng đói, đừng có nhịn ăn nghe con.

Đan Châu cố nén để không bật ra tiếng khóc. Cô bước lại lấy tiền mẹ cho rồi quay vụt lại xe lấy túi quần áo chạy đi, vừa chạy mà nước mắt Đan Châu rơi nhạt nhòa ...

Đợi gần bảy giờ Đan Châu mới gọi điện thoại cho Đông Ngân:

– Tao bỏ nhà đi rồi, không thể ở lại, vì sáng nay dựng Nguyên sẽ chở tao qua quận tám giao cho người ta.

Đông Ngân kêu lên thảng thốt:

– Rồi mày đang ở đâu vậy?

– Tao đang ở trong công viên của sở thú. Tao chưa biết đi đâu hết.

– Sao mày không đến nhà tao?

– Dựng Nguyên sẽ tìm đến, ông làm âm lên, vì tao mà lại liên lụy đến mày.

– Mày nhớ ngôi đó chờ tao. Tao gọi điện thoại cho Thái Sơn, bọn tao sẽ đến gặp mày. Nhớ không được đi đâu hết, rõ chưa?

Gần nửa giờ sau, Đông Ngân và Thái Sơn mới đến. Đan Châu cảm xúc đến

ngheñ ngào. Thái Sơn an ủi:

– Tạm thời Đan Châu đến nhà bà ngoại anh ở đỡ đi. Sau đó, anh và Đông Ngân sẽ đi gặp mẹ Tử Khiêm xem sao.

Đan Châu bật khóc:

– Cám ơn hai người. Nếu không có hai người, chắc là mình chỉ biết nghĩ đến cái chết mà thôi.

Đông Ngân la lên:

– Bậy bậy! Mà sao lúc nào cũng nghĩ đến cái chết vậy? Con kiên nó còn muốn sống nữa kia. Bây giờ lên xe của Thái Sơn đi, anh sẽ đưa mày về. Tao đến trường, kéo trễ giờ học.

Đan Châu lên ngồi sau xe Thái Sơn, cô có cảm giác cuộc đời mình sẽ sang một bước ngoặt mới. Ngày mai, ai biết được ngày mai sẽ ra sao? Cuộc đời của cô rồi sẽ như thế nào đây?

Đông Ngân ngập ngừng bước vào phòng khách nhà Tử Khiêm. Căn phòng khách sang trọng quá, đầy đủ tiện nghi và thứ gì cũng đắt tiền. Dù đã nhiều lần đi cùng với Tử Khiêm về đây, nhưng lúc này khi đang lãnh “sứ mạng” quan trọng, Đông Ngân lại thấy khó.

– Đông Ngân đến tìm bác có chuyện gì vậy? Mẹ cháu nhắn bác, phải không? Bà Nam đi ra, cốt cách quý phái bệ vệ. Đông Ngân khép nép:

– Dạ không ạ! Đây là chuyện của cháu.

– Vậy cháu ngồi đi!

Đông Ngân ngồi xuống chiếc ghế rộng, bà Nam vui vẻ:

– Có chuyện gì vậy cháu? Tử Khiêm nhờ cháu phải không?

– Dạ.

Đông Ngân thu hết can đảm vào đề:

– Bác còn nhớ Đan Châu không bác?

Bà Nam nhíu mày làm như cố nhớ:

– Con bé có bà mẹ có sạp tạp hóa bán ngoài chợ chợ gì. Sao hả cháu?

– Dạ Đan Châu có mang rồi bác ạ. Đứa bé ấy ... là của Tử Khiêm. Ở nhà, dưỡng Nguyên chưa biết chuyện nên ép Đan Châu đi lấy chồng Đài Loan. Đan Châu bỏ nhà đi, tụi con rồi quá. Con sợ Đan Châu tuyệt vọng làm liều nên đến cho bác hay.

Bà Nam ngồi sững sờ. Quá quái thật, đứa con trai mới mười chín tuổi của bà dám có quan hệ yêu đương như vậy. Còn đứa con gái kia, đúng là đồ hư thân mất nết.

Đông Ngân lo lắng:

– Bác ... Bây giờ tính sao hả bác? Cháu thương Đan Châu quá.

Bà Nam mím môi:

– Nó có mang mấy tháng rồi?

– Dạ hơn ba tháng rồi, nó cũng đâu có biết, cứ ớn ớn lạnh lạnh, lại tưởng

bị bệnh sốt thương hàn, cứ uống thuốc hoài mà không hết.

– Cháu có thấy hậu quả của việc yêu đương bừa bãi không? Chính vì vậy mà bác trai đã bắt Tử Khiêm phải đi du học, không ngờ người đã đi rồi mà còn xảy ra chuyện. Còn con bé kia nữa, sao đại dột đến như vậy hả? Làm con gái có thân mà không biết giữ.

– Bác ơi! Bác cũng đừng giận, chuyện đã lỡ rồi ...

– Bây giờ nó đang ở đâu?

– Dạ, đang ở đỡ nhà nội của anh Thái Sơn.

– Cháu để cho bác suy nghĩ, cứ bảo nó ở đỡ đó đi, một hai hôm bác đến gặp. Đông Ngân vui mừng:

– Bác chịu gặp, cháu mừng quá. Chớ cháu cứ sợ Đan Châu làm liều. Vả lại, trước khi đi, anh Khiêm có dặn cháu nếu như Đan Châu có xảy ra chuyện gì thì đến tìm bác ...

– Nó bảo cháu như vậy à?

– Dạ.

– Thôi, bây giờ cháu đi về đi. Bác sẽ gọi điện thoại cho cháu sau.

Đông Ngân đi về rồi, bà Nam còn ngồi tức giận đầy lòng. Không đời nào bà chấp nhận một cô con dâu hư hỏng như vậy. Làm thân con gái không biết giữ gìn. Tử Khiêm đi năm năm, ở nhà nó quen thói lang chạ rồi sẽ ngã vào tay người đàn ông khác mà thôi. Phải bắt nó bỏ đi cái thai ấy.

Con giận khiến đầu bà hoa lên váng vất. Đúng là con với cái, chỉ biết làm cho cha mẹ khổ tâm ...

– Bà sao vậy?

Ông Nam đẩy cửa bước vào nhà hỏi. Bà Nam giật mình:

– Tôi hơi khó chịu vậy thôi.

Giọng ông Nam hoan hỉ:

– Năm năm nữa, Tử Khiêm về nhà, nó sẽ là một bác sĩ giỏi. Lúc đó bà không cần đi bác sĩ ngoài.

Một câu nói giúp cho bà Nam càng có quyết định cứng rắn hơn nữa.

Đông Ngân hồi hộp dắt Đan Châu vào. Bà Nam, mẹ của Tử Khiêm đã hẹn cô và Đan Châu ở đây. Bàn tay Đan Châu lạnh ngắt. Đông Ngân thương hại bóp nhẹ tay bạn:

– Đừng căng thẳng quá! Đứa con cậu đang mang là giọt máu của Tử Khiêm, là cháu nội của bà, bà sẽ lo cho cậu.

Hai cô gái cùng bước vào quán cà phê. Quán khá vắng. Bà Nam chọn chiếc bàn trong cùng, khuất sau chậu cây nguyệt quế. Bà bảo người phục vụ mời hai cô gái vào.

Đan Châu khép nép chào:

– Cháu xin chào bác.

Không lạ lắm với Đan Châu, vì thỉnh thoảng Đan Châu cũng hay cùng Đông

Ngân, Lưu Khải và Thái Sơn đến nhà, cũng chính vì Đan Châu mà ông Nam buộc Tử Khiêm phải đi du học. Ông sợ tình cảm trai gái làm giảm sút việc học của Tử Khiêm, vậy mà trước khi đi, Tử Khiêm còn gieo “cái họa”.

Bà Nam lạnh lùng:

– Ngồi đi! Cháu uống gì, Đông Ngân? Gọi luôn cho Đan Châu!

– Dạ.

Đông Ngân đi lại quày, lúc này bà Nam mới đặt lên bàn bì thư tiền. Đan Châu ngờ ngàng:

– Bác ...

– Cháu cầm số tiền này và ... đi bỏ cái thai đi.

Đan Châu lạnh người. Cô không thể tưởng tượng, vừa gặp mặt cô, bà đã đánh phủ đầu một đòn choáng váng đến như vậy.

Bà Nam vẫn lạnh lùng:

– Cháu có biết tại sao Tử Khiêm phải đi học xa nhà và đi những năm năm không? Tương lai của Tử Khiêm không thể để cho cháu làm hỏng. Cháu mười tám, Tử Khiêm mười chín, còn đi học, nó sống bám vào cha mẹ làm sao có khả năng nuôi cháu và con của nó. Gia đình bác cũng không chấp nhận có một đứa con dâu chưa đợi cha mẹ ăn miếng trầu héo đã trao thân cho người khác.

Đan Châu chết điếng cả người. Những lời lẽ giống như một cái tát vào mặt cô choáng váng và đau điếng. Bà đang khinh bỉ cô là loại gái mất nét hư thân, “mèo mả gà đồng”. Sự đau đớn khiến Đan Châu không khóc được. Cô ngược lên nhìn vào kẻ đối diện với mình:

– Bác cất số tiền này đi. Thật ra, đi cầu cạnh bác như thế này, cháu đã nhục lắm rồi. Cháu sẽ không bao giờ có bất kỳ mối quan hệ nào với Tử Khiêm nữa đâu.

– Dù cháu không có bất kỳ mối quan hệ nào với Tử Khiêm đi nữa, cháu cũng phải bỏ đứa bé của cháu đi. Tôi không muốn Tử Khiêm biết chuyện này, nó sẽ bỏ học về nước, tương lai của Tử Khiêm bị hủy hoại vì một người như cháu vậy sao? Cháu chỉ có hại Tử Khiêm chứ không làm cho nó tốt hơn được.

Quả là một sự sỉ nhục. Có lẽ mẹ của Tử Khiêm đang nghĩ cô làm áp lực với bà. Trái tim của Đan Châu tan nát, cô nhìn thẳng vào kẻ mà cô ngỡ là cái phao cứu vớt đời mình:

– Cháu tuy còn nhỏ dại, nhưng biết thế nào là đạo nghĩa ở đời. Cháu yêu Tử Khiêm nên không bao giờ cháu hại anh ấy. Bác yên tâm đi, sẽ không bao giờ cháu có bất kỳ mối quan hệ nào với anh ấy. Xin bác hãy tin vào lời hứa của cháu dù là chút danh dự cuối cùng của cháu bị bác chà đạp đi mất rồi.

Đan Châu đứng lên, cô xô ghế chạy nhanh ra ngoài. Đông Ngân đang đi trở lại, cô hoảng hốt gọi Đan Châu:

– Đan Châu! Đừng chạy, đợi mình với!

Bà Nam kéo Đông Ngân lại:

– Cháu hãy khuyên cô ta bỏ cái thai đi. Đây là số tiền bác cho mà cô ta không nhận, cháu cầm lấy và đưa cho cô ta.

Đông Ngân lắc đầu đau đớn. Cô hiểu rõ sự đau khổ của Đan Châu.

– Bác giữ lại đi! Đan Châu đã không chịu nhận, cháu cũng không dám. Bác thật tàn nhẫn!

Lách người qua, Đông Ngân chạy theo Đan Châu. Cô đuổi kịp và ôm Đan Châu lại, tức giận:

– Mình về nhà đi, không cần cái loại người vô nhân bất nghĩa ấy.

Đan Châu gục đầu lên vai bạn, khóc nức nở. Cô không ngờ mẹ của Tử Khiêm cư xử với mình như vậy. Mình phải làm sao đây? Bỏ giọt máu đang cuu mang ư? Cô hãy còn quá trẻ để làm mẹ. Nghĩ đến Tử Khiêm, trái tim Đan Châu lại đau đớn. Nếu có anh, cô đâu phải quá khổ sở như thế này ...

– Con vào đây cho mẹ bảo, Đông Ngân!

Đông Ngân lo lắng bước vào nhà.

– Mẹ!

– Con ngồi xuống đó! Không phải là mẹ ác với Đan Châu, nhưng nó là đứa con gái không đàng hoàng, mẹ không muốn con chơi chung với nó.

Đông Ngân nhăn mặt:

– Mẹ lại nghe lời bác Nam. Con là bạn của Đan Châu đã mấy năm, bây giờ nó đang khổ, tứ cố vô thân, con làm sao bỏ nó cho được.

– Như vậy, con bảo nó cầm tiền và đi bỏ cái thai ấy đi. Mới mười tám tuổi, không có chồng mà muốn nuôi con. Con bảo nó đừng có hy vọng vào nhà Tử Khiêm.

– Sao mẹ lại có thể về phe bác Nam ăn hiếp Đan Châu vậy. Dượng của Đan Châu đang đi tìm nó để ép gả nó lấy chồng Đài Loan, nó đang khổ lắm rồi.

– Đó, con thấy không, một gia đình phức tạp như vậy, con còn muốn quen làm gì. Chấm dứt, ở nhà lo đi học. Đan Châu tự nó chuốc khổ thì nó phải chịu.

– Nếu đặt con vào trường hợp của Đan Châu, ai cũng quay lưng lại, con sẽ khổ như thế nào đây mẹ?

– Con nên biết bên nhà bác Nam đang nhắm con cho Tử Khiêm, mẹ cũng muốn cho con sang Matxcova học cùng với Tử Khiêm nữa kia.

Đông Ngân há hốc mồm, song cô lắc đầu:

– Con không yêu Tử Khiêm. Con cũng không đi Nga.

Bà Quyên tức giận:

– Để con ở đây, đi cặp kè với Thái Sơn rồi hư hỏng như Đan Châu vậy hay sao? Con đừng có ngang bướng, mẹ sẽ nói với ba con biết mọi chuyện của con.

Còn con Châu nữa, để mẹ đi gặp nó.

Đông Ngân hoảng hồn ôm bà Quyên lại:

– Con van mẹ, đừng tiếp tay với mọi người dồn Đan Châu vào đường cùng, mẹ ơi!

– Vậy thì con hãy khuyên nó bỏ cái thai đi. Con không thể nào có một người chồng lại có một đứa con rơi, con hiểu chưa?

Đông Ngân lặng người nhìn mẹ. Người lớn, họ chỉ biết có tiền thôi sao và tất cả đều giải quyết bằng tiền!

– Thưa bác ...

Lưu Khải đứng ngập ngừng ở cửa. Đông Ngân lau nước mắt, cô bước ra cửa cùng Lưu Khải ra ngồi trên băng đá ở hàng hiên.

Lưu Khải lo lắng:

– Lúc này Khải mới nghe Thái Sơn nói chuyện của Đan Châu, nên đến đây tìm Ngân.

Đông Ngân thở dài:

– Bây giờ Đan Châu đang khổ, nó đang có mang dâu thể ở nhà bà nội của Thái Sơn mãi được. Cái thai lại đã hơn ba tháng, bác sĩ nói nếu bỏ đứa bé có thể nguy hiểm cho Đan Châu, vì Đan Châu yếu quá.

Tim Lưu Khải đau nhói. Anh yêu Đan Châu và đau khổ khi cô thuộc về Từ Khiêm. Thằng khốn nạn! Nó biết sẽ đi học xa những năm năm, vậy mà nó hại đời Đan Châu.

– Khải đã gặp Đan Châu chưa?

– Chưa. Đan Châu đang ở nhà bà nội của Thái Sơn, nhưng tối rồi vào gặp Đan Châu bất tiện. Ngân này! Khải muốn giúp Đan Châu.

– Sao?

– Bác sĩ nói không bỏ cái thai được thì thôi, tạm thời Khải sẽ thuê nhà cho Đan Châu ở, rồi Khải sẽ nói ... đứa con của Đan Châu là con của Khải, để xin ba mẹ Khải cưới Đan Châu.

Đông Ngân sững sờ nhìn Lưu Khải:

– Khải ... nói thật?

– Chứ chẳng lẽ Khải nói chơi! Khải yêu Đan Châu lâu rồi. Khải làm chuyện này mong được sự giúp sức của Thái Sơn và Đông Ngân.

– Giúp thì Đông Ngân không ngại, nhưng liệu Đan Châu có chịu không?

– Thì Đông Ngân thuyết phục Đan Châu giùm đi.

– Ừ. Ngân sẽ giúp.

Lưu Khải vui mừng:

– Cảm ơn trước nghe Ngân!

Đông Ngân nghĩ, có lẽ cô nên khuyên Đan Châu bằng lòng. Đợi chờ Từ Khiêm gì nữa, anh ta đã dẫn dắt Đan Châu vào con đường “tử lộ” rồi bỏ đi. Muốn trách, Từ Khiêm hãy trách mẹ của mình.

Sao Không Chờ Đợi Nhau

Chương 3

Đan Châu ngồi bất động. Cô không thể nào ngờ Lưu Khải lại yêu mình đến thế. Nếu như cô không còn yêu Tử Khiêm nữa, thì Khải chính là cái phao vũng chắc cho cô bám vào.

Cô phải vì giọt máu mình đang mang mà quên lời hứa đợi Tử Khiêm ư? Mẹ của Tử Khiêm đã buộc không có mối quan hệ nào với Tử Khiêm nữa, mà ta đã khinh bỉ cô là loại gái hư thân mất nết, cô còn trông mong gì nơi Tử Khiêm nữa.

Nước mắt Đan Châu chảy ra lặng lẽ. Lưu Khải xót xa:

– Đừng khóc nữa, Đan Châu! Đan Châu có khóc mấy cũng đâu có giải quyết được gì. Chẳng lẽ Đan Châu muốn đợi Tử Khiêm? Người đi xa rồi muốn có sự chung thủy cũng khó, huống chi môi trường Tử Khiêm sống hoàn toàn khác với môi trường Đan Châu đang sống. Hãy tin vào Khải! Khải yêu Châu, Khải sẽ lo cho Châu.

Đông Ngân nắm tay bạn:

– Hãy để cho Khải lo cho Châu. Nếu Tử Khiêm yêu Đan Châu thật sự, ảnh đâu có để cho Đan Châu phải khổ như thế này.

Đan Châu cúi đầu. Cô còn biết làm gì hơn là đi vào con đường chọn Lưu Khải, nhưng sao lòng cô đau đớn quá.

Cô gật nhẹ đầu:

– Cám ơn tình cảm của Khải dành cho Đan Châu.

Lưu Khải vui mừng:

– Đan Châu bằng lòng rồi, phải không? Chiều nay về nhà, Khải sẽ thưa mọi chuyện với gia đình.

Khải đang nghĩ đến bà nội của mình, bà sẽ là người ủng hộ Khải mạnh nhất. Ghé sạp trái cây, Khải mua một ký nho sữa, xong đi về nhà và đến ngay phòng bà nội.

– Nội! Con có cái này cho nội nè!

Khải đưa ra bọc nho sữa chín mọng, loại nho mắc tiền nhất. Bà Phú nhìn bọc nho sữa rồi nhìn Khải:

– Sao hôm nay mua nho sữa cho bà vậy? Nho này mắc lắm đó con.

– Có sao đâu, con mua biếu nội. Nội ăn đi!

– Có phải là định nhờ nội giúp cho cái gì, đúng không?

Khải vờ gãi đầu:

– Nội thiệt ... không có chuyện gì qua mắt được nội.

– Nào, muốn nội giúp cái gì đây?
– Nội ơi! Con lấy nho ra cho nội ăn nghen!
– Một lát nội sẽ ăn. Nào, nói đi cháu của bà!
– Nội ơi! Nếu con cưới vợ mà năm nay con cũng sắp sang hai mươi rồi đó nội.
– Đang đi học mà muốn cưới vợ sao con? Tuổi của con cưới vợ còn sớm lắm.
Phải năm năm nữa có sự nghiệp rồi mới cưới vợ được chứ con.
– Nhưng làm sao đợi năm năm nữa cho được hả nội?
Bà Phú bật cười:
– Mà muốn cưới vợ dữ vậy sao con?
Khải đỏ mặt:
– Tại ... cô ấy có mang rồi nội ạ. Đã hơn ba tháng. Cổ đòi bỏ, con rối quá nội ơi!
Bà Phú mừng rỡ:
– Con nói con bé đó có mang hơn ba tháng?
– Dạ, cổ bị gia đình đuổi đi nên khóc hoài, đòi tự tử chết. Cổ mà chết là con cũng chết theo, nội ơi.
Bà Phú xua tay:
– Cái gì mà chết! Có con rồi thì phải cưới nhau chớ.
Khải cúi đầu giấu nụ cười:
– Nhưng sợ ba mẹ con không cho.
– Cho nên nhờ nội giúp phải không?
– Dạ, nội nói với ba mẹ con giùm nghe nội.
– Được rồi.
Được lời hứa, Lưu Khải muốn nhảy cẫng lên vì mừng. Việc còn lại là đưa Đan Châu về nhà để thú tội.
– Chị Hai về, ba ơi!
Vừa thấy Đan Châu, ông Nguyễn bật dậy giận dữ. Nhưng vì Đan Châu không về một mình, cho nên ông dịu xuống, tuy nhiên giọng vẫn xẵng lè:
– Mà sợ tao hay sao mà phải cầu viện đến mấy người này theo mày về nhà?
Bà Phú ôn tồn:
– Cháu Đan Châu đến nhà chúng tôi, tôi là bà nội của Lưu Khải đến đây để ngõ lời xin cưới cháu Đan Châu cho Lưu Khải. Đan Châu lỡ dại có mang, thôi thì cậu cũng nên bằng lòng cho hai đứa nó cưới nhau.
Lưu Khải rút rìu đặt quà lên bàn. Biết ông Nguyễn tham tiền nên Lưu Khải cố ý để bì thư tiền lên bàn cho ông thấy. Quả thật, đôi mắt ông Nguyễn sáng lên trước những tờ giấy bạc một trăm mới tinh. Song ông vẫn gằm gừ:
– Nó đã hư hỏng, tôi cho nó cưới, ai giữ nó làm gì, có điều tôi thật không dám tưởng tượng là hai đứa nó lại như vậy.

Lưu Khải mừng rỡ nháy mắt với Đan Châu. Cô cúi đầu để cho giọt nước mắt của mình rơi mau. Sao người đi cưới cô không phải là Tử Khiêm? Em đã phụ anh rồi, Khiêm ơi!

Để cho Khải ở dưới nhà, Đan Châu lên gác. Cô đóng cửa phòng mình lại, nằm vùi mặt xuống gối. Cô mang ơn Lưu Khải nhưng không sao tránh khỏi đau đớn, vì từ nay cô mãi mãi phụ Khiêm rồi. Xin hãy hiểu cho em, Khiêm ạ. Em đã không chờ đợi anh, đành phải phụ bạc anh, bởi vì em không còn con đường nào để lựa chọn.

Không ai trả lời thư của Tử Khiêm. Người Tử Khiêm mong nhất, vậy mà cũng không có một cánh thư hồi âm.

Gọi được điện thoại cho Tường Vi, Tử Khiêm mừng rỡ:

– Vi ơi! Hãy làm ơn nói cho anh biết về Đan Châu đi! Có phải Đan Châu không được đi học đại học rồi buồn quá nên không biên thư gì cho anh cả. Tường Vi cười khẽ, châm biếm:

– Tốt nhất là anh Khiêm nên chuyên tâm học đi.

– Thì anh cũng học chớ có xao lãng đâu.

– Anh biết Tường Vi vừa đi dự lễ cưới của ai về không? Đám cưới của Lưu Khải và Đan Châu đó.

Suýt một chút nữa Tử Khiêm buông má, anh hét to lên:

– Tường Vi vừa nói cái gì vậy?

– Vi nói Lưu Khải cưới Đan Châu, họ mới đám cưới ngày hôm qua. Anh đừng mong Đan Châu gửi thư cho anh nữa, cũng như Tường Vi vậy, không mong có Lưu Khải cho cuộc đời mình nữa.

– Tường Vi! Có phải em đang đùa cho anh lo không, chớ sự thật không phải như vậy, đúng không Tường Vi?

– Nếu anh không tin, vài hôm nữa Vi gặp họ xin xem ảnh cưới, Vi sẽ gửi cho anh.

Tử Khiêm buông má. Có sự thật như thế sao? Anh vừa xa Đan Châu không bao lâu, cô đã đám cưới với Lưu Khải. Lưu Khải, thằng phản bạn, nó biết anh yêu Đan Châu mà.

Matxcova và Sài Gòn xa vạn dặm, chưa lúc nào Tử Khiêm thấy mình bất lực và muốn về nhà như lúc này.

Điện thoại cho mẹ, Tử Khiêm van lơn:

– Mẹ! Con muốn về nhà vài hôm, mẹ có thể lo giùm vé máy bay cho con?

Bà Nam gắt:

– Con về nước vì con bé Đan Châu phải không? Con đừng có khờ! Nếu con bỏ về nước là tự con hủy đi tương lai của mình. Lưu Khải bạn của con đã cưới Đan Châu. Một đứa con gái như vậy xứng đáng cho con hủy hoại tương lai của mình hay sao? Mẹ đã nói với con, nếu Đan Châu yêu con, nó sẽ đợi con. Đàng này, con đi không bao lâu, nó đã lấy chồng. Con phải biết suy

nghĩ và xem công ơn cha mẹ hơn một đứa con gái không ra gì chứ. Con nghe mẹ nói không?

Tử Khiêm đau khổ dạ khẽ. Anh hiểu một sự thật đáng cả lòng:

Đan Châu đã phụ bạc anh. Sao em không chờ anh? Có phải vì năm năm dài quá và khi người ta xa mặt dễ xa cách lòng?

Tương có nhau, ai ngờ vẫn xa nhau.

Em ác quá! Lòng anh như tự xé ...

Lưu Khải ái ngại nắm cánh tay của Đan Châu, bàn tay cô lạnh ngắt. Giọng Lưu Khải lo lắng:

– Châu có mệt lắm không?

Đan Châu gật khẽ:

– Mệt lắm.

– Nếu như vậy, anh đưa Châu vào phòng nghỉ.

– Thôi anh ạ, còn khách đông như thế kia. Châu chịu được mà.

– Đừng cố gắng quá sức, trông mặt thấy bơ phờ lắm. Để anh nói với bà nội và ba má rồi đưa Châu đi nghỉ.

Khải dắt tay Châu lại chỗ bà nội và cha mẹ mình:

– Nội! Ba mẹ! Đan Châu không khỏe lắm, con đưa Đan Châu vào phòng nghỉ một chút ạ.

Bà Phú vui vẻ:

– Được mà, nó có thai dĩ nhiên phải mệt mỗi rồi. Vào trong nghỉ đi con!

– Dạ.

Bà Hoàng nhìn theo con trai, vẻ mặt không vui. Đây là cuộc hôn nhân bà chỉ bằng mặt chứ không bằng lòng. Khải lấy vợ sớm quá, trong lúc còn đang đi học.

Bà không ngại nuôi con dâu hay cháu nội, người phải chấp nhận cô con dâu nhà nghèo, bà không cam lòng chút nào. Đã như vậy, ông bố dượng kia lại đòi hỏi tiền bạc quá đáng. Đã ghét Đan Châu, giờ bà còn có ác cảm hơn.

Bắt gặp cái nhìn của bà vợ, ông Hoàng ôm qua vai vợ:

– Bề nào chúng nó cũng lỡ rồi, vài tháng nữa, bà có cháu nội không thích sao?

– Thích gì mà thích! Đồ con gái hư, vừa đám cưới chưa được một ngày đã mang thai ba tháng.

Ông Hoàng nhăn mặt:

– Kia mình ...

Bà Phú cau mày:

– Bọn chúng còn trẻ, lửa gân rơm phải cháy thôi. Thật ra, mẹ vừa ý con bé lắm. Nó dịu dàng, biết kính trên nhường dưới. Mấy ngày trước, nó có đến đây xem ra cũng giỏi việc trong nhà lắm.

– Con không cần thứ đàn bà giỏi bếp núc. Con muốn một cô vợ sau này giúp

Lưu Khải làm nên sự nghiệp kia.

– Mẹ nghĩ có lẽ Lưu Khải không cần điều này. Nó chỉ cần cô vợ biết lo cho nó và nấu bữa ăn ngon cho nó thôi.

Biết mẹ chồng muốn ám chỉ mình không biết chuyện bếp núc, bà Hoàng hậm hực quay đi và tự hện với lòng có một ngày bà sẽ dẫn mặt cô con dâu mới.

Lưu Khải dắt Đan Châu vào phòng. Cho đến bây giờ anh vẫn chưa biết mình nên cư xử thế nào với Đan Châu, cũng như chưa quen được với cách xưng hô gọi Đan Châu bằng em. Đám bạn của Khải chiều nay trong tiệc cưới cứ quây tung lên:

“Sáng dậy đi học, không cần má mày đánh thức mày dậy nữa. Có vợ rồi ...”.

– Em nằm nghỉ đi, cứ ngủ ngon không phải lo gì cả. Em biết không, nhà anh có người làm, em mà lo mọ xuống bếp, bà nội la cho đó.

Đan Châu nắm tay Khải, ứa nước mắt:

– Cám ơn Khải đã cho Châu một đám cưới rõ ràng.

– Ngủ đi Châu!

Khải vỗ nhẹ lên tay Đan Châu:

– Thôi, anh ra ngoài nghen.

Lưu Khải bước ra ngoài, không quên khép cửa lại. Đan Châu nhìn theo, cô thở dài. Cô hiểu Khải yêu mình và mình có bốn phận đáp lại với những gì Khải đã lo cho cô.

Đan Châu giật mình thức giấc bởi nụ hôn rơi trên gương mặt cô. Cô mở mắt ra, Khải ngượng ngập:

– Anh làm cho em thức giấc hả?

Đan Châu nhìn quanh:

– Khách về hết rồi hả Khải?

– Ừ, về hết rồi. Mười một giờ rồi còn gì nữa.

– Chết! Sao Khải không gọi Châu dậy? Mệt quá, định ngủ một chút, ai dè ngủ đến ba giờ đồng hồ luôn, chắc là ba mẹ

– Không sao đâu! Bà nội nói Châu mang thai mệt, phải để cho em ngủ.

Đan Châu cảm động:

– Bà nội tốt quá, làm Châu xấu hổ vì đã gạ nội.

Lưu Khải hết hồn bịt miệng Đan Châu:

– Suyt! Em đừng nói ra chuyện này. Chuyện này chỉ có bốn người chúng ta biết là anh, em, Thái Sơn và Đông Ngân. Còn bác Nam gái, bà ta chẳng đại đột nói ra đâu. Châu cũng đừng ngại gì cả, anh yêu em và muốn có em, nhưng anh cũng biết trái tim em còn đầy hình bóng Tử Khiêm, muốn có một chỗ cho anh không phải dễ dàng. À! Em đói không, anh xuống nhà coi có cái gì ăn, mang lên ăn nghen. Anh cũng đói lắm. Bọn tụi nó ép uống rượu suốt chứ có ăn được gì đâu.

– Dạ.

Lần đầu tiên Đan Châu dạ thật ngoan, song lại làm Khải sung sướng và hạnh phúc. Anh nhớ lúc nãy khi cô ngủ say, anh đã ngắm cô mãi mãi và đã không kiềm nén được tình yêu, anh đã hôn cô. Nụ hôn vụng trộm đã đánh thức Đan Châu dậy.

Vui vẻ, Lưu Khải phóng ra ngoài. Anh xuống bếp mở tủ thức ăn.

– Cậu Khải đói rồi phải không? Bà nội có dặn để dành cho cậu mớ món lẩu gà hầm nấm tuyệt. Còn nóng đó, cậu để tôi mang lên phòng cho!

Khải vội vàng xua tay:

– Thôi, khuya rồi, dì Ba đi ngủ đi. Cháu làm cũng được.

Khải lấy hai cái chén, hai đôi đũa và hai cái muỗng bỏ vào khay rồi khệ nệ mang lên phòng.

– Cậu Khải! Có lấy nước uống không?

– À! Có. Hay dì mang lên giúp cháu nhé.

Đan Châu vừa thay quần áo bằng bộ đồ mặc nhà, chiếc bụng hơi dô to ra. Bì Ba vui vẻ:

– Chà! Vài tháng nữa là cậu Khải lên chức ông bố rồi nghen.

Khải cười, liếc nhìn Đan Châu. Cô đang cúi đầu, lòng thầm xấu hổ. Nó có phải là máu thịt của Khải đâu.

Khải sốt xúp nấm tuyệt thịt gà ra chén:

– Ăn đi Đan Châu! Cả ngày nay chắc em cũng đâu ăn gì phải không? Ráng ăn cho có sức nuôi em bé.

Ăn xong rồi, cả hai lụng khụng nhìn nhau. Trong phòng chỉ có một cái giường, một đôi gối màu hồng, chiếc gối ôm.

Khải lúng túng:

– Châu cứ nằm trên giường. Khải nằm dưới sàn gạch cũng được.

Đan Châu cắn môi. Cô không mong có một ngày trở về cùng Tử Khiêm, vì trước mặt mọi người và về mặt pháp lý, cô là vợ hợp pháp của Khải, cô còn muốn gìn giữ hay chung thủy với Tử Khiêm gì nữa. Cô nắm cánh tay Khải:

– Chúng mình đã đám cưới, đã làm lễ trước bàn thờ gia tộc rồi, thì xem như Châu đã làm vợ Khải. Dù rằng Châu không còn trong trắng nữa, người mà Châu tự xem mình là vợ của Khải rồi.

Đan Châu ôm vòng qua cổ Khải, cô hôn lên mắt anh. Khải cảm động ôm ghì lấy Đan Châu vào mình:

– Chưa bao giờ anh dám nghĩ là anh có em. Cho nên bây giờ được ôm em trong vòng tay mình, anh cứ ngỡ như là mơ vậy.

– Khải!

Đan Châu khép mắt đón nhận nụ hôn của Khải, cô hiểu rằng mình cần phải quên quá khứ ...

Cánh cửa bị xô mạnh vào. Đan Châu sợ hãi đứng lên:

– Thừa mẹ

Đôi mắt sắc như dao của bà Hoàng quét lên người Đan Châu rồi dừng lại nơi mặt bàn, nơi có trái cây và cả bánh kẹo mà Lưu Khải đã mua cho Đan Châu ăn vặt.

Đan Châu cúi gằm mặt khẽ giọng:

– Dạ, mẹ có chuyện muốn dạy bảo?

– Tôi mà dám dạy bảo cô khi cô có hậu thuẫn là bà nội. Cô biết nịnh lắm.

Nhưng tôi cho cô biết, quyền ở trong nhà này là tôi nè. Cô mau thu dọn quần áo, xuống phòng dưới bếp mà ở. Đừng có làm hại tương lai của Lưu Khải, nó mới học năm thứ nhất, không đủ điểm ra trường là tôi không để yên cho cô đâu. Mau thu xếp đồ đạc đi!

Bà Hoàng hần học đi ra không quên đóng mạnh cửa lại. Đan Châu rưng rưng nước mắt. Cô hạnh phúc với tình yêu Khải dành cho mình, đâu cô hiểu tình yêu của mình dành cho Lưu Khải không được trọn vẹn. Cô bắt đầu có cảm tình với Khải, nhưng cũng chính là lúc cô đón nhận tất cả mọi hần học của mẹ Khải dành cho mình.

Mở tủ, Đan Châu lấy quần áo bỏ vào túi xách, khệ nệ mang xuống nhà.

– Con làm gì vậy, Đan Châu?

Bà Phú nhìn Đan Châu thắc mắc:

– Con định về nhà à?

– Dạ, không có đâu nội! Anh Khải sắp thi rồi, con lại hơi khó ngủ ban đêm nên định ... xuống phòng gần nhà bếp ngủ.

– Có phải mẹ thằng Khải bảo con không?

– Dạ, không có đâu nội, là tự ý của con.

– Con đừng có nói dối nội rồi chịu buồn khổ một mình đó.

Đan Châu cười gượng:

– Không có đâu nội. Nội tìm con có chuyện gì vậy?

– Một lát, con lên phòng nội cho nội bảo. Đề nội đi nói cho mẹ con biết, không thôi nó lại bảo con trốn việc.

– Dạ.

Đan Châu nhìn bà Phú bằng đôi mắt biết ơn. Cô biết bà gọi cô vào phòng để trò chuyện hay bắt cô đọc báo cho bà nghe. Thật ra là bà muốn giúp cô tránh được những nặng nhọc, khi Lưu Khải không có ở nhà để bênh vực cho cô.

Đan Châu đi xuống nhà bếp, cô thấy dì Ba nhìn mình và quay đi cười châm biếm. Chính dì cũng hùa theo bà Nam hiếp đáp Đan Châu.

– Tại cô, nửa đêm mà cũng bắt cậu Khải đi mua thức ăn cho cô. Mẹ chồng cô nói nhiều đêm bà muốn ăn mì, bụng xót muốn chết mà cũng không dám sai cậu Khải, để cho cậu Khải học. Còn cô nhõng nhẽo với chồng quá mà.

Đan Châu xấu hổ thanh minh:

– Dì với mẹ con hiểu lầm rồi. Tại anh Khải muốn đi ăn, ngăn cản lại thì ảnh

bảo học khuya nên ảnh cũng đói nữa.

– Làm con dâu phải biết điều một chút. Con người ta là con vàng con ngọc, người ta không dám sai bảo. Trong khi cô nào là bóp chân cho cô, trên giường bước xuống là cậu Khải tìm dép mang vào chân cho cô, có mẹ chồng nào chịu nổi cảnh đó không chứ?

Đan Châu thở dài. Cô biết Khải vì quá yêu cô, còn cô thì không có cách nào ngăn cản anh đừng quá lo cho cô. Mỗi hành động của cô và Khải đều bị quan sát, soi mói. Đôi lúc Đan Châu muốn bày tỏ tình cảm cho Khải hiểu rằng cô cũng yêu anh như chính anh yêu cô vậy, người rồi đôi mắt nghiêm khắc của bà Hoàng khiến cô chùn lại. Đan Châu làm lủi mang túi quần áo để vào một xó bếp, một sự làm lủi chịu đựng ...

– Đan Châu! Anh mua táo cho em nè.

Lưu Khải đẩy cánh cửa phòng, anh vui vẻ đưa bọc táo ra. Nhưng anh ngỡ ngác vì dường như có sự thay đổi nào đó trong phòng. Lưu Khải vội quay ra thì vào ngay vào người mẹ, nên hết hồn lùi lại:

– Mẹ!

– Con về đến nhà là chỉ biết có Đan Châu thôi hả con?

– Con ... Đan Châu đâu rồi mẹ?

– Mẹ bảo nó dọn xuống bếp ở. Từ nay con ngủ trên lầu và lo tập trung học đi, sắp thi rồi đó.

Khải nhăn nhó:

– Đan Châu đâu có làm ảnh hưởng gì con đâu, sao mẹ bắt Đan Châu xuống bếp ngủ? Đan Châu là vợ con mà.

Bà Hoàng lạnh lùng:

– Bụng nó cũng to rồi, con cũng cần tập trung thi cử cho tốt. Hãy tuân theo sự sắp đặt của mẹ!

Khải xụ mặt:

– Được rồi, con nghe. Con mang cái này xuống cho vợ con.

Đan Châu đang đứng bên máy giặt, cô lấy quần áo trong máy ra. Lưu Khải dúm vào tay cô bịch táo:

– Anh mua cho em đó. Để quần áo anh mang lên lầu phơi cho.

Đan Châu giằng lại:

– Chuyện này Khải để em làm. Anh mới đi học về, hãy lên phòng nghỉ đi!

– Anh không mệt. Một lát, anh sẽ nói với nội chuyện mẹ bắt em xuống bếp ngủ. Thật vô lý!

Đan Châu mỉm cười:

– Mẹ bắt em xuống bếp ngủ cũng phải thôi, để cho Khải tập trung vào việc học. Nếu thương em, Khải phải học cho tốt.

– Anh biết rồi.

Mặc cho Đan Châu ngăn cản, Khải cứ lấy quần áo trong học sấy ra mang lên

lầu.

– Khải!

Bà Hoàng quát tướng lên:

– Nhiệm vụ đó của con hay sao?

Khải đứng lại:

– Mẹ biết Đan Châu mang thai mệt nhọc, sao mẹ còn bắt Đan Châu làm.

Con là chồng, con phải làm thay cho vợ mình chứ.

– Con giỏi lắm, dám cãi lời mẹ. Xưa nay, con chưa bao giờ dùng những lời lẽ này nói với mẹ cả. Con nên nhớ, vợ con ăn cơm ở nhà này, mẹ cưới nó cho con hao tốn tiền bạc, dĩ nhiên là dâu con thì nó phải làm công việc nhà.

– Nhưng việc này hồi trước là của cô Lý.

– Bây giờ con trả treo với mẹ hay sao?

Đan Châu nắm tay áo Khải kéo lại:

– Anh để em mang lên lầu, em làm được mà.

Khải bực dọc:

– Bụng em như thế này mà mang cả giỏ quần áo trèo lên tới lầu ba, có nước em sinh sớm thôi. Để cho anh!

Khải vác giỏ quần áo lên vai đi phăng phăng lên lầu. Đan Châu thờ dài nhìn theo. Bà Hoàng gờm gờm nhìn Đan Châu:

– Cô nên biết, con trai của tôi từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ phải làm gì cả.

Vậy mà nửa đêm cô than đói, nó phải dậy lo cho cô ăn, cô nói thèm ăn mì vịt tiềm, dù nửa đêm nó cũng chạy đi mua, bất kể trời mưa. Tôi là mẹ nó, có bao giờ tôi dám sai bảo nó cái gì đâu. Cô hành hạ con tôi mà cô bảo tôi phải tử tế với cô sao.

Đan Châu cúi sâu đầu:

– Con xin lỗi. Sau này con không dám như vậy nữa.

– Làm vợ, cô hãy khuyên chồng mình học cho tốt đi. Chứ suốt ngày tôi chỉ thấy cô bắt con trai tôi phải lo cho cô thôi. Mau đi lên phụ với nó hay là để cho nó đi học về đến nhà còn phải gánh vác việc cho cô.

Đan Châu đi nhanh lên lầu, lưng cô đau thắt mấy ngày nay mà nào có dám kêu than tiếng nào đâu. Nếu cô không ưng Khải, cuộc đời của cô không biết trôi giạt về đâu. Thôi thì vì con và tình yêu của Khải dành cho cô mà cố gắng chịu đựng, nhưng chừng như “cây muốn lặng mà gió chẳng chịu dừng”.

Phơi hết hai học quần áo và lau phần trên lầu, Đan Châu mệt nhoài. Cô ngồi bệch trên nền gạch thờ dốc. Đứa bé trong bụng đập mạnh khiến Đan Châu nhăn mặt rồi gương đứng lên. Cô còn nhiều công việc phải làm dưới bếp, vậy mà lưng cô đau như sắp gãy làm đôi vậy. Đan Châu chậm chạp đi xuống cầu thang lầu.

Vừa bước qua cửa cầu thang, Đan Châu nghe tiếng cười giòn của Tường Vi

và tiếng của mẹ chồng cô vui vẻ hơn bao giờ hết.

– Mẹ cháu cho bác món quà giá trị, quả thật bác cảm động lắm. Và càng thấy có lỗi với ba mẹ cháu. Lưu Khải nhà bác thật khờ dại, đi cưới một đứa gia đình không ra gì cả. Cha thì có vợ khác, mẹ tái hôn, lão bố dượng tham tiền, đã như vậy cưới chưa được một tháng mà cái bụng nó đã to lên gần năm tháng!

Mắt Tường Vi tối lại:

– Đan Châu có mang trước hả bác?

– Ừ. Đúng là một đứa con gái vô giáo dục, mới mười tám mười chín đã quan hệ yêu đương trai gái. Là giọt máu của Lưu Khải, không lẽ bác từ chối. Thật xấu hổ mà!

Đan Châu cắn mạnh môi, định quay lên, nhưng tiếng bước chân của cô đã cho Tường Vi nghe thấy. Tường Vi nắm tay bà Hoàng:

– Bác ...

– Nói! Bác cứ nói, sợ gì nó. Nó vô giáo dục, quan hệ trai gái trước hôn nhân không đúng hay sao? Cưới chưa bao lâu, cái bụng đã to đùng ra, thật xấu hổ. Đạo này bác bắt xuống nhà bếp ngủ, đâu có cho lên phòng Lưu Khải, để yên cho Lưu Khải học chứ.

Rồi bà quát:

– Đan Châu! Cô làm cái gì mà rúc trên lầu vậy hả? Suốt buổi sáng chỉ có giặt quần áo mà cho tới giờ này. Đồ lười biếng! Xuống đây!

Bà mắng Đan Châu không chút vị nể. Tường Vi vui lắm. Cô biết mẹ của Lưu Khải không thích Đan Châu. Chỉ tại Lưu Khải, tại sao anh không chọn cô. Ba năm nữa, khi ra trường, cô và Lưu Khải là một đôi vợ chồng môn đăng hộ đối.

Đan Châu bỏ Tử Khiêm vì Tử Khiêm đi du học, cướp Lưu Khải của cô, làm sao cô có thể quên cái hận này. Cô vờ can bà Hoàng mà như chế dầu thêm vào lửa:

– Bác cũng nên thông cảm cho Đan Châu. Xưa nay đâu có quen sử dụng máy giặt. Còn quá trẻ lại mang bầu dĩ nhiên phải chây lười rồi.

Bà Hoàng xẵng giọng:

– Ở nhà này mà chây lười là không được rồi. Mau đi ra sau bếp làm công việc đi!

Đan Châu vừa quay lưng, Tường Vi gọi giặt lại:

– Đây, Đan Châu! Tử Khiêm từ Matxcova gọi điện thoại về hỏi thăm cậu đó. Biết cậu làm vợ anh Khải, ảnh buồn quá trời.

Đan Châu lui nhanh ra sau nhà. Bà Hoàng nhíu mày:

– Bộ Tử Khiêm với Đan Châu có gì sao?

– Tại bác không biết chớ Đan Châu bỏ với Tử Khiêm. Trước ngày Tử Khiêm đi Matxcova, cả bọn cháu kéo nhau đi ra Vũng Tàu, cháu cùng Đông

Ngân, Thái Sơn và anh Khải tắm biển, lúc nào bộ tứ cũng đi chung, chỉ có Đan Châu và Tử Khiêm tách đi riêng. Vậy mà Tử Khiêm đi Matxcova, ở nhà, Đan Châu ủng hộ anh Khải. Nó biết con thương anh Khải, vậy mà vẫn cướp anh Khải của con.

– Thôi, đừng buồn cháu ạ. Xem như cháu và Lưu Khải nhà bác không có duyên phận với nhau. Bác tiếc cháu lắm, người vì Khải nó có con với người ta, biết làm sao bây giờ.

Đan Châu nghe hết. Lòng cô đau đớn. Nếu cô biết trước Tường Vi yêu Lưu Khải, cô đã không ủng hộ Khải. Cuộc sống của cô trong nhà này cũng lắm cay đắng và nước mắt. Chỉ có những lúc Khải có mặt ở nhà, cô mới thấy mình bớt cô đơn, tủi buồn.

Tất cả những việc cô làm đều không vừa ý mẹ Khải. Cũng phải, người ta nói yêu nên tốt mà khi đã ghét nhau rồi cái gì cũng không tạo được mỹ cảm.

Sao Không Chờ Đợi Nhau

Chương 4

Bà Phú múc một muống canh vào chén và nhấm nháp:

– Đứa nào nấu canh vậy?

Đan Châu sợ hãi:

– Dạ con. Sao hả nội?

– Ngon lắm! Lâu rồi, nội mới được ăn một món canh chua ngon như thế này.

Đan Châu thở phào nhẹ nhõm:

– Vậy mà nội làm con sợ muốn chết, tưởng con nấu canh chua quá, nội ăn không được.

– Rất vừa ăn. Nội thích ăn món canh chua con nấu.

Bà Hoàng vẻ không vui:

– Có ngon gì hơn chị Ba nấu đâu mẹ. Con lại ghét nhất là món canh chua, thứ canh gì mà chua chua ngọt ngọt đến là khó ăn.

– Tại con không thích ăn canh chua nấu cá lóc chứ mẹ với thằng Hoàng rất thích. Hồi nhỏ, mỗi lần ngồi vào bàn ăn có canh chua cá lóc, thơm, bạc hà, cà chua là nó ăn đến bốn chén cơm, no căng cả bụng.

Lưu Khải vui vẻ góp chuyện:

– Con giống ba đó nội. Rất thích ăn canh chua.

Bà Hoàng đưa mắt lờm con trai. Hình như tất cả về một phe, chỉ có bà là riêng lẻ khiến cho bà càng thấy ghét Đan Châu nhiều hơn.

Bà Phú nhẹ nhàng khuyên:

– Đan Châu nó còn trẻ người non dạ, có cái gì không phải con cứ dạy nó. Người ta nói con rể là khách, nhưng con dâu mới là con ruột. Như mẹ con mình vậy, sống chung với nhau hai mươi năm nay rồi còn gì, mẹ luôn xem con như đứa con mẹ sinh ra.

Bà Hoàng muốn quát lên, rằng bà ghét sự chung sống này. Chính vì vậy mà Lưu Khải mới cưới Đan Châu. Bà quan niệm đàn ông phải có sự nghiệp, vậy mà chưa gì hết, Khải đã cưới vợ khi chưa kịp vượt qua cái tuổi hai mươi. Bà có một mình Lưu Khải và xem con mình là chỗ dựa duy nhất, tiếc là nó đã yêu đương quan hệ quá sớm, một điều làm cho bà không hài lòng chút nào. Người bà chọn là Tường Vi, người tất cả đi ngược lại ý của bà. Trong khi mẹ chồng của bà thì thích Đan Châu lắm. Con bé biết nịnh, đọc sách, nhổ tóc sâu và nói chuyện cho mẹ chồng của bà nghe. Thỉnh thoảng, những tiếng cười giòn cứ văng ra làm cho bà càng điên tiết hơn.

Đang ăn, Đan Châu vụt buông đũa, nhăn mặt lại, lập tức Lưu Khải chú ý ngay:

– Đan Châu! Em làm sao vậy?

– Em nghe hơi đau bụng.

Bà Phú vội hỏi:

– Bao lâu rồi, Đan Châu?

– Dạ, từ chiều hôm qua đến giờ.

– Sao đến bây giờ con mới chịu nói. Con so, có biến chuyển gì phải đi bệnh viện ngay chứ con.

– Chắc là không sao đâu nội.

– Còn nói nữa! Ăn cơm xong, Khải chở vợ con đi khám xem sao nghe!

– Dạ.

Nhưng Đan Châu vừa đứng lên, cô thảng thốt vì một tiếng vỗ nhỏ dưới người cô và dòng nước màu hồng chảy tràn dưới chân. Bà Phú kêu lên:

– Nó vỡ bọc ối rồi đó. Mau đưa đi bệnh viện đi!

Khải linh quýnh đỡ người Đan Châu:

– Có đau lắm không em?

– Mau đi lấy giỏ quần áo cho vợ con đi!

Khải chạy đi chạy lại lảng xăng, nhìn Đan Châu oằn oại đau mà anh có cảm giác như chính mình đau vậy.

Rồi tiếng khóc của đứa bé từ trong phòng sinh vang ra. Khải mừng rỡ lao lại. Đan Châu đã sinh. Cô mù đờ đẩy cửa phòng sinh, vui vẻ:

– Con trai, nặng ba ký lô rưỡi. Mau lấy khăn, áo và tả cho em bé.

Bà Phú sung sướng. Còn bà Hoàng có vẻ bết ghét Đan Châu, bởi dù sao bà cũng vừa lên chức bà nội.

Hôm nay ngày đầy tháng của bé Bòn Bòn- cái tên do chính Lưu Khải đặt.

Khó nói, Bảo cứ vui cười như là tết đến.

– Bà đã lên chức cố rồi đó Khải. Bây giờ bà mãn nguyện lắm rồi.

Còn Khải, niềm vui lẫn trong nỗi buồn. Đứa bé giống Tử Khiêm, có nghĩa là trong trái tim Đan Châu vẫn còn đó hình bóng Tử Khiêm, làm sao họ có thể quên cho được. Tình yêu đẹp nhất là khi đắm lệt.

– Mở cửa! Mở cửa Khải ơi!

Tường Vi vờ tinh nghịch hét ngày gọi Khải. Khải vội vàng chạy ra, mặt anh tươi lên khi nhìn thấy ba người:

Tường Vi, Đông Ngân và Thái Sơn. Cả ba, người nào cũng mang bọc quà to đùng.

Khải kêu lên:

– Mang cái gì mà nhiều thế?

Tường Vi vờ trợn mắt:

– Quà cho Bòn Bòn, không phải cho Khải đâu.

Khải phì cười:

– Thì Khải biết. Ba người đến dự đám đầy tháng của Bòn Bòn nhà mình là quý rồi, còn bày đặt quà cáp rườm rà quá.

– Anh Khải! Mau bảo Đan Châu bế bé Bòn Bòn ra coi. Tường Vi có mua cho bé Bòn Bòn chiếc kiềng chân này đẹp lắm nè!

– Từ từ, ngồi đi đã! Uống nước nghỉ mệt, làm gì mà gấp dữ vậy, Tường Vi.

– Đan Châu nằm trên lầu phải không, để Tường Vi lên đó nhen. Đi, Đông Ngân!

Không kịp cho Đông Ngân có phản ứng, Tường Vi kéo cô đi. Thái Sơn nhìn theo lắc đầu:

– Cả ngày hôm qua, hai cô nàng cứ đi tới đi lui để chọn quà cho con của cậu đó, làm tớ mệt với họ luôn. Sao, hai mẹ con Đan Châu khỏe chứ?

– Khỏe.

Mặt Lưu Khải rạng rỡ lên:

– Bà nội mình yêu thằng bé lắm. Ai làm cái gì cho nó giật mình, hay nói lớn tiếng là bà la ngay.

– Vậy là mừng cho cậu.

Thái Sơn không dám nói việc Tử Khiêm nghỉ hè ngày hôm qua và bay về nước. Buổi tối, Tử Khiêm đã đi tìm Thái Sơn.

– Cậu hãy thành thật nói đi. Tại sao Đan Châu phải gấp rút đám cưới với Lưu Khải? Mình đi chưa được bốn tháng kia mà. Tường Vi còn nói bác Hoàng gái ghét Đan Châu ra mặt, mắng Đan Châu là hư hỏng không vị nể trước mặt cô ấy.

Thái Sơn cố tránh né:

– Có thể họ có tình cảm với nhau từ khi cậu chưa đi du học.

– Không lý nào! Cô ấy đã trao thân cho mình, đem bợn mình ra Vũng Tàu

chơi. Thật ra, lúc đi rồi, mình có ân hận. Lẽ ra mình không nên để tình cảm vượt qua lý trí. Năm năm mà bắt Đan Châu chờ đợi cũng thiệt thòi cho cô ấy. Mình có dặn Đông Ngân, nếu như Đan Châu có gì khó khăn thì đến gặp mẹ mình, nhưng tất cả đau đớn thật ...

Thái Sơn không biết nói gì hết, chỉ biết ôm vai bạn:

– Họ đã là vợ chồng, cậu nên vì tình cảm bạn bè của cậu và Lưu Khải mà đừng khuấy động họ. Lưu Khải là người tốt và rất yêu Đan Châu.

Cả hai uống rượu cho đến khuya mới chia tay nhau. Tử Khiêm có vẻ đau khổ, một sự đau khổ đầy cam chịu.

Bây giờ, nhìn Lưu Khải vui vẻ, Thái Sơn không biết mình nên buồn cho ai và vui cho ai, tất cả đều là bạn bè, một tình bạn vui vẻ.

– Cậu nghĩ gì vậy? Hay lên lầu luôn nghen?

– Ừ.

Thái Sơn gật đầu bước theo Lưu Khải. Bé Bòn Bòn được đặt nằm trên bộ ván, bé được lót nằm bằng tấm nệm mỏng sang trọng. Thằng bé đẹp quá!

Đông Ngân kêu lên:

– Đáng yêu quá! Đan Châu ơi! Mày sinh ra nó được mấy ký vậy?

– Ba ký lô rưỡi!

Đan Châu cười nói tiếp:

– Đau bụng dễ sợ, cứ như xé cả da thịt mình vậy. Anh Khải thấy mình đau quá cứ cuống cả người lên.

Tường Vi mím môi ngắm đứa bé. Nó giống ... Tử Khiêm! Cô đã hiểu những giọt nước mắt đau khổ của Tử Khiêm ngày hôm qua, sau khi anh đi uống rượu với Thái Sơn và đi tìm cô:

– Tại sao cô ấy phải vội vã đi lấy chồng? Tại sao cô ấy không chờ anh? Cô ấy đã hứa đợi anh kia mà. Đàn bà là một sinh vật máu lạnh và mau quên ... Nếu là bình thường, Tường Vi đã phản đối Tử Khiêm vì đã xúc phạm đàn bà, mà đàn bà con gái có cả cô. Cô không thể tưởng tượng được Tử Khiêm đau khổ vì Đan Châu đến khóc như thế. Họ đã từng là của nhau cả tâm hồn lẫn thể xác.

Tường Vi vờ bẹo má thằng Bòn Bòn, đùa với Đan Châu:

– Đan Châu! Mày có nhớ Tử Khiêm không mà sao tao thấy nó giống Tử Khiêm hơn là giống mày và Lưu Khải?

Đông Ngân giật nảy người, cô bụm miệng Tường Vi:

– Mày nói điên cái gì vậy? Con của Lưu Khải sao giống Tử Khiêm cho được.

Mày nói bậy, bác Hoàng nghe được thì sao?

Tường Vi nhún vai gạt tay Đông Ngân ra:

– Tao nhay miệng nói thôi mà, mày làm gì quát nạt rồi bụm miệng tao lại.

Mày có nghe câu “giấy không gói được lửa” không?

Đông Ngân nghiêng rãng:

– Mà đến đây thăm vợ chồng Đan Châu hay là làm cho gia đình người ta sóng gió nổi lên vậy?

Lưu Khải, Thái Sơn và nhiều người nữa lên tới, cho nên Đông Ngân kéo Tường Vi ra xa:

– Mà không nói, không ai nói mà cầm đầu.

Còn Đan Châu, mặt cô tái đi. Cô chỉ biết cụp mắt xuống. Chưa chịu thôi, Tường Vi bước lại nói với Lưu Khải:

– Anh Khải có mời Tử Khiêm ăn đây tháng bé Bòn Bòn không? Tử Khiêm vừa từ Matxcova về đây.

Lưu Khải cau mày:

– Thái Sơn! Cậu có gặp Tử Khiêm chưa?

Thái Sơn đáp nhỏ xiu:

– Rồi, mình gặp tối qua.

– Sao này giờ cậu không nói?

– Cũng đâu có gì quan trọng đâu.

Kiểu nói của Thái Sơn xui lơ, nhưng với Đan Châu và Lưu Khải lại như là quả bom nổ chấn động.

Đông Ngân nghiêng rãng ken két. Giá như tát đượ vào mặt Tường Vi, cô cũng không từ. Nó muốn cái gì vậy?

Cô lôi Tường Vi ra ban công:

– Mà nói Tử Khiêm về nước chi vậy? Mà có ý gì đây?

Tường Vi rụt vai ra vẻ thản nhiên:

– Tao có ý gì đâu! Hồi nào giờ, bọn mình sáu đũa. Mà với Thái Sơn, Đan Châu với Tử Khiêm và tao với Lưu Khải, ba cặp đẹp đôi quá phải không? Đùng một cái, Lưu Khải và Đan Châu cưới nhau mới năm tháng đã sinh con, tao phải thắc mắc chớ.

– Liên quan gì đến mà mà mà thắc mắc? Chưa bao giờ Lưu Khải nói yêu mà kia mà, cho nên mà thôi cái trò quậy quạng của mà đi. Bọn bè đừng chơi xấu nhau.

Tường Vi lạnh lùng:

– Ai tốt với tao, tao tốt lại. Ai chơi xấu với tao, tao xấu lại.

Đông Ngân nhìn bạn tóe lửa, cô không thể tưởng tượng Tường Vi có thể là một con người như vậy.

– Hai người làm gì ở ngoài này vậy? Vào phụ một chút đi chớ, đến đây làm kiếng hay sao?

Thái Sơn kéo cả hai cô vào. Bây giờ họ chỉ bằng mặt với nhau mà trong lòng thâm căm giận nhau.

Buổi tiệc đây tháng rôm rả vui vẻ ...

– Í! Tử Khiêm đến kìa!

Tường Vi vờ ngạc nhiên và mừng rỡ chạy đến đón Tử Khiêm:

– Cả bọn vừa nhắc đến anh đó.

Tử Khiêm tiến vào bắt tay Khải:

– Chúc mừng mày lên chức ông bố.

Khải cười gượng:

– Cảm ơn. Mày về hồi nào vậy?

– Về hai ngày rồi. Tối qua, Tường Vi nói tao mới biết nên đến thăm và chúc mừng mày với Đan Châu.

Đan Châu ngồi thu người lại. Sự xuất hiện của Tử Khiêm quả thật giống như một cơn bão, khiến Đan Châu sợ hãi. Cô nghe ngực mình nằng nặng, đầu vầng vạt hoa lên, tay chân lạnh ngắt, mặt xám ngoét.

Đông Ngân để ý thấy ngay, cô ôm vai bạn:

– Bình tĩnh! Phải thật bình tĩnh, Đan Châu!

Bà Phú cũng nhìn thấy, bà kêu lên:

– Đan Châu! Con làm sao vậy?

– Đan Châu kêu khó thở, nội ơi!

Lưu Khải vội lao lại, anh đẩy Đông Ngân ra và bế Đan Châu lên:

– Anh đưa em vào phòng.

Đan Châu lắc đầu:

– Em không sao đâu.

– Mặt em xanh lăm.

Khải bế Đan Châu vào phòng, cánh cửa đóng lại để cho Tử Khiêm chết lặng nhìn theo. Đan Châu làm sao vậy? Cô xấu hổ khi nhìn thấy anh ư? Làm một kẻ bội tình chi vậy, để bây giờ xấu hổ? Tử Khiêm vừa cay đắng vừa giận dữ. Còn bà Hoàng cứ nhìn Tử Khiêm rồi nhìn vào cánh cửa phòng đóng kín, có bao nhiêu là câu hỏi trong đầu bà. Bất chợt bà đi lại bế đứa bé lên. Đứa bé nếu mang lại đặt bên cạnh Tử Khiêm, nó chính là bản sao của anh.

Bà ngoắc Tử Khiêm lại:

– Tử Khiêm! Cháu nhìn xem cháu nội của bác giống ai? Nó không giống Khải chút nào cả, càng không có một nét nào của Đan Châu.

Bà thân mật chìa đứa bé ra trước mặt Đông Ngân và Tường Vi:

– Đông Ngân! Tường Vi! Hai cháu nói xem, Bòn Bòn giống ai nào?

Đông Ngân như mắc nghẹn không nói được lời nào. Còn Tường Vi thì cười khẩy:

– Bác! Vậy chứ bác nói Bòn Bòn giống ai?

– Bác hỏi cháu, cháu lại đi hỏi bác.

Tử Khiêm đứng chết trân. Anh đã nhận ra đứa bé giống ai và cũng hiểu tại sao Đan Châu không dám nhìn mặt mình. Tử Khiêm đã hiểu, anh như muốn điên lên.

Tử Khiêm hấp tấp đi như chạy xuống lầu.

– Tử Khiêm!

Thái Sơn đuổi kịp Tử Khiêm, anh nắm vai bạn lại bóp mạnh:

– Lẽ ra mày không nên đến đây, để tránh khó xử cho Đan Châu. Bây giờ mày đã hiểu tại sao Đan Châu không thể chờ mày rồi chứ?

Tử Khiêm ngược lên, mắt anh rung rung:

– Đứa bé ấy là giọt máu của tao?

– Phải.

– Tại sao không ai cho tao biết, mà tất cả đều im lặng hết?

– Nếu như mày biết khi Đan Châu thi trượt đại học, dựng Nguyên đã lấy có ấy buộc Đan Châu phải đi lấy chồng Đài Loan. Bỏ nhà trốn đi với cái bầu, ai nuôi Đan Châu?

– Tao đã nói có chuyện gì xảy ra cho Đan Châu, bảo Đông Ngân đến gặp mẹ tao kia mà.

– Có, Đông Ngân đã làm cái chuyện ấy. Mày về hỏi bác đi, bác đưa cho Đan Châu một số tiền, bảo Đan Châu hãy đi bỏ giọt máu đó. Bác không bao giờ chấp nhận một cô con dâu không đợi lệnh của cha mẹ đã có quan hệ vụng trộm với mày, bác buộc Đan Châu hứa cắt đứt mọi quan hệ với mày. Nếu có trách, mày hãy trách ... ông Trời. Xem như mày và Đan Châu có duyên mà không có nợ.

Nước mắt Tử Khiêm chảy dài. Anh không còn chịu nổi sự thật nữa nên đẩy Thái Sơn ra:

– Mày vào trong đó đi. Nếu đêm qua mày cho tao biết sự thật, tao đã không có mặt ở đây.

– Tao ... sợ mày đau lòng.

– Mày tưởng che giấu mãi được sự thật hay sao?

Tử Khiêm lẫn Thái Sơn không biết Tường Vi nép sau cây nguyệt quế và nghe tất cả câu chuyện của hai người. Đôi môi mỏng của cô mím lại cay độc.

Cô sẽ nói mọi chuyện cho mẹ Lưu Khải biết, Đan Châu sẽ lập tức bị tống cổ đi ngay.

Nụ cười nham hiểm nở trên môi Tường Vi.

– Con về đó hả Khiêm?

Bà Nam giật mình vì Tử Khiêm đứng sừng sững trước mặt bà, tóc rũ xuống trán, ánh mắt ai oán.

– Tại sao mẹ nữ cư xử như vậy hả mẹ? Đứa mé Đan Châu mang thai là con của con, nó là cháu nội của cha mẹ kia mà.

Bà Nam trừng mắt:

– Con còn hỏi tại sao nữa à? Con bao nhiêu tuổi, nó bao nhiêu tuổi, cả hai đều còn ăn bám vào cha mẹ cả, làm sao mẹ chấp nhận được một đứa con dâu hư hỏng như vậy về nhà này? Đừng nói là mẹ, nếu ba con mà biết được, ông

sẽ nổi giận, con đừng hòng về nước. Hãy lo an dưỡng rồi vài ngày nữa đi sang Nga tiếp tục học lại đi!

Tử Khiêm ôm đầu đau khổ:

– Mẹ vì tương lai của con, con thực sự mang ơn. Nhưng vì con mà Đan Châu lận đận, phải bám víu vào người khác, con của con là con của người khác, thì con nguyện cả đời này dù con có thành tài nhưng sẽ không bao giờ con lấy vợ, mẹ sẽ không bao giờ có một đứa cháu nội nào hết. Con sẽ đi về Nga ngay!

Tử Khiêm chạy nhanh lên cầu thang, vào phòng mình đóng cửa lại. Bà Nam sững sờ nhìn theo rồi tức giận quát:

– Tử Khiêm, trở lại cho mẹ bảo!

Tử Khiêm bịt hai tai, anh ngồi bên cánh cửa, lần đầu tiên giọt nước mắt yếu đuối khóc cho cuộc tình tan vỡ rơi dài.

Tất cả đã kết thúc, những giận hờn căm ghét Đan Châu bây giờ nhường cho một sự cảm thông. Đan Châu đã quá đau khổ vì anh rồi. Một phút yếu lòng gây bao đau thương cho cuộc đời người mình yêu. Hãy tha thứ cho anh. Nếu anh biết trước thì có bị ép buộc đến mấy, anh cũng sẽ nhất định ở lại cùng em chung sống, dù có phải chịu cảnh nghèo khổ cũng cam lòng.

Nhắm mắt lại, Tử Khiêm hình dung ra đứa con của mình. Nó xinh xắn làm sao, một thứ tình cảm kỳ lạ chợt dâng lên ngút ngàn ...

Cả một hội đồng gia tộc họp lại để phán xử Đan Châu. Lưu Khải lo lắng. Mọi việc đã đổ bể cả rồi.

Bà Hoàng nghiêm nghị:

– Bây giờ trước mặt bà nội, ba mẹ, cô chú, hai đứa hãy nói cho rõ, bé Bòn Bòn là con của ai. Nếu không nói thật, mẹ sẽ dùng biện pháp thử máu đứa nhỏ.

Nào, Đan Châu, cô hãy nói ra sự thật đi!

Đan Châu cắn mạnh môi, cô biết mình không thể không nói. Đan Châu vừa định mở miệng thì Lưu Khải đã ngăn cô lại:

– Bé Bòn Bòn là con của con. Con yêu Đan Châu, chúng con đang sống hạnh phúc.

– Con có biết là lúc con đòi cưới vợ, mẹ vì bị buộc vào tình thế đã rồi nên cho phép con cưới vợ, một người vợ phải thực sự là của con, bé Bòn Bòn đúng là giọt máu của nhà họ Lưu. Còn nếu như không phải vậy, mẹ cũng mặc kệ, Đan Châu phải bế con rời khỏi nhà này ngay tức khắc. Mẹ không thể nhân đạo đến mức làm “con quạ quạ nuôi con tình yêu hú”. Đan Châu, nói đi!

Bà Hoàng dữ dằn quá khiến Đan Châu sợ chết khiếp. Lưu Khải vội vàng quỳ xuống bên chân bà nội:

– Nội ơi! Con yêu Đan Châu, chính vì con muốn có Đan Châu mà ...

Bà Phú đau xót, cái đau của người bị lừa gạt:

– Như vậy bé Bòn Bon không phải là con của con. Con yêu Đan Châu đến độ nhận con người khác làm con của mình ư? Tử Khiêm là cha của bé Bòn Bon, đúng không con?

– Nội ơi! Xin nội tha thứ cho con, để cho con và Đan Châu chung sống, con không thể mất Đan Châu ...

– Không được! – Bà Hoàng quát khẽ- con còn đang đi học, bổn phận của con là chuyên tâm học hành, con không thể có cái kiêu yêu đương vợ vắn như vậy được.

Túm lấy Đan Châu, bà Hoàng lôi cô đứng lên:

– Con của tôi quá ngốc nghếch đi yêu thương một đứa dơ bẩn hư hỏng không ra gì. Nếu như không phải cô đang mang thai, không đời nào tôi chịu bỏ tiền ra cưới cái thứ hư hỏng về đây. Lưu Khải say mê cô nhưng mà ở nhà này không ai mắc lừa cô. Cô ở trong một cái gia đình không ra gì, cho nên cũng bẩn thỉu như họ. Hãy đi đi!

Bà lôi Đan Châu lại cửa, rồi hét gọi người làm:

– Lên lấy hết quần áo của nó cùng với thằng nhỏ mang xuống đây!

Lưu Khải hoảng sợ ôm chân bà nội:

– Nội ơi! Nội cứu con, xin mẹ con đừng đuổi Đan Châu đi!

Bà Phú lắc đầu:

– Nội đã một lần can thiệp cho con cưới Đan Châu. Bây giờ con bảo mặt mũi nào nội giúp con nữa. Con hãy để Đan Châu đi đi, cho êm nhà lặng cửa. Người làm mang valy và bé bé Bòn Bon xuống tới. Tội nghiệp thằng bé vắn ngủ say không biết sóng gió phong ba đang nổi dậy.

Bà Hoàng khinh bỉ ném cọc tiền vào người Đan Châu:

– Cô dơ bẩn quá, Hãy làm ơn tránh xa con tôi giùm đi! Cầm số tiền này mà đi cho khuất mắt, đừng có đeo bám làm hại đời con tôi nữa, hãy để cho nó học hành.

Đan Châu bế con, cô áp mặt mình vào ngực con thổn thức. Cuộc đời đã dồn cô vào tận cùng rồi, cô không thể khóc lóc hay yếu đuối để bị gục ngã, mà phải sống vì con.

Cô nhìn Lưu Khải đau đớn:

– Cám ơn anh. Anh đã vì em mà bị gia đình trách mắng. Hãy để em đi!

– Em đi đâu, anh sẽ cùng đi với em.

Lưu Khải ôm choàng Đan Châu, anh nhìn mẹ:

– Mẹ đã đuổi Đan Châu đi, trên luật pháp, cô ấy là vợ của con, con sẽ đi cùng vợ con. Con xin chịu lỗi với mẹ.

Bà Hoàng quát tướng lên:

– Mẹ cấm con! Con mê muội vừa vừa thôi, người ta lừa gạt con mà, con không thấy sao?

– Đan Châu không lừa gạt con! Là con tự nguyện muốn nhận đứa con của Đan Châu là con của mình.

– Nếu con đi với nó, con sẽ không có gì hết, con sẽ làm gì để sống. Con nuôi con còn chưa xong, lấy gì nuôi nó. Con phải ở lại đây và học hành cho tốt. Bà ra hiệu cho người làm kéo Lưu Khải vào và xô Đan Châu ra ngoài, đóng cửa lại.

Khải gào lên:

– Đan Châu! Em đừng có đi, anh sẽ đi với em.

Đan Châu một tay bế con, một tay xách valy, cô không biết mình đi đâu, về đâu. Tương lai của cô mịt mù đen tối.

– Đan Châu kia!

Thái Sơn thẳng gấp xe lại, Tử Khiêm cũng vội vàng nhảy xuống xe, anh đau đớn nhìn người yêu cũ:

– Họ đuổi em đi rồi phải không?

Đan Châu không đáp, cúi đầu nức lên. Tử Khiêm đau xót:

– Anh nghi ngờ không sai, nên rủ Thái Sơn đến đây. Bé Bòn Bòn là con anh, anh sẽ lo cho nó. Bây giờ anh tìm nhà trọ cho em ở đỡ rồi sau hẳn tính. Nước mắt Đan Châu nhạt nhòa. Cô để cho Tử Khiêm đưa mình đi. Dường như Lưu Khải đang đứng trên ban công, anh gọi Đan Châu trong tuyệt vọng:

– Đan Châu! Em đừng đi!

*** Tử Khiêm sung sướng ngắm nhìn đứa con trai. Nó đẹp quá, nửa giống anh nửa giống Đan Châu. Anh ngây ngất cúi xuống hôn con. Đứa bé bị Tử Khiêm hôn lên, tựa mình một cái rồi ngủ tiếp.

Tử Khiêm mỉm cười ngược lên nhìn Đan Châu, nhưng cô ngồi thu mình trong một góc, không một chút nét vui nào khi được đoàn tụ với Tử Khiêm. Cô ngồi nhìn ra cửa sổ, quay lưng lại.

Tử Khiêm đi đến, anh đặt tay lên vai Đan Châu và kéo cô quay lại đối diện với mình.

– Em không vui khi chúng ta đoàn tụ sao?

Ánh mắt Đan Châu buồn rười rượi:

– Anh biết em đã là vợ của Lưu Khải chứ?

– Anh biết. Nó là thằng đạo đức giả, thi ân với em để có em. Gia đình nó không chấp nhận với em thì thôi, để anh lo cho em.

– Thật ra, nếu không có anh Khải, bé Bòn Bòn sẽ không tồn tại trên thế gian này, chính mẹ của anh bắt buộc em phải phá thai bỏ nó đi.

Tử Khiêm nhăn mặt:

– Tại sao lúc đó em không điện thoại báo tin cho anh, lại đi nhờ vả Lưu Khải làm gì?

– Báo tin rồi anh về ngay được sao? Đúng ra, chúng ta không nên để tình

yêu vượt lên lý trí và không nên có bé Bòn Bòn.

– Dù sao thì chuyện cũng đã rồi, em không thấy con mình đáng yêu lắm sao. Anh sẽ không đi du học nữa, ở lại lo cho mẹ con em.

Đan Châu lắc đầu:

– Như vậy là chính em hủy hoại tương lai của anh. Hơn nữa, anh nên biết, em không bao giờ có ý nghĩ trở lại với anh.

Tử Khiêm sừng sốt:

– Không trở lại với anh, vậy chớ em muốn đi đâu?

– Lúc bị đuổi ra khỏi nhà Lưu Khải, em không biết mình đi đâu ở đâu. Nếu em một mình thì không sao, đằng này em lại có bé Bòn Bòn, đó chính là lý do em chấp nhận để anh lo cho em, nhưng không có nghĩa là em sẽ chung sống với anh bởi vì em đã là vợ của Khải.

Tử Khiêm xoa tay:

– Anh không xem trọng chuyện em đã từng là vợ Khải. Anh biết em “ngộ biến phải tùy quyền”. Bây giờ anh đã trở về, em và con là của anh. Anh chỉ đòi lại những cái gì thuộc về mình. Anh sẽ tìm công việc làm để nuôi em và con.

– Gia đình anh sẽ để yên cho anh chung sống với em sao?

– Anh lớn rồi, anh có đủ tự do để quyết định cuộc đời mình.

– Còn em, lương tâm em làm sao yên ổn. Chỉ sợ sau này có lúc nào đó anh sẽ hối hận khi đã vì em bỏ đi tương lai của mình.

– Anh sẽ không hối hận.

– Cuộc sống luôn có những va chạm, không ai biết được tương lai mình. Lúc yêu anh và tiễn anh đi, em cứ nghĩ là sống cho tình yêu và rồi chưa đầy một năm mà cuộc đời của em đầy bão tố, em không còn nhìn đời qua lăng kính màu hồng nữa.

– Nhưng anh biết tình yêu giữa anh và em không thay đổi.

Đan Châu cúi đầu đau đớn:

– Đã thay đổi rồi. Trái tim em có Lưu Khải và những gì anh ấy đã làm cho em.

Tử Khiêm lặng người:

– Có nghĩa là em không còn yêu anh nữa?

– Phải!

– Anh không tin.

Tử Khiêm ôm Đan Châu vào ngực mình:

– Anh biết em giận anh và mẹ anh nên mới nói lời này cho anh đau đớn. Tuy nhiên anh không tin. Chúng ta sẽ sống với nhau hạnh phúc. Em xem, con chúng mình đáng yêu biết bao.

Đan Châu đẩy Tử Khiêm ra:

– Em không hề giận anh, bởi vì anh không có lời. Nếu anh ở Việt Nam và

không lo cho em mới đáng giận. Mà thật sự em đã là vợ của anh Khải, cho nên sẽ không bao giờ có chuyện em trở lại với anh. Em không có quyền làm cho anh Khải đau khổ.

– Vậy còn anh, anh cũng sẽ rất đau khổ khi không có em. Bé Bòn Bon là con của anh, nó là giọt máu của anh, anh sẽ không bao giờ để tâm chuyện em đã từng là vợ Khải.

– Nhưng lòng tự trọng của em không cho phép em có mối quan hệ nào với anh.

– Em nhất định bỏ anh sao, Đan Châu? Được, anh không nói chuyện này nữa, anh để cho em nghỉ ngơi và suy nghĩ.

– Mở cửa! Mở cửa Khiêm ơi!

Đông Ngân kêu toáng lên, cô và Thái Sơn khệ nệ mang vào nôi niêu, chén đĩa và bàn ghế.

– Gớm! Đi mua sắm cho hai người, mệt đứt cả hơi luôn.

Đan Châu ngạc nhiên nhìn mớ đồ mới mua về:

– Cậu và anh Thái Sơn đi mua cho mình đó hả?

– Không, là ý của Tử Khiêm đó.

Đan Châu buồn hiu:

– Cậu nghĩ là mình bị đuổi ra khỏi nhà anh Khải đã vội vàng chung sống với Tử Khiêm sao? Anh Khiêm còn phải đi du học, làm sao mình có quyền hủy hoại tương lai của anh. Ba mẹ anh ấy chịu cho anh ấy ở lại hay sao? Và còn mình nữa, mẹ của Tử Khiêm và mẹ Lưu Khải khinh bỉ mình hư hỏng, Khiêm vừa đi du học, ở đây đã vội lấy Khải, bây giờ vừa bị mẹ Khải đuổi đã sống với Khiêm.

Mình dơ bẩn đến như vậy sao?

Đông Ngân ôm vai bạn:

– Mà đừng quá căng thẳng! Có ai nghĩ mà xấu xa đâu. Tại mẹ Lưu Khải và mẹ Tử Khiêm họ đều quá yêu con họ, nên có cái ích kỷ của người mẹ. Hãy để Tử Khiêm lo cho mà, mà cần Tử Khiêm mà. Huống chi đứa con là con của mà và Tử Khiêm.

Đan Châu buông tiếng thở dài. Cô không thể nào chấp nhận Tử Khiêm được.

Cô sẽ bắt anh phải quay về Matxcova, vì đó mới chính là tương lai của anh. Còn Lưu Khải, cô cũng không muốn có cuộc tái hợp, xem như đoạn đời chung sống với Khải là những gì cô trả ơn cho anh. Ngày mai, Đan Châu chưa biết mình đi đâu nhưng nhất định cô phải đi ...

Đông Ngân giành nấu cơm, trong lúc Thái Sơn và Tử Khiêm lo sắp xếp lại nhà. Cả ba dọn dẹp nấu nướng cho đến trưa.

Đông Ngân kêu lên:

– Đói quá rồi! Rửa tay ăn cơm thôi quý vị.

Thái Sơn hình mũi:

- Nấu món gì mà mùi thơm quá vậy, Đông Ngân?
- Thịt ram. Có một mớ kho tiêu cho Đan Châu, nó chưa ăn được thịt mỡ vì em bé bú sữa sẽ bị tiêu chảy.

Tử Khiêm cảm động:

- Xem vẻ Đông Ngân rành nuôi sản phụ ghê.
- Chớ sao! Đông Ngân từng đi nuôi chị Hai của Ngân mà.

Mâm cơm dọn trên nền gạch ở phòng khách. Vừa chuẩn bị ăn thì Lưu Khải đến, mặt Khải sa sầm, còn Tử Khiêm thì khó chịu:

- Gia đình mày đã đuổi Đan Châu đi. Từ nay tao sẽ lo cho Đan Châu và con của tao. Nhưng dù sao tao cũng xin cảm ơn mày đã lo cho Đan Châu trong thời gian tao không có ở Việt Nam.

Mắt Lưu Khải gườm gườm:

- Mày có biết trên pháp lý, Đan Châu và đứa bé đã là con của tao chứ?
- Chuyện ấy chỉ có giá trị về mặt pháp lý. Đan Châu Lan ly hôn thì gia đình mày cũng buộc mày bỏ Đan Châu. Mày đã không lo cho Đan Châu, để Đan Châu bị đuổi khỏi nhà một cách tàn nhẫn thì còn đến đây bảo họ là vợ và con của mày nữa sao?

Lưu Khải hẳn học gạt Tử Khiêm sang một bên. Anh nhìn căn nhà mới, lòng đau như cắt rồi quay sang tìm Đan Châu, cô cúi đầu ứa nước mắt:

- Anh Khải về đi và cứ lo thủ tục ly hôn. Dù sao em cũng không bao giờ dám quên ân tình anh đã từng lo lắng và yêu thương em.

Khải chua xót:

- Đó là những gì em trả lại cho anh đó sao? Trên pháp lý, em là vợ anh và mãi mãi là vợ của anh. Anh không bao giờ ly hôn, cũng như anh sẽ xem bé Bòn Bòn là con của anh. Anh đã tìm chỗ ở cho em và con, em hãy thu xếp để đi với anh.

Khải xông tới, anh chụp tay Đan Châu để kéo đi, nhưng cô ghì lại:

- Anh buông tay em ra, em không còn là vợ của anh nữa đâu!

Khải tái mặt:

- Em bỏ anh để trở lại với Tử Khiêm?
- Em không trở lại với anh hết. Em sẽ sống một mình và nuôi con.
- Em nói láo!- Khải nói như quát- Em ở trong căn nhà này, Tử Khiêm ở đây, mọi thứ đều mới hết, em không trở lại với Tử Khiêm vậy thì là gì đây. Em vừa rời khỏi nhà của anh đã quay lại với Khiêm, em cư xử với anh tệ bạc như vậy sao?

Tử Khiêm chen vào giữa hai người:

- Tao nghĩ là Đan Châu nói như vậy quá đủ, tốt nhất mày nên về lo thủ tục ly hôn đi. Con tao, tao sẽ nuôi không cần mày lo. Mày là thằng đạo đức giả, cơ hội, lợi dụng lúc không có tao để chen vào cướp Đan Châu. Bao nhiêu đó

đủ rồi!

Mắt Khải vẫn lên tia lửa ghen hờn. Anh cung nắm tay đấm vào mặt Tử Khiêm, Tử Khiêm tránh không kịp lãnh ngay cú đấm cằm hờn. Đôi bạn ngày nào thân thiết nhau, chia xẻ tất cả nhau, bây giờ đánh nhau như kẻ thù. Đông Ngân và Thái Sơn cố lôi hai người ra.

Đan Châu khóc òa:

– Hai người còn đánh nhau như kẻ thù, tôi sẽ tự tử đó!

Tiếng khóc của Đan Châu có hiệu quả tức thì, Tử Khiêm buông Khải ra.

Trong lúc ấy, Đan Châu vội vã bế con đi nhanh vào phòng đóng cửa lại.

Không gian chùng xuống. Thái Sơn cần nhen:

– Hai thằng mày kỳ ghê, bạn bè với nhau bao nhiêu năm, có cái gì cùng ngồi lại từ từ giải quyết. Đan Châu sẽ không chọn hai đứa mày đâu. Đứa nào về nhà thuyết phục mẹ mình được, người đó thắng.

Đông Ngân đá vào chân Thái Sơn:

– Ông là người quyết định hả?

Không gian lặng im như tờ, không ai nói với ai lời nào. Một lúc lâu sau, Lưu Khải đi lại gõ cửa phòng:

– Em đã là vợ của anh, hãy mở cửa ra và đi với anh. Anh hứa không để cho em phải khổ. Em mở cửa đi Đan Châu!

– Anh hãy làm ơn đi đi, xem như duyên nợ giữa cả hai đã chấm dứt.

– Không! Anh không bằng lòng với cách giải quyết của em. Em phải bỏ hết tình cảm của chúng ta hay sao?

Thái Sơn bước lại, anh cặp cổ Lưu Khải kéo đi:

– Mày và Tử Khiêm hãy để cho Đan Châu có thời gian suy nghĩ đi. Mày liệu có bỏ gia đình, cha mẹ, việc học để đi sống chung với Đan Châu không?

Đan Châu bận bịu con nhỏ, dĩ nhiên không thể đi làm kiếm tiền được. Còn mày làm gì để có tiền đây? Hãy về nhà nằm gác tay lên trán, tạm thời hãy để yên cho Đan Châu sống và lo cho thằng bé. Đan Châu khổ nhiều rồi.

Thái Sơn kéo Lưu Khải ra đường. Lưu Khải buồn rầu:

– Nếu như tao chưa từng có Đan Châu, tao sẽ để cho Đan Châu ra đi. Nhưng tao và Đan Châu còn có cả tình nghĩa vợ chồng, nếu phải xa Đan Châu, tao đau khổ lắm, mày biết không?

– Tao biết. Nhưng mày và Tử Khiêm từng là bạn bè, bây giờ vì Đan Châu mà trở mặt, người đau khổ nhất là Đan Châu.

– Vậy mày bảo tao phải làm gì?

– Để yên cho Đan Châu sống và nuôi con. Hãy về nhà và lo học.

– Học, học, tao chán lắm rồi!

– Xưa nay, bác gái không thích Đan Châu, mày còn sống với Đan Châu hay buông xuôi tất cả chỉ làm cho bác gái ghét Đan Châu hơn. Mày suy nghĩ xem, tao nói có đúng không?

- Tao buồn quá! Lẽ ra Tử Khiêm không nên trở về.
 - Trước hay sau gì Tử Khiêm cũng về, bé Bòn Bon là con của nó, dĩ nhiên nó phải nhìn nhận rồi.
- Lưu Khải tuyệt vọng. Nếu như mất Đan Châu, anh không hiểu mình sẽ sống như thế nào đây.

Sao Không Chờ Đợi Nhau

Chương 5

- Con ngồi xuống đó đi, cho ba mẹ nói chuyện với con!
- Tử Khiêm ngồi xuống ghế:
- Nếu như ba mẹ buộc con bỏ Đan Châu, con không bỏ được đâu. Chính vì mẹ không nhận nhìn Đan Châu, nên con mới trở về. Làm sao con có thể yên tâm đi du học khi con của con và người yêu của con phải khổ vì con hả mẹ?
- Cách nói của Tử Khiêm làm cho ông Nam nổi giận:
- Con trả ơn sinh thành dưỡng dục như vậy đó hả?
 - Con không dám, nhưng mà con thật sự yêu Đan Châu.
 - Nó đã là vợ Lưu Khải.
 - Con biết. Nhưng đứa con là con của con.
- Với câu chuyện đối đáp như vậy, trận chiến giữa hai cha con chắc chắn sẽ bùng nổ. Nghĩ vậy, bà Nam vội vàng can thiệp:
- Được. Nếu con muốn mẹ nhận cháu nội, mẹ sẽ nhận, nhưng Đan Châu phải ly hôn với Lưu Khải. Sau khi ly hôn, mẹ sẽ đưa mẹ con nó về đây. Có một điều là con phải Phù Dung du học, học cho hoàn tất khóa học. Nếu không, ba mẹ sẽ mặc kệ con.
- Tử Khiêm cố giấu vẻ mừng rỡ:
- Mẹ sẽ cho Đan Châu và con của con về đây sống với mẹ?
 - Phải. Con phải biết để tránh phiền phức với Lưu Khải, Đan Châu phải ly hôn.
 - Con biết rồi. Cảm ơn mẹ, cảm ơn ba.
- Tử Khiêm sung sướng nhảy cẫng lên, anh chạy lên lầu và vung hai cánh tay bày tỏ niềm.
- Ông Nam cau mày:
- Bà nhận mẹ con nó như thế? Đúng là làm cái việc “bôi tro trát trâu lên mặt”.
 - Thì ông muốn tách chúng nó ra, ông phải làm như nhường bước cho nó chịu sang Nga. Ở đây một thời gian, tôi tìm cách tống cổ mẹ con nó đi chứ

nhìn nhận gì cái thứ dơ bẩn ấy.

Ông Nam vẫn còn tức giận:

– Đúng là bà quá nuông chiều nó, thành ra hư hỏng. Tôi không ưa được con bé đó.

– Thì tôi cũng đâu có ưa cái thứ “mèo mả gà đồng” đó đâu.

Vui mừng quá, Tử Khiêm đến nhà Đan Châu. Cô đang cho con bú sữa. Thấy Tử Khiêm, cô chỉ im lặng. Tử Khiêm vui vẻ:

– Anh báo cho em một tin mừng, ba mẹ đã chịu nhận em và con, có điều em phải nói với Lưu Khải lo thủ tục ly hôn đi.

Đan Châu lạnh nhạt:

– Em sẽ ly hôn, nhưng không phải để sống với anh. Anh cũng hứa trở lại trường học đi.

– Thì anh đã hứa với ba mẹ rồi, anh sẽ trở lại Matxcova, em sẽ về nhà ba mẹ anh ở. Đó là cách duy nhất của em vừa nuôi con vừa đợi anh hoàn tất khóa học.

Em hãy bằng lòng với anh những gì anh xếp đặt, nếu em không muốn con mình khổ.

Đan Châu biết chẳng dễ dàng gì cha mẹ Tử Khiêm dễ dàng lùi bước, chẳng qua vì Tử Khiêm quá ương bướng. Đối với Tử Khiêm hay Lưu Khải, Đan Châu sẽ không chọn ai. Từ nay cô sẽ sống vì con mình khi cô đã trót tạo ra nó.

Tử Khiêm bẹo má con, anh cúi xuống hôn lên má con:

– Hãy giữ mẹ của con dùm ba, con trai nhá!

– Chừng nào anh trở lại Matxcova?

– Lo cho em xong, anh sẽ đi.

– Thủ tục ly hôn đâu phải một ngày một bữa, anh nên đi cho ba má anh yên tâm.

– Nhưng anh không yên tâm chút nào, anh sợ em mềm lòng trước tình yêu của Lưu Khải.

Đan Châu cười buồn:

– Anh không có lòng tin ở em sao?

– Lẽ ra khi em mang thai, em phải cho anh hay. Đằng này, em lại nhận lời làm vợ Khải.

– Việc gì đến, anh hãy để tự nhiên nó đến. Có điều anh hãy tin, cũng như anh vậy, em sẽ để hai người yên tâm học hành, do đó việc ly hôn với Khải là điều của có.

– Anh biết là em còn yêu anh.

Tử Khiêm hôn nhẹ vào má Đan Châu, song cô tránh nụ hôn của anh. Một tiếng động khẽ ở nơi cửa, cả hai cùng quay ra. Lưu Khải đứng ở cửa từ bao giờ, anh đau đớn trước sự thật mình vừa nhìn thấy.

Tử Khiêm đi ngay ra, giọng khó chịu:

– Mày có mặt ở đây thì tốt rồi, tao và Đan Châu đang đợi mày đến để nói chuyện ly hôn. Ba mẹ tao bằng lòng nhận Đan Châu, cho nên mày hãy tiến hành gấp thủ tục ly hôn đi.

Mặt Lưu Khải tái lại, giọng run run:

– Em cũng muốn như vậy sao, Đan Châu?

Đan Châu cúi đầu tránh cái nhìn của Lưu Khải, lòng cô đau nhói bởi ánh mắt đau khổ của anh. Ít nhiều đi nữa, cho dù cô không yêu anh như đã từng yêu Tử Khiêm, song đoạn đời chồng vợ ngắn ngủi khi anh dang tay cứu vớt cô, khiến trái tim cô cũng có hình bóng anh.

– Hãy ly hôn đi anh ạ. Cho đẹp lòng gia đình anh và để anh chuyên tâm học. Nếu như vì em mà cuộc đời anh không ra gì, em ân hận cả đời.

– Cuộc đời anh có ra sao thì do chính anh lựa chọn, anh không bao giờ hối hận. Em hãy nghĩ tình nghĩa vợ chồng mà đừng ly hôn, anh sẽ lo cho em mà.

Tử Khiêm khó chịu xẵng giọng:

– Mày nói khó nghe quá! Con là con của tao, bây giờ ông bà nội nó nhìn nhận. “Lá rụng về cội”, làm sao Đan Châu có thể bỏ con của tao đi chung sống với mày cho được.

Đan Châu lắc đầu:

– Tử Khiêm! Anh đi ra ngoài đi, để em nói chuyện với Khải. Đi đi anh!

Tử Khiêm vùng vằng:

– Em chớ có mềm lòng. Em trở về với Lưu Khải thì con anh, anh sẽ bắt lại đó.

Chờ cho Tử Khiêm đi ra ngoài. Đan Châu chỉ ghé ngồi cho Khải:

– Ngồi đi anh!

Khải nóng nảy:

– Anh muốn biết ý em như thế nào thôi.

– Em không trở lại với Tử Khiêm. Tuy nhiên em cũng sẽ ly hôn với anh.

– Tại sao lại như vậy? Anh van em đó Đan Châu. Em biết là anh yêu em mà.

– Quên em đi, vì ... từ trước đến nay em chưa hề yêu anh. Em chỉ lợi dụng anh. Mọi người đều biết em lợi dụng anh. Còn anh, vì sao anh cam tâm để cho em lợi dụng anh vậy?

– Anh bằng lòng cho em lợi dụng anh.

– Kể cả việc em không hề yêu anh?

Một câu hỏi tàn nhẫn. Lưu Khải đứng chết lặng, nước mắt rung rung:

– Em nói không trở lại với Tử Khiêm, tại sao nhất định đòi ly hôn vậy?

– Em nói rồi, em lợi dụng anh chứ không yêu anh.

Lưu Khải đau khổ bịt hai tai:

– Em đừng nhắc đi nhắc lại câu nói “em không yêu anh”, anh không tin. Bởi vì em từng ôm anh, nằm trong lòng anh, chúng mình từng hạnh phúc, tại sao

bây giờ em cứ nói là em không yêu anh.

Đan Châu đặt tay lên vai Khải:

– Khải à! Có rất nhiều cô gái xứng hơn em cho anh chọn.

– Không! Anh chỉ yêu có một mình em mà thôi. Em đừng đoạn tuyệt với anh.

Khải với tay ôm Đan Châu, anh ghi mạnh cô vào ngực mình:

– Anh yêu em mà.

Đan Châu cảm động muốn khóc. Cô muốn ôm Khải lại, nhưng lý trí cảnh tỉnh cô hãy trả Khải về gia đình của anh. Níu kéo nhau chỉ làm tất cả cùng đau khổ mà thôi. Cô đẩy mạnh Khải ra, xẵng giọng:

– Em phải nói sao thì anh mới hiểu là em không còn yêu anh. Em không muốn sống chung với anh và bị gia đình anh rẻ rúng. Anh làm ơn đi về đi! Khải sững sờ nhìn Đan Châu. Anh hiểu tất cả đã hết. Đan Châu đã thật sự bỏ anh để quay về với Tử Khiêm. Khải lùi mãi lùi mãi ra cửa, rồi hấp tấp lên xe nổ máy chạy đi.

Hết còn chịu nổi, Đan Châu gục xuống mà khóc. Bé Bòn Bon khóc thét lên. Tử Khiêm chạy vào, anh bế con lên và nhìn Đan Châu. Cô đang khóc vì cái gì vậy?

Khải cứ cho xe chạy rồi tấp vào quán rượu, anh gọi rượu uống. Hết tất cả rồi. Một sự đau đớn đến cùng cực xé tan nát trái tim của Khải. Khải uống rượu như uống nước. Tiếng hát từ dàn máy đĩa vọng lại càng khiến Khải đau đớn hơn ...

Những ngày tháng bên em hạnh phúc.

Không dễ dàng anh dứt được ra.

Vì đâu bóng nát gương tan.

Vì đâu đôi ta đôi đường ly biệt.

Vội gì lấy ai- em bỏ anh?

Dần tiền lên bàn, Khải loạng choạng đi ra. Rượu cho đầu óc Khải mù mờ sương khói. Khải lên xe chạy đi trong nỗi đau thăm thẳm. Anh muốn vung lên phá cho tan nát hết. Hãy cho cơn bão dữ đi qua cuốn trôi hết tất cả đi.

Pin ...Pin ... Chiếc xe bám mạnh còi, người Khải cứ tổng mạnh tay ga. Anh nghe một vật vào chạm mạnh, rồi toàn thân tung lên, mọi thứ như tối sầm, Khải thét lên đau đớn ...

Bà Nam hiện ra ở ngưỡng cửa, Đan Châu vội vàng chùi nước mắt:

– Thưa bác ...

Tiến vào, bà nhìn quanh mọi thứ trong phòng khách, rồi nhìn đứa bé Đan Châu đang bế trên tay. Nó giống Tử Khiêm quá, hèn nào con trai của bà chết mê chết mệt. Nó đang mở to đôi mắt lạnh lợi nhìn bà.

– Được mấy tháng rồi?

– Dạ, còn một tuần nữa là hai tháng.

– Cô biết mục đích tôi đến đây chứ?

Đan Châu cúi đầu:

– Dạ, bác cứ dạy.

– Cô hãy khuyên Tử Khiêm chịu lên đường đi, bên đó khóa học của năm thứ hai sắp khai giảng. Nếu như cô yêu Tử Khiêm thực sự, cô phải biết khuyên nó, tương lai là quan trọng hơn hết, không thể vì cô mà nó bỏ hết tất cả. Cô hiểu tôi nói gì không?

– Dạ, cháu hiểu.

Bà Nam lạnh lùng:

– Tôi có thể nhận cháu. Nhưng về phần cô, tôi nói cho cô biết, không bao giờ tôi nhận cô cả. Cô không xứng đáng vào nhà tôi. Tuy nhiên vì tương lai của Tử Khiêm, cô hãy chịu khó ở lại nhà và vui vẻ cho Tử Khiêm chịu đi du học, tôi không để cho cô thiệt thòi đâu.

Đan Châu chỉ còn biết cúi đầu lặng thinh. Cô biết rồi sẽ như vậy, cô cũng đâu có ý định chung sống với Tử Khiêm. Những gì đã đi qua rồi, có níu kéo lại cũng không được gì hết. Đối với hai người đàn ông trong đời mình, Đan Châu đành có lỗi với họ hết.

Bà Nam về rồi, Đan Châu cứ ngồi đó. Cô đã nói lời đoạn tuyệt với Lưu Khải rồi. Còn Tử Khiêm nữa, sau khi anh đi du học, tất cả xem như kết thúc.

Đan Châu đưa tay chùi nước mắt, cô thấy lòng mình đau đớn và đầy hờn tủi.

– Đan Châu! Đan Châu!

Tiếng của Thái Sơn hốt hoảng từ ngoài đường. Đan Châu vội đi nhanh ra cửa. Thái Sơn nói trong tiếng khóc nghẹn ngào:

– Lưu Khải ... Lưu Khải ...

– Anh Khải làm sao, Sơn nói nhanh đi!

– Khải uống rượu say bị xe tông ... chết rồi.

Chết! Đan Châu kêu lên sững sốt, hai chân cô run lên và từ từ ngã xuống.

Thái Sơn hoảng sợ đỡ người Đan Châu:

– Đan Châu! Em làm sao vậy?

Toàn thân Đan Châu mềm nhũn trên đôi tay Thái Sơn ...

Không thể tưởng tượng được buổi sáng Lưu Khải còn ôm Đan Châu, anh xin cô đừng rời bỏ anh, vậy mà bây giờ phải nằm đó lạnh lùng, tấm drap trắng phủ lên thân thể.

– Mày đi đi! Chính mày hại chết con tao. Đồ khốn nạn!

Bà Hoàng gào lên thê thảm, lao vào đánh Đan Châu. Tử Khiêm và Thái Sơn phải dùng thân che cho Đan Châu. Bà Hoàng lộn lộn trong cơn đau mắt mát xé lòng.

– Mày đi đi, đồ khốn nạn! Chính mày đã gieo tai họa cho con tao!

Đan Châu cứ gục xuống, lương tâm cô đang hành hạ cô. Sự từ chối của cô đã đẩy Lưu Khải vào cái chết. Em không dám xin anh tha thứ cho em, vì em

hiểu mình không đáng được tha thứ ...

Tử Khiêm về không vui, anh gọi Đan Châu:

– Anh đưa em về, Đan Châu. Con ở nhà đang mong em.

Lúc này, Đan Châu như sực tỉnh cơn mê. Cô đã bỏ con mình gần như suốt đêm qua để ở đây, mà nào gia đình Khải có cho cô ở cạnh anh đâu. Người ta từ chối sự có mặt của Đan Châu, vì bởi cô chính là nguyên nhân đưa Khải vào con đường “tử lộ”.

Bà nội Khải không chịu nổi sự mất mát này, bà khóc trong lặng lẽ và nước mắt. Tang tóc bao trùm.

Tử Khiêm dìu Đan Châu đứng lên, anh đưa cô ra xe:

– Đâu phải lỗi của em. Nếu như bà ta không xua đuổi em, anh cũng không có cơ hội để chen vào. Muốn trách, họ nên tự trách mình.

Đan Châu ngả đầu lên lưng Tử Khiêm:

– Anh đừng nói nữa có được không anh, em đang mệt lắm.

Tử Khiêm trách:

– Vậy mà lúc nãy anh bảo về, em lại còn chưa chịu về. Đông Ngân chắc là đỡ bé Bòn Bòn khăn cả cổ luôn.

Xe về đến nhà, chưa kịp xuống xe, Đan Châu đã nghe tiếng khóc của con. Có lẽ nó đã khóc nhiều lắm nên tiếng khóc khan đục. Đan Châu đau lòng đi nhanh vào bế con:

– Cháu khóc dữ lắm phải không?

– Ừ. Mình đỡ mệt đỡ đau luôn. Đưa bình sữa vào nó cứ nhả ra mà khóc.

Đan Châu ứa nước mắt. Có lẽ bé Bòn Bòn cũng cảm nhận được một sự mất mát quá lớn, không có gì bù đắp được trước sự ra đi của Lưu Khải. Anh đã ra đi, chấp nhận làm người thua cuộc, không tranh giành với Tử Khiêm nữa. Mà nào cô có thuộc về Tử Khiêm đâu, rồi cô cũng sẽ ra đi khi Tử Khiêm lên máy bay trở về Matxcova với học đường của anh.

Được Đan Châu bế, thằng bé nín khóc ngay, nhủi đầu tìm vú mẹ, thỉnh thoảng lại nấc lên. Đan Châu hôn con. Làm sao mẹ có thể bỏ con cho ông bà nội đây? Nhưng nếu con đi theo mẹ, cuộc đời con cũng sẽ long đong như mẹ, số phận đau thương cứ mãi đến ...

– Châu à! Con ngủ rồi, em để con nằm xuống giường đi!

Không nghe Đan Châu trả lời mình, Tử Khiêm thở dài, đưa tay bế thằng Bòn Bòn đặt nằm xuống giường, anh đắp chăn lại cho con cẩn thận.

Đông Ngân đứng lên:

– Có anh Khiêm ở đây, Ngân về ghen!

– Ừ. Đông Ngân về đi. Cám ơn nhiều lắm ghen Ngân.

– Có gì đâu, chúng mình là bạn bè mà.

Đông Ngân đi thay quần áo và chải lại mái tóc rồi ra về. Đan Châu vụt ôm chầm lấy bạn:

– Ngân đừng về, mình cần Ngân ở lại với mình.
– Đan Châu ở đây có Khiêm rồi. Mình đến với Khải một chút.
– Ngân đến với anh Khải ư?
Đan Châu bật khóc nghẹn ngào:
– Nếu mình đừng quá tuyệt tình, anh Khải đâu có ra đi tức tưởi như thế, phải không Ngân?
– Cũng đâu phải tại cậu, cậu bị đuổi đi mà. Lòng tự trọng của cậu xui khiến cậu phải cư xử như vậy. Nếu là mình thì mình cũng xử sự như thế.
– Nhưng Khải chết rồi, lòng mình đau đớn quá.
– Chính mình cũng đau đớn như cậu, huống chi cậu là vợ Khải. Nhưng có đau đớn gì đi nữa, cậu cũng phải nghĩ đến con nghe.
– Mình biết rồi.
– Trông cậu bơ phờ lắm, hãy nằm nghỉ đi Châu.
– Nhưng cậu đừng về.
Tử Khiêm pha ly sữa mang vào cho Đan Châu:
– Em uống đi cho khỏe. Xong rồi nằm nghỉ. Anh và Đông Ngân coi chừng bé Bòn Bòn cho.
Đan Châu ngoan ngoãn uống hết ly sữa và nằm xuống nhắm mắt lại. Cô đã quá mệt mỏi nên đi vào giấc ngủ. Dường như có Khải đang đứng bên cạnh ...
Em bằng lòng cho anh được phép yêu.
Anh sung sướng với chút tình vụng dại ấy.
Anh tưởng em là của anh rồi.
Tưởng có nhau ai ngờ cũng xa nhau.
Em ác quá ...Em ác quá ...
Đan Châu hét lên, cô thấy bóng hình Khải tan trong sương khói và cô gọi thất thanh:
– Anh Khải ơi! Đừng đi! Anh Khải ...
– Châu! Em mơ thấy Khải phải không?
Đan Châu mở mắt ra ngỡ ngàng. Cô vụt ôm chầm lấy Tử Khiêm:
– Khiêm ơi! Em mơ thấy Khải về và trách em “Em ác quá! Em ác quá!” ...
– Đừng tự dằn vặt mình nữa, chỉ là giấc mơ thôi mà ...
Tử Khiêm vuốt tóc Đan Châu, anh vỗ về cô:
– Em đừng căng thẳng quá, Khải hiểu em mà.
Đan Châu khóc nức nở. Suốt cuộc đời này, cô ân hận mãi mãi. Khải đã vì cô mà chết.
– Mẹ phải hứa với con là mẹ giúp vốn cho Đan Châu để cô ấy buôn bán và nuôi con. Có thể mẹ không nhận Đan Châu cũng được, nhưng đứa bé đó là con của con và là cháu nội của mẹ. Mẹ đã nhẫn tâm một lần, gây ra bi kịch, con van xin mẹ hãy mở rộng lòng, có như vậy con mới yên tâm sang

Nga.

Bà Nam giật mình nhưng cũng rất nhanh, nét mặt bà nghiêm lại:

– Con đi học để lo cho tương lai của con mà lại đi mặc cả với ba mẹ à?
Được, mẹ hứa giúp vốn cho Đan Châu có một gian hàng buôn bán nuôi con.
Mẹ cũng có điều kiện của mẹ, cho phép con được liên lạc với nó nhưng
không được bỏ ngang khóa học về nước. Và điều quan trọng nhất:
phải đậu tốt nghiệp. Con có hứa với mẹ không?

Tử Khiêm gật mạnh đầu:

– Con hứa. Phần mẹ con Đan Châu, con yên tâm thì có lý nào con không
chuyên cần học.

– Mẹ với con cùng thực hiện lời hứa- lời hứa của một người lớn.

– Dạ.

Tử Khiêm vui mừng. Anh sắp phải lên đường và lần này anh sẽ chuyên cần
học tập. Hai tháng hè qua với anh quả là sóng gió. Hy vọng khi anh đi xa,
Đan Châu sẽ hiểu được cuộc đời cô không thể thiếu anh, hơn là cô cứ mãi
đắm chìm trong nỗi giày vò ân hận.

– Anh Khiêm!

Tường Vi hớn hờ đi vào, cô sà xuống cạnh Tử Khiêm:

– Ngày nào Khiêm lên đường vậy?

– Tuần sau.

– Vậy là Tường Vi sẽ cùng đi với anh Khiêm. Khóa học của Vi có bốn năm,
nghĩa là mãn khóa cùng một lúc với anh Khiêm đó.

Tử Khiêm mừng rỡ:

– Vậy là chúng mình được gặp nhau bên ấy, có bạn bè người quen sẽ đỡ
thấy cô đơn. Sao lại quyết định đi du học vậy?

Tường Vi xụ mặt:

– Cái chết của Lưu Khải làm Tường Vi buồn quá. Ai ngờ Khải vẫn sống như
vậy. Không Đan Châu thì thôi đi, cuộc đời này đâu phải hết con gái cho Lưu
Khải yêu. Tất cả cũng tại Khiêm hết.

Tử Khiêm cười buồn:

– Anh cũng đâu có muốn, tất cả là do số mệnh. Cả tháng nay rồi, Đan Châu
cứ giam mình lạnh lùng, anh buồn muốn chết luôn.

– Mà con của Khiêm đáng yêu thật, nó giống Khiêm như đúc. Nhìn nó, ai
cũng muốn yêu cả.

Nhắc đến con, lòng Khiêm dịu lại:

– Anh làm bố trẻ quá phải không? Mới hai mươi, suy nghĩ còn non trẻ, xúc
nổi. Hy vọng bốn năm sau anh trở về, cả anh lẫn Đan Châu đều trưởng thành
trong suy nghĩ. Mẹ anh sẽ tài trợ cho Đan Châu mở một cửa hàng buôn bán
nuôi con.

Giọng Tường Vi đầy ganh tỵ:

– Như vậy là Đan Châu sướng quá rồi. Lúc làm vợ Lưu Khải, đám cưới long trọng. Bây giờ Khải không còn nữa, lại được mẹ của Khiêm bảo bọc.

– Vì bé Bòn Bòn là con của Khiêm mà. Nếu không như vậy, thì Khiêm đâu có yên tâm đi học.

Đôi môi mỏng của Tường Vi cau lại. Cô thấy ghét Đan Châu tận xương tủy. Có một ngày cô sẽ cướp Tử Khiêm của Đan Châu, để cô ta hiểu thế nào là nỗi đau của kẻ bị tình phụ.

Tử Khiêm hài lòng nhìn chung quanh khu phố. Căn nhà được mẹ anh bỏ tiền ra mua cho Đan Châu làm địa điểm mua bán. Cô sẽ nuôi con bằng lợi nhuận của cửa hàng sách và đợi ngày anh trở về.

– Anh biết là em chưa quen mua bán. Nhưng còn Thái Sơn, hẳn rành về việc kinh doanh mua bán sách, hẳn sẽ giúp em. Em có cần gì liên lạc với Thái Sơn.

Anh phải đi rồi, không có ở cạnh em để giúp đỡ cho em.

Đan Châu cảm động:

– Anh và bác đã lo cho em nhiều như thế này, em mang ơn nhiều lắm.

– Em đừng nói như vậy. Bòn Bòn là con anh, có lý nào cha lại để cho con khổ. Bây giờ anh biết trong trái tim em ít nhiều cũng còn hình bóng Lưu Khải.

Anh hy vọng bốn năm nữa khi anh trở về, Khải chỉ còn là bóng mờ trong tim em. Cái chết của Khải tất cả mọi người đều đau lòng.

Đan Châu băng khuâng nhìn ra vạt nắng. Trời vẫn xanh, nắng vẫn màu vàng nhạt nhòa, mọi thứ vẫn thế nhưng Khải không còn hiện hữu nữa. Anh đã đi rất xa để lại những nhớ thương cho người thân. Mỗi lúc bắt gặp lại kỷ niệm về Khải là Đan Châu không cầm được nước mắt. Có lẽ cô đã yêu Khải, cũng như khi người ta mất đi rồi mới hiểu ra điều đó, người đó vô cùng quan trọng với mình.

– Ngày mai anh đi rồi, anh thật sự không muốn xa em và con chút nào.

Tử Khiêm nắm bàn tay Đan Châu siết nhẹ trong tay mình:

– Anh sẽ nhớ em và con đến chết mất thôi.

Đan Châu dụi dàng:

– Em biết anh nhớ con, nhưng anh đã cam kết với bác. Vậy hãy vì lời cam kết ấy, vì bản thân anh và vì con mà giữ lời cam kết ấy nghe anh!

– Anh nhớ mà. À! Thái Sơn đã đưa bảng catalogue mẫu mấy quầy hàng kệ sách cho em chưa?

– Thái Sơn đưa rồi. Em định sau khi anh đi mới cùng với Thái Sơn đi đặt hàng.

– Phải đó. Em rủ Đông Ngân đi cùng với. Đông Ngân đã học năm thứ hai đại học báo chí, cô ấy có nhiều kiến thức về sách.

Còn lại ngày cuối cùng trước khi sang Nga, Tử Khiêm muốn dành hết cho

Đan Châu và con. Anh muốn mua nhiều đồ chơi cho con, bị Đan Châu ngăn lại:

- Con còn nhỏ chưa biết chơi đồ chơi đâu, anh cho con nhiều quá phí tiền đi.
- Đâu có sao. Có mấy năm nữa anh mới về, những đồ chơi này con sẽ tha hồ chơi cho đến khi anh về.

Bên Tử Khiêm, Đan Châu lại nhớ Khải. Khải cũng rất yêu trẻ con. Ngày đưa cô đi sinh, Khải cứ như cái chong chóng, cô đau một mà dường như Khải đau đến mười ...

Tử Khiêm như đoán được ý nghĩ của Đan Châu:

- Em lại nghĩ đến Khải nữa à?

– À, không! Thôi, mình về nhà đi anh.

Tử Khiêm hôn như cù vào bụng con làm cho thằng bé cười thành tiếng.

Thích quá, Tử Khiêm lại hôn tới tấp vào mặt con:

- Ngày mai ba đi rồi, con ở nhà cho ngoan, không được quấy mẹ đó Bòn Bon.

Thằng bé có biết gì đâu, giương đôi mắt to đen nhìn Khiêm. Đôi mắt màu xanh trong veo đáng yêu quá đi thôi. Tử Khiêm cứ hôn lên mặt con và đã dốt nói chuyện với nó. Nhìn hai cha con, lòng Đan Châu âm lại. Thôi, hãy cứ vì con, dù cho bà Nam có hằn học hay ghét bỏ cô.

- Đan Châu! Em làm gì vậy, lại đây đi!

Tử Khiêm bế con lên, anh đùa với Đan Châu:

- Anh đi xa, nhưng có con bên cạnh, mỗi lần em nhìn con hay hôn con xem như em nhìn anh và hôn anh.

Đan Châu lườm Tử Khiêm:

- Khiêm hay lắm! Con là con và Khiêm là Khiêm chứ.

– Người ta nói yêu con là yêu cha. Nếu em không yêu anh, hỏi nhỏ nha ... thì đâu có bé Bòn Bon, đúng không?

- Thôi đi, Khiêm nói chuyện gì đâu không.

– Không phải sao?

Khiêm ôm cả Đan Châu vào mình, anh hôn vào má cô nhưng Đan Châu né người qua:

- Đừng Khiêm!

Tử Khiêm thở dài:

- Em lạnh lùng với anh làm cho anh buồn quá.

– Em xin lỗi, nhưng cái chết của Khải còn quá mới. Nếu như vui vẻ với anh là em có lỗi với Khải. Hãy để cho thời gian lắng xuống nghe Khiêm. Bốn năm nữa, khi đó em đã hai mươi ba và Khiêm được hai mươi bốn, chúng ta trưởng thành và có những suy nghĩ chín chắn hơn.

- Em đã nói như vậy, anh đâu có lý do nào trách em, phải không?

– Chúng ta hãy xem nhau như bạn. Tối nay, anh cũng nên về nhà ăn bữa

com với gia đình và tâm tình với mẹ anh để cho bà không buồn khi anh đã nặng tình ở đây.

– Anh biết rồi.

Tử Khiêm quay sang đùa với con nhưng không còn vẻ tự nhiên nữa. Anh hiểu cần có thời gian cho Đan Châu quên Khải, dù rằng cô từng thuộc về anh.

Sao Không Chờ Đợi Nhau

Chương 6

Tử Khiêm ôm hôn mẹ mình rồi quay sang hôn con trai, bịn rịn:

– Ba đi ghen con! Ở nhà phải ngoan nge con.

Đan Châu phải giục lần thứ hai, rồi Tường Vi gọi ới ới, Tử Khiêm mới chịu khom người nhặt chiếc valy nhỏ lên bước theo Tường Vi. Tường Vi cố tình thân mật ôm cánh tay Tử Khiêm, vẫy tay chào mẹ Tử Khiêm và mẹ mình:

– Bác ới! Mẹ ới! Hãy giữ gìn sức khỏe nghe. Con và anh Khiêm sẽ chăm sóc cho nhau, đừng lo cho tụi con.

Đông Ngân ngẩn ngơ nhìn theo Tử Khiêm và Tường Vi, rồi quay sang nhìn Đan Châu:

– Đan Châu! Như vậy là sao? Cậu có thấy là Tường Vi cố tình thân mật với Tử Khiêm, nó quên Lưu Khải rồi sao?

Đan Châu cười buồn. Cô không trả lời và cũng thăm hiểu những sắp đặt của gia đình Tử Khiêm muốn gán ghép Tường Vi cho Tử Khiêm. Nếu họ với nhau, Đan Châu cũng không buồn. Tử Khiêm có quyền chọn lựa mà. Cũng như cô đang thăm lặng để tang cho Khải. Nghĩ về Khải, lòng Đan Châu lại đau đớn, ray rứt.

Tử Khiêm và Tường Vi đã khuất sau cầu thang cuốn trong phòng cách ly.

Lúc này bà Nam mới nhìn Đan Châu:

– Căn nhà tôi mua để làm cửa hàng cho cô buôn bán đứng tên Tử Khiêm, nó sẽ là của con trai cô. Nếu cô kinh doanh tốt và sống cho đàng hoàng. Tuy nhiên tôi cũng cần nói rõ, tôi nhận cháu nội, song cô vẫn là người ngoài.

Còn tiền bạc, tôi giao cho cô ba chục triệu, cô kinh doanh hiệu quả thì cô hưởng, còn mất vốn trắng tay thì ráng mà chịu, sẽ không có sự giúp đỡ lần thứ hai, và tôi sẽ bắt cháu nội của tôi lại.

Đan Châu cúi đầu:

– Dạ, cháu hiểu rồi, thưa bác.

Bà Nam kéo tay bà Hoàng Vi đi.

Bà Hoàng Vi thân mật:

– Chị cư xử như vậy là quá tình nghĩa độ lượng rồi. Nếu như cô ta một lòng đợi Tử Khiêm. Đàng này, Tử Khiêm vừa đi du học, cô ta vội vã đi lấy chồng.

Để rồi chị xem, Tử Khiêm đi lần này không chừng chưa được nửa năm, cô ta lại ngã vào người đàn ông khác cho mà xem.

Bà Nam cười nhạt:

– Hạng con gái đó tôi thừa biết như vậy. Cho nên tôi bắt làm giấy cam kết, nếu cô ta đi lấy chồng, tôi sẽ bắt cháu nội.

– Chị vẫn muốn chọn cô ta làm vợ cho Tử Khiêm sao?

– Còn lâu! Tôi muốn Tử Khiêm an tâm học thối. Chừng nó tốt nghiệp là một bác sĩ tự nó sẽ nhận thức ra con bé kia chỉ là một thứ rác rưởi.

Còn lại Đan Châu và Đông Ngân. Đông Ngân đi lấy xe:

– Sáng nay cậu có đi đâu nữa không Châu?

– Mình đi lại mấy cửa hàng đặt mua kệ sách.

– Vậy mình chở cậu về nhà, rồi mình đến trường.

Đan Châu xua tay:

– Thôi, cậu cứ đi đi! Mình đi xe taxi cũng được, kéo nặng Bòn Bòn.

– Ừ, cũng được. Vậy mình đón xe cho cậu.

Tiếng phi cơ chạy rền rền trên đường băng rồi bay lên cao. Đan Châu buồn rầu nhìn lên. Tử Khiêm đã đi rồi đó. Bốn năm nữa, cô và anh sẽ tái ngộ.

Chuyện tương lai hãy để cho ngày mai ...

Bốn năm sau ...

– Anh Khiêm!

Tường Vi tình nghịch lấy tay vạch mí mắt Khiêm, cô thổi một cái mạnh vào mặt anh:

– Dậy đi anh Khiêm. Thi xong rồi, sắp đến ngày về nước, tranh thủ đi chơi, ai lại ngủ như con heo lười ấy.

Tử Khiêm nhăn mặt gạt Tường Vi ra:

– Thôi đi! Mấy ngày trước học bù đầu bù cổ, bây giờ thi xong, em phải để cho anh ngủ chớ.

– Em không cho đó! Anh có dậy không thì bảo?

Tường Vi cù ngón tay vào hông Tử Khiêm. Vốn không chịu nhột được, Tử Khiêm lăn người qua tránh.

– Không giỡn nghen, Tường Vi!

– Em đâu có giỡn. Em bắt anh dậy đưa em đi chơi. Buồn chết đi được nè!

Sực nhớ, Tử Khiêm ngồi dậy:

– Anh cho em xem cái này nghen!

– Gì vậy? Đừng có nói với em là có ảnh con trai của anh mới gửi qua nghen.

Ở đây nói anh có con trai năm tuổi không ai tin cả.

Tử Khiêm phì cười:

– Không ai tin thì mặc họ. Em nói trúng phóc, anh vừa nhận được cuộn băng video quay hôm bé Bòn Bon mừng sinh nhật năm tuổi, để anh chiếu cho em coi.

– Em chẳng thèm coi.

Tường Vi ngồi bí xị:

– Trong đầu anh ngoài việc họ, bé Bòn Bon và Đan Châu không còn ai nữa sao?

– Có chứ. Ba má của anh.

– Vậy còn em?

– Thì em là bạn anh, hay là em gái anh.

– Anh xấu lắm. Bốn năm học em luôn ở cạnh anh, những cái tết chia sẻ ngọt bùi khi xa quê, bây giờ anh nói như vậy.

Tử Khiêm đùa:

– Vậy chứ em muốn gì đây? Làm chị Hai anh phải không? Nhỏ hơn người ta hai tuổi mà hay lắm.

Tường Vi không sao chịu nổi thái độ của Tử Khiêm, anh cứ như người mất hồn, ngồi bên cạnh cô mà tâm hồn như bay bổng ở đâu đâu.

– Anh Khiêm!

Tiếng quát to giận dữ của Tường Vi khiến Tử Khiêm giật mình ngơ ngác:

– Gì vậy?

– Em hỏi anh cái này đúng hơn? Anh có biết là chúng ta đi hưởng tuần trăng mật không?

Tử Khiêm cau mày:

– Em muốn gì, tại sao em không phút nào để cho anh yên ổn vậy?

Trời đất ơi! Cưới nhau đi hưởng tuần trăng mật, vậy mà Tử Khiêm cứ muốn thu mình vào ốc đảo của anh để suy tư. Tường Vi lăn vào người Tử Khiêm, cố cấu xé anh:

– Em không cho anh yên ổn đó. Chẳng thà anh đừng cưới em, cưới em rồi anh bỏ mặc em, em làm sao chịu cho nổi.

Tường Vi khóc nức lên. Tử Khiêm thở dài:

– Anh xin lỗi. Nhưng mà tại anh nhớ ... Tử Lăng, nó đáng yêu quá, phải không?

Không thể vịn vào cớ nào để gây với Tử Khiêm, Tường Vi bệu bạo:

– Em là vợ anh mà. Anh không ngó ngang đến em, em tủi lắm.

– Nín đi em. Hay là bây giờ em thay quần áo đi, chúng ta ra ngoài chơi.

– Phải đó!

Tường Vi chùi nước mắt, cô biết mình có làm dữ hay khóc lóc cũng vậy thôi.

Tại cô biết Tử Khiêm không yêu mình mà cứ cố vun vào, bây giờ người khổ

là cô.

Ngồi dậy đi rửa mặt, Tường Vi cười hớn hờ:

– Em mặc áo màu xanh nghe anh?

Tử Khiêm gật đầu miễn cưỡng:

– Ừ.

Anh đã cố gắng lắm rồi, tâm hồn anh cứ điên đảo điên vào cái đêm cuối trước ngày cưới ấy, anh đã ôm Đan Châu trong vòng tay mình và hôn cô cuồng nhiệt, nụ hôn thương nhớ. Anh nhớ lúc đó Đan Châu run rẩy trong vòng tay anh, nước mắt cô trào ra. Đó là giọt nước mắt ăn năn hay hạnh phúc?

– Anh Khiêm! Sao không thay quần áo đi?

– Ờ ...

Tử Khiêm đứng lên, bây giờ anh mới thấy hôn nhân không có tình yêu quả là đau khổ, nó giống như một cục hình vậy.

Cả hai người rời khách sạn. Tường Vi đi nép vào Tử Khiêm nồng nàn:

– Khí hậu Đà Lạt lạnh giống như mùa hè ở Matxcova, Khiêm nhỉ? Mùa đông bên ấy còn lạnh kinh khủng hơn, đi như thế này em nhớ những ngày mình ở bên ấy.

Tử Khiêm cảm động. Dù sao Tường Vi cũng là vợ của anh, cô đã yêu anh như thế kia, anh còn trông hình bắt bóng làm gì, hãy cố quên đi một người làm tan nát trái tim mình. Ôm quàng qua người vợ, Tử Khiêm cố dịu dàng:

– Em lạnh không?

– Không lạnh lắm. Những lúc được anh quan tâm, em thật hạnh phúc Khiêm ạ. Lúc anh xa vắng suy tư buồn khổ, em thấy mình đau khổ vô cùng.

– Sau này anh sẽ không như thế nữa, anh sẽ quan tâm đến em.

– Anh nói phải nhớ đó, ngoéo tay với em đi.

Tử Khiêm phì cười:

– Vợ chồng mà cũng ngoéo tay sao, em trẻ con thật.

– Em thích anh hứa với em, lúc nào anh cũng quan tâm và yêu thương em.

Lời hứa danh dự đó!

Tường Vi nũng nịu bắt Tử Khiêm đưa tay ra, Tử Khiêm đành chiều ý. Cả hai đi ăn và sau đó thuê xe chạy vòng vòng, ngắm Đà Lạt về đêm.

– Ngày mai anh muốn về Sài Gòn. Anh mới vào nhận công tác, không nên nghỉ lâu quá.

– Thì tùy anh. Có điều vài tháng nữa mình dọn ra riêng được không anh, em muốn ở riêng tự do hơn.

– Để xem đã! Anh xa nhà mấy năm, về đến là cưới vợ, cho nên anh muốn ở gần mẹ anh thêm một thời gian nữa.

Tường Vi giận dỗi:

– Chớ không phải là anh không nỡ xa Tử Lăng? Em không hiểu anh sao chớ

con nít mới năm tuổi mà khôn quá, coi chừng nữa lớn nó thành ... quý quyết.

Tử Khiêm cau mày:

– Tử Lăng còn nhỏ, em không nên nói như vậy.

– Được, em không nói! Sau này em sinh cho anh mấy đứa luôn.

Tử Khiêm bâng khuâng nhìn ra màn đêm, như có một lớp sương mờ đục.

Sao anh nhớ tha thiết ngày ấy trên thành phố biển, bộ sáu Lưu Khải, Thái Sơn, anh, Đan Châu, Tường Vi, Đông Ngân, vậy mà bây giờ tất cả đã thành kỷ niệm, một kỷ niệm nhớ để ngâm ngùi.

– Mẹ ơi! Ba đi Đà Lạt chừng nào mới về hả mẹ?

Tử Lăng lắc tay Đan Châu hỏi. Đan Châu lắc đầu:

– Mẹ đâu có biết! Sao con không hỏi bà nội?

– Bà nội nói ba đi hưởng tuần trăng mật phải cả tuần mới về. Tuần trăng mật là gì hả mẹ?

Đan Châu cắn môi, lòng cô đau đớn vô cùng, những câu hỏi của con càng khiến cô đau khổ hơn.

– Mẹ! Tuần trăng mật là gì vậy, mẹ giải nghĩa cho con hiểu đi!

Đau khổ thành nổi giận, Đan Châu xô mạnh con ra:

– Con đừng có làm phiền mẹ nữa có được không?

Bị xô mạnh, mặt con bé méo xẹo:

– Con nghỉ chơi với mẹ. Khi nào ba về, con méc ba mẹ nạt con.

Nó lảng ra đi về phòng đóng cửa. Đan Châu muốn gọi con nhưng rồi lại thôi.

Lẽ ra cô phải giải thích cho con hiểu chớ sao lại cáu gắt với nó. Cô đã chuẩn bị tâm lý đón nhận sự chia tay của Tử Khiêm, còn đau đớn tủi hờn chi nữa.

Những ngày qua, Đan Châu có cảm giác như mình đi trên lớp sương khói bồng bồng, cả thế giới chừng như ảm đạm theo nỗi buồn của cô. Một ý nghĩ đi xa và buông trôi tất cả chợt đến trong đầu Đan Châu. Người ta hạnh phúc, còn mình sao lại đắm chìm trong nỗi đau mất mát ...

Mấy đêm không ngủ khiến Đan Châu muốn bệnh, mặt cô bơ phờ hốc hác.

Nhìn mình trong gương, Đan Châu giật mình. Cô hốc hác đến như thế này sao?

Hai mươi ba tuổi mà Đan Châu có cảm giác như mình già đi vậy.

Cho Tử Lăng ăn sáng xong, Đan Châu đưa nó đến trường và đến hiệu sách.

Thái Sơn đón cô, anh kêu lên:

– Bệnh hay sao vậy, Đan Châu?

Đan Châu cười gượng:

– Đâu có, tại em mất ngủ.

– Em buồn vì Tử Khiêm à? Nó đã bỏ em đi cưới vợ, em còn buồn làm gì cho sinh bệnh, rồi ai lo cho Tử Lăng?

– Em không sao đâu. Sáng sớm anh tìm em có chuyện gì vậy?

– Anh và Đông Ngân dự định làm đám cưới, tổ chức đám cưới tập thể ở Nhà

văn hóa, đỡ tốn tiền.

Đan Châu ái ngại:

– Tại giúp em mà anh và Đông Ngân phải như vậy, em ái ngại quá. Em sẽ cố gắng hoàn lại phân nửa vốn cho anh.

Thái Sơn xoa tay:

– Không phải đâu! Bọn anh suy nghĩ rồi, làm đám cưới tốn kém, đành rằng đòi người có một lần, nhưng tiết kiệm vẫn tốt hơn, phải không?

– Vậy anh định chừng nào tổ chức đám cưới?

– Vào dịp Noel này, có đến mười cặp đăng ký cưới, tính luôn anh và Đông Ngân.

– Vậy thì chúc mừng anh. Cần em phụ gì cứ nói em giúp cho.

– Thôi đi! Em bận rộn với Tử Lăng, rồi với cửa hàng sách, mặt mũi “thê thảm” như thế kia mà còn giúp anh sao?

Đan Châu đỏ mặt:

– Anh coi thường em hoài.

– Thôi, đi ăn sáng đi, Đông Ngân đang đợi tụi mình.

Đan Châu lườm Thái Sơn:

– Vậy mà nãy giờ không nói. Đông Ngân chờ lâu cần nhẫn là anh nghe đó.

– Đâu có sao! Anh tập nghe cái “đài phát thanh rè” ấy cho quen.

Đan Châu bật cười. Gặp Thái Sơn, cô cảm thấy nỗi buồn như vui đi.

Đông Ngân mát mẻ khi thấy cả hai đến:

– Tôi tưởng hai người bị bắt cóc rồi chứ.

Đan Châu cười:

– Tại Thái Sơn nè, chẳng nói có mày đợi lâu, cứ lo khoe làm đám cưới tập thể.

– Ồ, làm đám cưới tập thể cho đỡ tốn. Mai một mày lấy chồng nên bắt chước tao.

– Đồ quý! Tao già rồi.

Đông Ngân trợn mắt:

– Chưa hai mươi lăm mà già cái gì. Mày còn đẹp và quyen rũ hơn Tường Vi nhiều, nhỏ ấy người lép như là con tép ấy.

– Mày nói quá. Gọi thức ăn đi!

– OK. Bữa nay tao ăn hai tô phở.

– Mày mà ăn hết, tao đãi mày luôn.

– Nè, đừng có xem thường nha, tao tới ... hai người đó.

– Ai không biết Thái Sơn sẽ ăn phụ mày.

– Không phải! Trời ơi! Mày chậm tiêu dữ vậy sao, Đan Châu?

Đan Châu ngớ người ra, trong lúc Đông Ngân nháy mắt:

– Tao sắp làm mẹ rồi, mày không thấy ông Thái Sơn mặt tươi rói hay sao?

Sáng nay còn đi đón mày ăn sáng.

– À ... - Hiểu ra, Đan Châu cười giòn, đưa tay ra- Vậy thì xin chúc mừng.

– Tao thích sinh con gái. Con gái cho đỡ quậy, con trai quậy quá trời.

Đòi ăn hai tô chó mới nửa tô là Đông Ngân ăn hết nôi, cô buông đũa:

– Ngán quá!

Đan Châu mỉm cười nhìn bạn:

– Ồ, mày sinh con gái đi, mai một làm sui với tao.

Mắt Đông Ngân sáng lên:

– “Quân tử nhất ngôn” nghen!

– Ừ.

Thái Sơn nãy giờ chỉ ngồi cười, nhìn hai cô gái trước mặt mình.

– Ba!

Thằng Tử Lãng nhảy cẫng lên, nó sà vào lòng Tử Khiêm và ôm qua người Khiêm:

– Ba đi lâu ời là lâu hà! Con nhớ ba.

Tử Khiêm sung sướng hôn nó:

– Ba cũng nhớ con vậy.

– Ba nói dối! Nhớ con mà ba đi lâu ời là lâu. Ba ời! Đi hưởng tuần trăng mật là đi đâu hả ba?

Tử Khiêm lúng túng:

– À ... như mình đi du lịch, đi chơi xa vậy.

– Vậy khi nào con với ba đi hưởng tuần trăng mật?

Tử Khiêm cười phá lên, anh béo vào má con trai:

– Khi nào con lớn bằng ba bây giờ vậy.

– Sao lâu dữ vậy, con không chịu đâu.

Cả nhà đều cười trước câu hỏi ngây thơ của Tử Lãng, chỉ có Tường Vi là không cười được. Vừa về đến nhà là thằng bé đeo dính Tử Khiêm rồi. Cô vùng vằng ném cái valy lại rồi đi mạnh chân lên lầu.

Bà Nam tắt nụ cười:

– Sau này con có nựng thằng Tử Lãng nên tránh vợ con và tế nhị với nó một chút.

Tử Khiêm nhăn mặt:

– Kỳ cục! Ai lại đi ghen với đứa trẻ.

– Ghen chứ con! Tại con không hiểu tâm lý phụ nữ, khi họ làm vợ là muốn người chồng thuộc hoàn toàn về mình.

Tử Khiêm quay sang con trai:

– Ba có quà cho con, một lát ba lấy cho con. Bữa nay ai đưa con đến đây vậy?

– Dạ, là ông nội. Mẹ con bữa nay đi mua áo cưới với cô Đông Ngân.

Tử Khiêm nhú mày:

– Sao?

– Dạ, đám cưới của cô Đông Ngân với bác Thái Sơn. Mẹ nói cô Đông Ngân sắp có em bé.

Tử Khiêm sững sốt. Hóa ra anh hiểu lầm Đan Châu. Bất gặp vẻ sững sốt của Tử Khiêm, bà Nam nghiêm mặt:

– Con nên nhớ con đã là người đàn ông có vợ, chớ có lộn xộn đó.

– Mẹ nói với con là Đan Châu với Thái Sơn kia mà!

– Thì mẹ cũng thấy tụi nó thân nhau giống như con thấy vậy. Con tiếc mẹ thằng Tử Lăng à? Mẹ cảnh cáo con, con vừa mới cưới vợ, hãy lo cho gia đình êm ấm đừng hoang.

Tử Khiêm bế con đi lên lầu.

– Con hãy nói cho ba nghe, chừng nào bác Sơn cưới cô Đông Ngân?

– Dạ, con hông biết. Cả tuần nay ba đi, mẹ bệnh cứ đóng cửa nằm trong phòng, con đi học về chơi với bà vú buồn muốn chết luôn.

Nó ôm cổ Tử Khiêm và hôn vào má anh:

– Sao ba má bạn Hằng với bạn Trung ở chung nhà, mà mẹ không ở chung với ba hả ba?

Tử Khiêm nghẹn ngào áp mặt vào tóc con. Anh phải trả lời con như thế nào đây? Có phải chẳng anh là người quên lời thề, không thủy chung và đợi chờ nhau?

– Anh Khiêm!

Tường Vi giận dữ đẩy cửa phòng đọc sách:

– Về đến nhà anh chỉ biết có thằng bé đó hay sao?

Tử Khiêm khó chịu:

– Anh không có quyền tâm sự hay ở bên con của anh hay sao vậy?

– Không được! Từ nay em không muốn thấy nó xuất hiện ở đây.

– Như vậy, em hãy nói với ba mẹ ở dưới nhà ấy. Em đừng có quá nhỏ nhen như vậy, đến con của anh, em cũng không cho gần gũi.

– Bởi vì nó là con của Đan Châu, anh còn nhớ cái con người dơ bẩn đó.

Tử Khiêm đưa tay ngăn lời Tường Vi, anh bảo con trai:

– Con xuống dưới nhà với ông bà nội đi, một lát ba xuống.

Chờ cho thằng bé đi xuống, Tử Khiêm mới đến trước mặt vợ:

– Bây giờ tôi đã hiểu, thì ra em và mẹ tôi gieo vào lòng tôi sự nghi ngờ lòng chung thủy của Đan Châu. Em ác độc thật.

Tường Vi sợ hãi, cô lùi ra sau một bước, mất đi vẻ hùng hổ, áp ứng:

– Tôi đã làm cái gì nào, đừng quên anh thất vọng cô ta và dùng tôi làm vật thế thân. Anh tưởng một tuần lễ trắng mặt tôi vui vẻ lắm hay sao?

Tử Khiêm chán nản buông tay:

– Là tôi, tôi đã sai. Tôi hò đồ mất rồi.

– Có phải bây giờ anh muốn bỏ em để trở lại với cô ta?

– Không.

Tử Khiêm mệt mỏi đi lại ghé ngồi xuống, một sự hụt hẫng trong lòng anh. Nếu Thái Sơn và Đan Châu, anh ta không bao giờ cưới Đông Ngân, tình bạn của Đan Châu và Đông Ngân không tốt đẹp như thế. Anh đã hồ đồ mất rồi.

Tường Vi bệu bạo:

– Nhưng anh lạnh lùng với em, em chịu không nổi.

– Chẳng lẽ em luôn muốn anh nói yêu em hay lúc nào cũng âu yếm em. Em phải cho anh một chút tự do để anh thấy không quá bị bó buộc khi có vợ.

Còn em, anh cũng sẽ tôn trọng những suy nghĩ tư riêng của em.

– Em không có gì tư riêng hết.

– Em hãy đi nghỉ đi. Anh cần tắm rửa và lo cho anh một chút.

Tử Khiêm bỏ đi xuống nhà, Tường Vi tức giận nhìn theo, đôi môi cô mím chặt vào nhau trong giận dữ ghen hờn. Tử Lăng giống như một cái gai đâm vào chân Tường Vi nhức nhối mà Tường Vi cần nhổ đi.

Tử Lăng nhảy chân sáo trên đường đi. Nó thích quá, vì được ăn một bụng bò viên chằm tương ớt ngon lành luôn, sau đó đi ăn kem, ba nó sẵn sóc từng chút một lấy khăn lau yếm lau miệng cho nó.

– Ba ơi! Ba khỏi mua đồ chơi cho con đi, con có nhiều đồ chơi lắm.

– Tử Lăng này, con yêu mẹ nhiều hay yêu ba nhiều?

– Con yêu ba mẹ bằng nhau. Mà nếu con thương mẹ hơn ba, ba đừng giận con nghe?

– Không! Tại sao ba giận con, ba yêu con hơn nữa chứ. Mà tại sao con lại yêu mẹ hơn ba?

– Mẹ hay khóc lắm. Có khi ngủ nửa đêm con giật mình nghe tiếng khóc của mẹ, mẹ nói tại mẹ nằm mơ.

Tử Khiêm lặng người đi trong một giây. Chính anh đã làm tan nát đi cơ hội đoàn tụ cùng Đan Châu mất rồi, mãi mãi cuộc đời này cô và anh là bóng và hình đuổi bắt nhau, mà không bao giờ gặp nhau. Mũi Tử Khiêm cay nồng.

– Ba ơi! Mình đi về đi ba, giờ này ở nhà mẹ đang trông con.

– Ồ.

Tử Khiêm quay đầu xe để chạy về hướng nhà Đan Châu. Đèn trong nhà bấp sáng, một cánh cửa khép hờ. Tử Khiêm dừng xe lại, anh bế con xuống xe, nó chạy lại lắc cửa hàng rào:

– Mẹ ơi! Mở cửa cho con!

Đan Châu bật ngọn đèn hiên, cô mở cửa đi ra, bất ngờ một chút khi nhìn thấy Tử Khiêm. Tuy nhiên cô chỉ mở cửa và im lặng:

– Anh vào nhà một chút được không?

Từ buổi tối “dữ dội” ấy, rồi Tử Khiêm đám cưới và đi hưởng tuần trăng mật, bây giờ hai người mới gặp nhau. Xác định cho mình một vị trí, Đan Châu chỉ mở rộng cánh cửa rồi quay lưng đi vào. Tử Khiêm đẩy xe vào trong sân nhà.

Xong, anh đóng cửa rào lại đi vào.

Tử Lăng đang tíu tít kể chuyện với Đan Châu:

– Ba dẫn con đi ăn bò viên rồi ăn kem. Con nói ba mua bánh bía cho mẹ cùng ba Khải nữa.

– Cám ơn con. Con đi nói vú thay quần áo cho con đi.

– Dạ.

Nó quay đi cười với Tử Khiêm:

– Ba ơi! Tối nay ba ở lại đây với con nghe?

Tử Khiêm lúng túng chưa biết trả lời làm sao. Đan Châu cau mày:

– Ba không ngủ với con được đâu. Mau đi thay quần áo, rồi lấy vở ra học, một lát mẹ sẽ lên dạy con.

Thằng bé xịu mặt tiu nghỉu bỏ đi. Tử Khiêm ngồi xuống ghế, lúc này anh mới nhận rõ ra Đan Châu ốm quá. Chua xót đầy lòng, Tử Khiêm khe khẽ:

– Tử Lăng nói em bệnh, đã bớt chưa?

– Cảm xoàng thôi. Anh có chuyện gì muốn nói?

– Anh vừa biết Thái Sơn và Đông Ngân sắp cưới nhau, tại sao anh hiểu lầm em, mà em vẫn không giải thích?

Đan Châu cười buồn. Cho đến bây giờ anh vẫn có những suy nghĩ ấu trĩ như vậy sao? Lẽ ra anh phải tìm hiểu chứ.

Đan Châu nhìn thẳng vào mắt Tử Khiêm:

– Bây giờ anh muốn em giải thích, giải thích để làm gì?

– Để cho anh không hiểu lầm em.

– Không thay đổi được gì cả. Ngay từ lúc anh đi du học, em hiểu là đã có một sự kết thúc.

– Vậy còn căn nhà đó, tại sao em không ở mà trả lại? Có những điều đã khiến anh nghi ngờ em, mà em thì lại không có một lời giải thích.

– Anh về đi. Em nghĩ tất cả những quan hệ giữa hai chúng ta đã kết thúc.

Tuy nhiên, việc anh rước con và gặp con, anh đến trường và rước nó, chúng ta không nên gặp nhau tránh hiểu lầm cho Tường Vi, ảnh hưởng đến hạnh phúc của anh.

Tử Khiêm thở dài. Anh muốn nói với Đan Châu, anh không hề có cảm giác hạnh phúc. Nhưng có lẽ cũng bằng thừa. Tử Khiêm đứng lên:

– Thôi, em vào với con đi. Anh về.

Đẩy xe ra, Tử Khiêm bần thần lái xe đi, một sự nuối tiếc và ăn năn vô bến.

Thái Sơn ngạc nhiên, song anh vẫn mở rộng cửa cho Tử Khiêm vào:

– Cậu đã về rồi à?

– Tôi có nên tống một nắm đấm vào mặt của cậu không vậy?

Thái Sơn nhún vai:

– Nếu cậu muốn, nhưng là chuyện gì vậy?

– Tại sao cậu không giải thích khi tôi hiểu lầm cậu với Đan Châu?

– Cậu chịu nghe hay sao? Lúc đó cậu còn bảo tôi “đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy”. Bây giờ cậu đã cưới vợ, thì hãy yên ổn và bằng lòng với hiện tại cậu đang có đi.

– Tôi hỏi cậu một câu thôi, tại sao Đan Châu không sống ở căn nhà mẹ tôi mua?

– Cậu biết điều đó làm gì, khi cậu đã có vợ.

– Có phải mẹ tôi buộc Đan Châu không?

Thái Sơn gật đầu:

– Chỉ trong vòng một tháng phải trả nhà cho mẹ cậu. Đan Châu làm gì nó có nhiều tiền, mà cậu biết rồi đó, nhà mặt tiền khu trung tâm thành phố họ hết tiền dữ lắm. Tội Đan Châu và Đông Ngân phải dốc hết tiền túi, ngay cả tiền chuẩn bị đám cưới, và vay mượn để cho Đan Châu có chỗ mua bán, trong lúc đó mẹ cậu đòi nhà rồi để không. Tôi biết bác gái không thích Đan Châu, suy cho cùng cô ấy có lỗi gì đâu, chỉ vì nghèo mà thôi.

Tử Khiêm ngồi chết lặng. Anh không thể hận mẹ mình tàn nhẫn, vì bà chỉ muốn lo lắng cho anh, nhưng lo lắng như thế này có khác nào mang anh ra cánh đồng khô hạn. Cảm giác chua xót cứ đầy lòng Tử Khiêm.

Thái Sơn đặt tay lên vai bạn:

– Cậu đã cưới vợ, hãy nhớ điều ấy và đừng khuấy động Đan Châu, hãy để yên cho cô ấy nuôi con. Đó chính là điều duy nhất cậu làm được cho Đan Châu.

– Tôi hiểu rồi.

Rời nhà Thái Sơn, Tử Khiêm chạy xe lòng vòng. Anh không muốn về nhà khi hiểu rằng, lòng anh sẽ rất lạnh khi ở cạnh Tường Vi.

Sao Không Chờ Đợi Nhau

Chương 7

Tường Vi đi ra lại đi vào. Đồng hồ chỉ mười một giờ mà Tử Khiêm vẫn chưa chịu về. Giờ này anh đang ở đâu? Anh đang ở bên Đan Châu và con của mình, hạnh phúc êm ấm? Chịu hết nổi, Tường Vi bật khóc nức lên. Cánh cửa đẩy nhẹ vào. Tử Khiêm lùng lững đi vào, người anh nồng mùi rượu. Tường Vi khóc lớn hơn nữa. Tử Khiêm đi lại ghé dài nằm xuống, mắt nhắm lại. Tức mình, Tường Vi ngồi dậy, cô đến bên cạnh Tử Khiêm nắm áo anh bắt ngồi dậy:

– Anh cư xử như thế này với em sao? Anh không thấy là mình quá đáng?

– Anh xin lỗi em, nhưng anh không thể không đau khổ, Đan Châu bị oan

mà.

Tường Vi lịm người:

– Cho nên anh tiếc cô ta? Đừng nên cô ta là vợ góa của Lưu Khải.

– Còn em, em cũng từng yêu Lưu Khải, sao em có thể dễ dàng quên vậy?

Tường Vi sững sờ rồi vùng đánh vào đầu, vào ngực Tử Khiêm:

– Phải đó! Em muốn Đan Châu cũng phải đau khổ như em vậy. Nó lấy Lưu Khải, nhưng rồi Khải vẫn số, tại sao em không giành anh lại chứ. Nhưng thực sự bây giờ là em yêu anh, em là vợ của anh, anh không có quyền ruồng bỏ em.

Bị đánh đau, Tử Khiêm nắm hai tay Tường Vi giữ lại:

– Em điên rồi hả, làm ơn để cho tôi yên.

Tường Vi rũ người ra khóc. Tử Khiêm say quá, nhắm mắt lại ngủ. Anh muốn ngủ để quên một hiện thực đau lòng. Tường Vi khóc mồn mõi. Cô thấy hận Tử Khiêm, sao anh có thể ngủ ngon lành trên sự đau khổ của cô. Cô đã sai khi cố tranh giành một người không hề yêu mình.

Tường Vi nghênh ngang đi vào cửa hàng, cô gạt mạnh cô bán hàng ra khi người bán hàng hỏi cô muốn mua gì.

– Tôi muốn gặp chủ của mấy người!

Cô bán hàng đi vào trong, người Đan Châu đã ra đến, cô chào Tường Vi:

– Cậu vào trong này đi!

Tường Vi đi vào, đôi mắt ganh tỵ của cô không giấu được tia lửa thù hận.

Cửa hàng sánh đang đông người, điện thoại reo không ngớt. Đan Châu dặn cô phụ việc nghe điện thoại. Xong, cô đưa Tường Vi vào phòng làm việc.

– Cậu ngồi đi, uống nước nhé!

Tường Vi xua tay lạnh lùng:

– Tôi không muốn kết bạn với cậu. Giữa chúng ta bây giờ không thể nào là bạn bè.

Đan Châu thở mạnh ngồi xuống ghế:

– Vậy cần gì, cậu nói đi!

– Tốt! Tôi bằng lòng sự thẳng thắn này. Tôi muốn cấm cậu tuyệt đối không được gặp Tử Khiêm và ngay cả đứa con của cậu.

Đan Châu cười khẽ:

– Cậu không cần cấm, tôi cũng không bao giờ muốn gặp Tử Khiêm. Có điều Tử Lăng thì không, tôi không thể cấm nó gặp ba nó hay ông bà nội nó, trừ phi cậu bảo với họ đừng bao giờ đến trường rước nó nữa.

Tường Vi quắc mắt:

– Có nghĩa là cậu muốn dùng thằng bé để phá hoại hạnh phúc của tôi?

– Cậu nói sai rồi. Khi lấy Tử Khiêm, cậu thừa biết anh đã có con mà.

– Đó là một đứa con dơ bẩn.

– Cậu muốn nói như thế nào tùy cậu. Tử Khiêm đã là của cậu, chưa bao giờ

tôi có ý nghĩ trở về với Tử Khiêm cả.

– Mà nói láo! Đêm qua Tử Khiêm đi đến nửa đêm mới về.

Đan Châu cau mày vì kiêu nói thô lỗ của Tường Vi:

– Chuyện ấy tôi không biết. Tử Khiêm có đưa bé Tử Lăng về nhà, người cho đến tám giờ anh ấy đã đi.

– Làm sao tao tin được mày. Nói tóm lại, tao cảnh cáo mày không được đến gần Tử Khiêm, ngay cả thằng con dơ bẩn của mày.

Tường Vi hần học đi ra, cô tông luôn vào Đông Ngân đang đi vào. Nhìn thấy Đông Ngân, cô làm lơ đi luôn.

Đông Ngân nhìn theo:

– Con su tử ấy hoạch hộc cậu gì vậy?

Đan Châu buồn thiu:

– Cầm Tử Lăng gặp Tử Khiêm.

Đông Ngân tức giận:

– Đồ vô duyên! Trước khi lấy Tử Khiêm, nó biết Tử Khiêm đã có con chớ không sao?

– Dù sao nó cũng có cái lý của nó, khi muốn bảo vệ hạnh phúc gia đình.

– Rồi mày sẽ làm theo yêu cầu của nó? Nhưng liệu có ngăn được Tử Lăng không gặp ba nó không?

– Tao sẽ giải thích cho nó hiểu. Nếu không được, tao sẽ bỏ thành phố đi.

– Mày điên rồi hả, tội gì phải như vậy. Mày đi đâu, làm cái gì để sống, muốn cho con mày khổ hay sao?

Đan Châu ngồi cúi đầu lặng im. Có lẽ cô cần gặp mặt Tử Khiêm để nói chuyện cho rõ ràng. Cô nói ý nghĩ này, Đông Ngân gật đầu:

– Đề Thái Sơn nói giùm mày. Mày gặp Tử Khiêm không tiện đâu.

Đông Ngân đổi giọng vui vẻ:

– Ngày mai mày phải thật đẹp nghen Đan Châu. Tao muốn mày thật đẹp trong ngày cưới của tao.

Đan Châu lờm bờm:

– Mày là cô dâu, để cô dâu xinh đẹp nhất trong ngày cưới mới đúng chớ.

– Tao sẽ dành một bất ngờ cho mày.

– Bất ngờ gì vậy?

– Đã bất ngờ thì không bật mí được, rõ chưa con nhỏ ngốc.

Đan Châu phì cười nhìn bạn:

– Mày thì luôn có chuyện bất ngờ hà. À! Có định đi hưởng tuần trăng mật không?

– Không! Đã đám cưới tiết kiệm thì đi xa làm gì. Tao đang bầu bì đi xa ngán lắm.

Đan Châu chọc:

– Ủa! Mọi khi mày thích đi lắm mà.

– Mà y có tin không, người ta cũng có một thời sôi nổi, nhưng khi khép mình vào hạnh phúc gia đình lại muốn được sống bình yên.

Đan Châu ôm vai bạn:

– Tao cũng vậy, có con rồi chỉ muốn sống cho con. Tao sẽ không bao giờ đi bước nữa, sẽ không có ai yêu con mình như chính mình đâu. Trường hợp của tao là điển hình, đượng Nguyên có khi nào ổng tử tế với tao đâu, ổng luôn xem tao như cái gai trước mắt.

– Đâu phải ai cũng vậy, mà y “vợ đũa cả nắm” rồi.

– Có phải mà y định giới thiệu cho tao ai? Thôi đi ghen, cho xin can đi “you”.

Đông Ngân bật cười trong trẻo:

– Không có gì qua mặt mà y cả.

Tường Vi khó chịu nhìn Tử Khiêm:

– Anh đi đám cưới của Thái Sơn?

Tử Khiêm gật đầu:

– Dĩ nhiên rồi. Thái Sơn và Đông Ngân cũng là bạn của em mà.

– Em cũng đi đám cưới nữa. Vì đám cưới này nhất định có Đan Châu, em không cho anh có cơ hội gặp riêng rẽ nó.

Tử Khiêm cười cay đắng:

– Em nghĩ Đan Châu xem anh quan trọng hay sao? Em làm rồi, bây giờ anh có muốn gặp thì Đan Châu thấy anh cũng không thèm nhìn.

Tường Vi cắn mạnh môi tức giận:

– Nó cao quý gì mà không nhìn anh, xem vẻ anh vẫn quý trọng nó?

Tử Khiêm im lặng. Anh mà trả lời chắc chắn giữa anh và Tường Vi lại có cãi nhau, tốt nhất anh nên im lặng. Nhưng Tường Vi lại hẳn học trước sự lặng im của Tử Khiêm.

– Em đã đến cửa hàng sách cấm cửa nó gặp anh, ngay cả đến thằng bé đó nữa. Nó còn kiếm cớ gặp anh là em sẽ làm cho nó xấu mặt.

Tử Khiêm sững sốt nhìn Tường Vi:

– Em cư xử như thế mà coi được à?

– Em chỉ bảo vệ hạnh phúc của em.

Tử Khiêm cay đắng, hạnh phúc, anh không hiểu Tường Vi hiểu hạnh phúc theo nghĩa gì. Tuy nhiên để không cãi nhau, anh lặng lẽ chải tóc và mặc áo vào.

Chiều nay Tường Vi cũng trang điểm rực rỡ, tóc búi cao, trang điểm đậm làm cho cô trông già hơn so với số tuổi của mình. Chiếc áo nhung kim tuyến hở hết phần vai. Tử Khiêm lắc đầu nhìn vợ, người ta nói người đẹp vì lụa, nhưng trường hợp của Tường Vi, lụa là lụa và Tường Vi là Tường Vi.

Cả hai ra xe đến tiệc cưới tổ chức tại Nhà văn hóa hồ bơi Kỳ Đồng, có năm đám cưới tổ chức cùng một lúc.

Tường Vi nhăn mặt:

– Nếu biết đám cưới tập thể như thế này em không đi. Quê thật.

Tử Khiêm lạnh nhạt:

– Không phải ai cũng có tiền như chúng ta. Nếu như em thấy quê, em cứ đi về. Còn anh, anh chẳng thấy có gì là quê cả.

Không lẽ lại cãi nhau với Tử Khiêm hay là bỏ ra về, khi cô đã bỏ công và không ngại tốn tiền làm đẹp để nổi bật trong đám cưới, Tường Vi đành làm ra vẻ thản nhiên khoác tay Tử Khiêm đi vào.

Thái Sơn vui vẻ bắt tay Tử Khiêm, anh chào Tường Vi. Đông Ngân duyên dáng trong bộ đồ cưới màu xanh, cô chào Tử Khiêm và Tường Vi:

– Vào trong đi anh Khiêm!

Tử Khiêm nhìn thấy ngay Đan Châu, cô đơn giản trong bộ jupe màu trắng, áo tay dài, cổ tròn, chuỗi hạt bẹt trên cổ, cô gật đầu chào cả hai, rồi lo bản lên với công việc của một tiệc cưới.

Nếu như Tường Vi lộng lẫy bao nhiêu thì Đan Châu lại đơn giản bấy nhiêu, cho Tử Khiêm tìm thấy lại Đan Châu của ngày ấy năm năm về trước trên bãi biển Vũng Tàu. Tim Tử Khiêm bồi hồi thổn thức, anh cứ nhìn theo bước đi lay chuyển bộn rộn của Đan Châu mà ngẩn ngơ, càng khiến Tường Vi thêm căm tức.

Đông Ngân mang một ly nước cho Đan Châu:

– Mà ư ớng cho đỡ mệt, vất vả quá phải không?

– Có gì mà vất vả, mà ư và Thái Sơn lo cho tao còn hơn thế nữa.

Đông Ngân cười nháy mắt:

– Mà ư biết tao dành cho mà ư bất ngờ gì không?

– Gì?

– Đi theo tao!

Đông Ngân kéo Đan Châu đi lại bàn tiệc có Thái Sơn đang đứng ở đó, cô mỉm cười với người đàn ông có gương mặt hao hao Thái Sơn.

– Đây là anh Thái Phương, ở Mỹ vừa về một tuần nay. Anh đi qua Mỹ từ lúc Việt Nam mới giải phóng, không có một tin tức nào về, cả nhà anh Sơn cứ tưởng anh đã chết.

Rồi cô vui vẻ giới thiệu với Thái Phương:

– Đan Châu, bạn hồi cấp ba của em và anh Sơn.

Thái Phương đứng lên lịch lãm:

– Anh có nghe Thái Sơn nói về em, không ngờ em xinh thật. Đừng bảo anh khen quá đáng hay sỗ sàng nhé, em có một gương mặt đẹp thanh tú và cổ điển.

Đan Châu bật cười:

– Cám ơn anh đã khen em.

Thái Sơn cười:

– Đan Châu còn có một cậu con trai đẹp không chê vào đâu đó anh.

– Vậy hôm nào anh đến làm quen với chú nhóc ấy.

Giữa họ cười vui vẻ quá. Đan Châu còn uống cả rượu mời, rượu làm cho gương mặt Đan Châu hồng lên quyến rũ. Tử Khiêm nghe tim mình thất lại. Chưa bao giờ anh nhìn thấy Đan Châu quyến rũ đến như thế.

Chân của Tường Vi dưới gầm bàn giẫm lên chân của Tử Khiêm mấy lần, nhưng bất cần, Tử Khiêm đứng lên bung cả ly rượu đến bên Thái Sơn:

– Tao chúc mừng vợ chồng mày.

Mắt Tử Khiêm nhìn Đan Châu đăm đăm. Cô tránh cái nhìn của anh, quay sang nói chuyện với Thái Phương. Mặc cho tim Tử Khiêm lịm đi trong tê tái, anh đau đớn tiếc nuối một người từng là một thuở của mình.

Tường Vi hần học tiến đến:

– Em muốn đi về. Anh đưa em về nào, Tử Khiêm.

Với một gương mặt như sẵn sàng gây sự, Tử Khiêm biết mình có muốn nán lại cũng không được. Anh giả lả chào Thái Sơn và Đông Ngân ra về. Trên đường đi, Tử Khiêm làm li. Tường Vi khó chịu quát:

– Anh có biết là em khó chịu lắm không?

– Em đừng có hét âm ngoài đường, nên tự trọng một chút đi. Anh đã làm gì cho em khó chịu? Tại sao em không thể vui vẻ trong đám cưới của bạn mình vậy.

– Làm sao em có thể vui vẻ khi mà tâm trí anh hướng hết về nó, không biết có em đang bên cạnh anh vậy.

– Em không thấy là Đan Châu làm mặt lạ với anh sao? Cô ấy có người quen mới.

Tường Vi châm biếm:

– Chính vì vậy anh đang đau khổ, đúng không?

– Cô ấy không bao giờ để mắt đến anh đâu, em đừng lo.

Tường Vi nhìn Tử Khiêm, cô đau đớn vì giọng nói của Tử Khiêm đầy đau khổ. Anh đau khổ vì không có được Đan Châu. Cô muốn quậy cho tung lên hết, nhưng cũng chỉ có thể úp mặt vào đôi bàn tay khóc lặng lẽ. Tình yêu, nó cho nhiều cay đắng hơn là nụ cười.

Đốt điếu thuốc, Tử Khiêm ngồi lặng lẽ trong đêm. Ít khi anh hút thuốc, vậy mà đêm nay anh muốn hút để giải tỏa phiền muộn trong lòng mình.

Đan Châu xinh xắn quyến rũ, cô giống như nhánh nguyệt quế dịu dàng tỏa ngát hương, cho trái tim Tử Khiêm thôn thức. Ném điếu thuốc xuống chân và dập tắt, Tử Khiêm đứng bật dậy, anh đi nhanh xuống lầu và mở cửa thoát ra ngoài. Lúc Tử Khiêm lên xe taxi cũng là lúc Tường Vi thức giấc, cô vội chạy ra balcon nhìn xuống. Chắc chắn Tử Khiêm đến nhà Đan Châu thôi.

Được, cô sẽ đánh Đan Châu một trận, thử xem Tử Khiêm làm gì được cô.

Khoác áo ngoài, Tường Vi cũng mở cửa đi.

Nhưng Tử Khiêm chỉ đứng bên ngoài nhìn vào căn nhà đóng kín cửa, chìm trong giấc ngủ tĩnh lặng về đêm. Trong căn nhà đó có một người phụ nữ từng là của anh, tình yêu kết tinh giọt máu. Con mình trong đó, tại sao mình phải xa họ.

Tất cả cũng vì anh. Nước mắt phiền muộn của Tử Khiêm chảy dài.

Tường Vi xuống xe một khoảng xa, cô đau xót nhìn chồng mình đang đau khổ vì một người phụ nữ khác. Tình yêu là gì vậy, sao đầy trái đắng.

Lặng lẽ lên xe, Tường Vi quay lại nhà. Cô hiểu ra rằng, Tử Khiêm không hề yêu mình, trái tim anh đã dành hết cho Đan Châu. Tôi phải làm gì đây, sống làm sao nếu như không có Tử Khiêm.

– Chào anh bạn nhỏ!

Thái Phương đưa tay ra, mắt anh nheo lại nhìn Tử Lăng. Thăng bé xinh quá, chính anh cũng xúc động trước vẻ bụ bẫm xinh xắn của cậu bé.

Tử Lăng rụt rè đưa tay ra bắt tay Thái Phương:

– Cháu chào bác ... Bác là ...

– Bạn của mẹ cháu, anh trai của bác Thái Sơn. Con đi học gì Tử Lăng?

– Dạ, con sắp vào lớp một, mẹ con nói như vậy đó. Con cũng biết đọc chút chút nữa.

– Cháu giỏi quá, bác tên Phương. Cháu gọi bác là bác Phương.

– Dạ.

Đan Châu ra đến, cô cười chào Thái Phương. Thái Phương thân mật:

– Anh vừa bắt tay làm quen với người bạn nhỏ đó.

Đan Châu xoa đầu con:

– Nó lém lỉnh đó, đôi khi nó hỏi những câu hỏi em không trả lời được.

– Tử Lăng là cậu bé thông minh mà phải không cháu? Bây giờ bác mời cháu đi ăn kem có được không nào?

– Dạ, mẹ con cho phép con mới dám đi.

Thái Phương quay sang Đan Châu:

– Anh mời cả em nữa, Đan Châu.

Đan Châu định từ chối, nhưng vừa nhìn sang bên kia đường, cô vội gật đầu ngay:

– Dạ.

Tử Lăng cũng vừa nhìn thấy Tử Khiêm, nó nhảy cẫng lên hét to:

– Ba ... Mẹ ơi! Ba đến đón con.

– Bác Phương ơi! Con có ba đón rồi, con đi với ba.

Đan Châu nắm tay nó:

– Con vừa nhận lời bác Phương kia mà, đừng mặt lịch sự như vậy chớ con.

– Lần sau, con đi với bác Phương. Hay là mẹ đi ăn kem với bác Phương đi.

Nó định băng qua đường, Tử Khiêm xua tay:

– Con đừng qua đường, để ba sang với con.

Không biết làm sao, Đan Châu đành bảo Tử Khiêm:

– Anh đưa Tử Lăng đi đến bảy giờ mang về trả cho em.

Cô nắm cánh tay Thái Phương làm vẻ thân mật:

– Mình đi thôi anh Phương!

Cô quay đi ngay lên xe với Thái Phương, Tử Khiêm buồn bã nhìn theo. Đan Châu có quyền chọn người đàn ông cho cô. Anh có quyền gì, khi Đan Châu còn quá trẻ. Tử Khiêm bế con lên, nhìn theo xe mang Đan Châu đi mà tim nứt nở.

– Ba ơi! Sao ba buồn quá vậy?

– Đâu có, ba đang vui đây chớ. Sao con hỏi như vậy?

– Con thấy mắt ba như có nước mắt nè.

Tử Khiêm xúc động vùi mặt vào tóc con:

– Nếu như mẹ con có ba khác, con có về ở với ba không?

Lập tức, thằng bé giãy nảy trên tay Tử Khiêm:

– Con không cho mẹ con có ba khác đâu. Mẹ cũng nói, mẹ không lấy chồng, ba ghẻ không bao giờ thương con của vợ cả. Ở nhà chỉ có bà ngoại thương mẹ mà thôi.

Tim Tử Khiêm dịu lại, một niềm hy vọng mong manh bùng lên trong anh.

Từ trong sâu thẳm trái tim ích kỷ của Tử Khiêm luôn mong đợi Đan Châu đừng thuộc về ai đó.

Không có Tử Lăng thành ra giữa Đan Châu và Thái Phương trở nên trầm lạnh hẳn đi. Đan Châu ngượng ngập, lúc này vì sự xuất hiện của Tử Khiêm, Đan Châu không muốn Tử Khiêm nuôi bất kỳ một hy vọng về mình, nên cô nhận lời đi với Thái Phương. Bây giờ cô lại chỉ muốn được về nhà, đóng cửa và giam mình trong căn phòng bé nhỏ của mình.

Thái Phương dừng xe trước một nhà hàng giải khát, anh vòng qua mở cửa xe cho Đan Châu xuống:

– Chúng ta vào đây nhé, anh mới về người biết nhà hàng này cà phê ngon.

Khung cảnh cũng thanh lịch lắm.

Đan Châu gật nhẹ đầu bước đi trước. Thái Phương chọn bàn, anh kéo ghế ngồi cho Đan Châu:

– Em uống gì anh gọi?

– Gọi cho em cà phê như anh vậy.

Thái Phương ngắm Đan Châu chiều nay cô cũng mặc áo trắng, áo sơ mi và quần jeans xanh, trông xinh xắn gọn gàng.

– Nếu gặp em đi một mình, không ai nghĩ em có đứa con năm tuổi cả.

Đan Châu cười ngượng ngập:

– Em già rồi.

Thái Phương nhăn mặt:

– Phụ nữ Âu Châu bốn mươi tuổi họ còn chưa xem mình già, huống chi em

chưa được hai mươi lăm. Em có vẻ là một cô sinh viên hơn là một bà chủ hiệu sách.

– Anh cứ khen làm cho em xấu hổ.

– Anh không khen nữa được chưa? Không có cậu nhóc, em có vẻ bớt vui đi phải không? Xem vẻ chú nhóc mền cha.

– Dạ, lúc anh ấy cưới vợ, đi hưởng tuần trăng mật, ở nhà nó cứ mong ngóng, lười cả ăn học. Đi ngủ cứ nhắc khi nào ba điện thoại, mẹ nhớ gọi con dậy. Thái Phương nhìn Đan Châu đầy thương cảm, hẳn cô phải sống một cuộc sống nội tâm đầy đau buồn. Anh bỗng muốn được chia sẻ với cô.

– Nếu em cho phép, anh xin được phép làm thân với Tử Lăng. Anh khao khát có một đứa con như em vậy.

Đan Châu cúi đầu:

– Dạ.

– Em uống cà phê đi kéo nhạt.

Đan Châu bung ly nước lên uống, cô có cảm giác như mình đang hò hẹn vậy. Lâu lắm rồi, có đến bốn năm năm cô chưa ngồi quán cà phê với ai ngoài Đông Ngân. Có lẽ cô cũng nên tự cho phép mình rong chơi hơn là sống khép kín, gieo hy vọng cho Tử Khiêm. Cuộc tình giữa cô và Tử Khiêm đã dang dở, anh vợ, mỗi người có một con đường để đi.

Thái Phương mời Đan Châu ăn cơm tối, cô từ chối:

– Một ngày em ngồi cửa hàng khá mệt, cho nên xin phép anh cho em về nghỉ.

Với lại, bảy giờ bé Tử Lăng cũng về nhà, em cần lo cho con.

– Vâng. Vậy anh không làm phiền em. Hôm nào cho anh đến nhà làm thân với Tử Lăng.

– Vâng.

Xe vừa dừng trước nhà, Tử Lăng nhảy xô ra:

– Mẹ! Mẹ về!

Đan Châu thở dài. Lẽ ra Tử Khiêm không nên có mặt trong nhà cô, anh đã quên anh là người đàn ông có vợ rồi hay sao?

Chào từ biệt Thái Phương, Đan Châu đi chậm chậm vào nhà. Cô gọi chị vú lo cho Tử Lăng, rồi ngồi xuống ghế:

– Mai mốt anh đến trường đón con, đưa nó đi chơi. Khi trả nó về, anh cũng nên về hơn là vào nhà như thế này.

Tử Khiêm khó chịu:

– Em ngại Tường Vi hay ngại Thái Phương không bằng lòng?

– Anh đã là người đàn ông có vợ, em không muốn có sự liên hệ nào. Anh thăm nom bé Tử Lăng là bổn phận của anh, nhưng anh đừng tự cho mình có quyền vào nhà em khi nào cũng được. Em muốn tránh cho em và tốt cho anh.

Tử Khiêm thở dài:

– Anh biết, em luôn luôn có lý. Thôi, anh đi về đây. Anh chỉ muốn khuyên em, nếu muốn tái hôn hãy suy nghĩ cho chín chắn.

– Cảm ơn anh đã khuyên em. Em sẽ có suy nghĩ thật chính chắn.

– Nói giùm với Tử Lăng, anh phải về.

Đan Châu gật nhẹ đầu. Xong, cô đứng lên đi lại cửa như sẵn sàng tiễn Tử Khiêm. Tử Khiêm vừa giận vừa đau xót. Anh cảm thấy lòng mình lạnh lùng khi về nhà. Chưa bao giờ Tử Khiêm muốn có cuộc sống một mình vui đầu trong căn phòng, gặm nhấm nỗi cô đơn hoang vắng. Đi đâu đây? Quả thật lòng người buồn thì cảnh có vui bao giờ.

Không đi về nhà, Tử Khiêm lái xe đến khách sạn thuê phòng. Anh gọi bia và đóng cửa lại, uống cho đến khi say mềm.

Hình bóng Đan Châu và bé Tử Lăng mãi đeo đuổi Tử Khiêm trong men say chập chờn và giấc ngủ phiền muộn.

Anh muốn bóp vụn ngày, xé nát đêm.

Anh muốn vá víu những người trên trái đất.

Người ta có thể vô cùng xinh đẹp.

Có thể thông minh, có thể rạng ngời.

Có thể yêu anh đi nữa em ơi.

Anh cũng không thể kiếm tìm em đâu cả.

Sao Không Chờ Đợi Nhau

Chương 8

Tử Lăng lại không về. Cây kim đồng hồ chỉ bốn giờ sáng, có nghĩa là đã sắp hết một đêm rồi Tử Khiêm không về nhà, điện thoại cũng tắt không mở.

Tường Vi muốn điên lên trong cơn ghen và giận. Tử Khiêm đã quá đáng khi xem thường cô. Anh có còn xem cô là vợ của anh nữa hay không?

Hết còn kiên nhẫn, Tường Vi vùng dậy, cô vung tay đập ầm ầm, quật đổ ngã hết mọi thứ trong phòng. Tiếng đồ vỡ ầm ầm đánh thức cả gia đình Tử Khiêm.

Ông Nam thức giấc:

– Cái gì ầm ầm trên lầu, bà lên xem. Vợ chồng thằng Khiêm lại cãi nhau đánh nhau hay sao?

Tử Hà cũng giật mình, cô chạy vội sang phòng Tường Vi. Một quan cảnh đổ nát. Tử Hà cau mày:

– Anh Khiêm không về nhà mà chị quậy ầm ầm lên như vậy sao? Chị cũng

phải nể ba mẹ một chút chứ.

Tường Vi quay mắt, mắt cô lóe lên tia lửa căm hờn vào bà Nam và cô em chồng:

– Vậy Tử Khiêm có nể nang chị không? Ảnh đi suốt đêm không về, em nghĩ xem anh Khiêm đi đâu?

– Nếu như ảnh có đi tìm chị Đan Châu, chị cũng không nên bạo động cách này. Chị có thể nói để ba mẹ khuyên can anh Khiêm mà.

Tường Vi mím môi rít lên:

– Vô ích! Ảnh không nghe ba mẹ đâu! Ảnh đi suốt đêm không về, chị không biết là ảnh trực bệnh viện, đến nhà Đan Châu ôm ấp nó hay là chết ở một xó xỉnh nào đó.

Bà Nam khó chịu:

– Con ăn nói như vậy đó sao. Làm vợ cũng nên dịu dàng một chút. Con như vậy hèn nào Tử Khiêm sợ con, cứ đi suốt. Con muốn được chồng yêu thương, phải nhẫn nhục dịu dàng. Có ai nữ tặc với người dịu dàng với mình.

Tường Vi khóc nức lên:

– Nếu mẹ ở vào trường hợp của con, mẹ sẽ cư xử như thế nào đây? Ở bên cạnh con, ảnh cứ vất tay lên trán và nằm như một khúc gỗ. Con cự nự, ảnh bỏ đi. Con khổ quá, mẹ có thông cảm với con, một người vợ bị chồng lạnh nhạt hay không?

Bà Nam thương hại tiến vào kéo Tường Vi ngồi xuống giường, nhỏ nhẹ khuyên:

– Nó còn nhớ Đan Châu, con phải biết cách chinh phục và xây dựng tình thương ở chồng mình chứ. Hay là con hãy sinh cho Tử Khiêm đứa con, nó sẽ không bỏ con đi nữa.

Tường Vi cay đắng:

– Đâu phải con không muốn sinh đứa con để giữ chân anh Khiêm, nhưng mà anh ấy không cần con. Nếu như con không chịu nổi, con sẽ giết chết Đan Châu rồi con đi tù.

– Chớ có nói gở, để từ từ rồi ba mẹ khuyên Tử Khiêm. Nó có ăn học và biết suy nghĩ, nó phải cư xử đàng hoàng với con. Phần con chớ quá dữ dằn, mỗi chút là quăng ném âm âm, con phải biết tôn trọng ba mẹ là người lớn trong nhà này một chút. Thôi, bây giờ con ngủ đi. Sáng bảo người làm dọn dẹp cho sạch sẽ chớ để Tử Khiêm thấy con đập phá đồ đạc.

Bà Nam đứng dậy đi ra. Tường Vi đứng nhìn vào những đống đồ nát do cô đập phá, đôi hàm răng nghiền lại giận dữ và hờn ghen ngút ngàn. Bây giờ Tử Khiêm đang ở đâu? Anh đang ôm ấp mặn nồng với Đan Châu, hạnh phúc bên đứa con trai, còn cô nước mắt giọt vắn giọt dài, cả đêm không chợp mắt. Khốn nạn, tao sẽ không để yên cho mày đâu, Đan Châu!

Vùng dậy, Tường Vi mặc thêm áo vào, cô mở cửa lao ra ngoài. Đường phố hãy còn tối, ngọn đèn đường còn cháy sáng một màu vàng ối. Tường Vi đón một chiếc xe, cô bảo đến nhà Đan Châu.

Khu phố còn chìm trong tĩnh lặng, một ngày mới chưa kịp thức dậy. Tường Vi hung hăng đá mạnh chân vào cánh cửa hàng rào, cô lắc rầm rầm cửa công, mồm hét toáng lên:

– Đan Châu, mở cửa mau lên! Còn Tử Khiêm nữa, anh ra đây, tôi biết anh đang ở trong đó. Đồ gian phu dâm phụ, đồ mèo mã gà đồng! Mở cửa, mở cửa, đồ khốn kiếp ...

Tiếng quát to lanh lảnh vang lên lúc chưa sáu giờ sáng, gằn như đánh thức cả khu phố yên tĩnh, chưa ai kịp nhận thức chuyện gì xảy ra. Trời vào tháng mười một, mặt trời mọc muộn. Đan Châu giật mình bởi tiếng quát tháo âm ỉ, cả khu phố dường như cũng thức giấc.

Tử Lăng sợ hãi ôm quàng qua người Đan Châu:

– Mẹ ơi! Có ai gọi mẹ với gọi ba!

– Con nằm đây không được mở cửa đi xuống nhà, rõ chưa. Mẹ xuống gặp cô Tường Vi.

Đan Châu khoát thêm áo ngoài bước xuống lầu. Chị vú đang lo lắng:

– Cô Đan Châu, có mở cửa không?

– Chị để cho tôi.

Đan Châu mở cửa trong, Tường Vi đứng bên ngoài hàng rào, cười gằn:

– Tử Khiêm đâu, không dám ra gặp tôi à?

Đan Châu lạnh lùng:

– Cậu làm rồi, Tử Khiêm không có ở đây.

Tường Vi quát:

– Ma nó tin mày! Đêm qua Tử Khiêm không về nhà, không ở với mày thì ở với ai? Tại sao mày không mở cửa rào, nhất định là Tử Khiêm ở trong đó. Đồ dơ bẩn, đồ giết chồng của người khác, mười tám tuổi đã biết trai gái có con.

Quả thật, những lời lẽ không thể nào nghe được. Đan Châu gọi điện thoại cho Tử Khiêm nhưng điện thoại anh khóa máy. Không hiểu tại sao đêm qua anh không về nhà, hay là có tai nạn xảy ra. Lần đầu tiên Đan Châu thấy lo lắng cho Tử Khiêm. Có thể đêm qua anh đã đi uống rượu và ... Có bao nhiêu điều bất trắc xảy ra, tại sao Tường Vi không nghĩ như thế.

Bước ra mở cửa công, Đan Châu lạnh nhạt:

– Cậu không tin vào nhà tìm đi.

Tường Vi châm biếm:

– Mày chậm mở cửa là ý gì vậy, hay là Tử Khiêm đang trốn trong tủ hay trong toa lét?

– Cậu nghĩ về chồng mình tệ như vậy? Nếu như vậy, cậu là người tự đánh

mất hạnh phúc của cậu.

Tường Vi có thềm nghe Đan Châu nói đâu, cô hùng hổ lao vào nhà đi thẳng lên lầu, mồm cứ hét toáng lên:

– Tử Khiêm! Anh ra đây! Làm con rùa rúc đầu trốn, anh không thấy nhục à? Sục sạo tứ tung không tìm thấy Tử Khiêm, Tường Vi tức lắm. Cô túm Đan Châu:

– Mà giấu ảnh đâu rồi hả?

Đan Châu gạt mạnh Tường Vi ra:

– Ủng công cho cậu có cha có mẹ dạy dỗ, còn học hành tới nơi tới chốn nhưng tư cách của cậu như phường thất học vậy.

– Mà câm miệng lại!

Tường Vi vung tay toang đánh vào mặt Đan Châu, Đan Châu lùi ra sau:

– Đủ rồi Tường Vi! Tôi có thể điện thoại nhờ công an can thiệp, cậu vô có đến quậy nhà tôi.

– Mà cứ gọi đi, tao sợ mà ả?

– Tôi biết cậu có thể lực, không sợ công an. Nhưng nếu như Tử Khiêm chứng kiến được hành động này giờ của cậu, cậu nghĩ ảnh sẽ chung sống và yêu thương cậu được ư?

Một câu nói đủ để Tường Vi dập tắt những hành động điên cuồng của cô từ sáng đến giờ. Cô đứng sững người ra, rồi ùng ùng quay ngoắt người đi ra cửa:

– Mà giỏi lắm! Nhưng tao cảnh cáo mà, tao còn bắt gặp mà có bất kỳ mối quan hệ nào với Tử Khiêm, tao sẽ không để yên cho mà đâu.

Vết đám người hiếu kỳ bu đông ngoài cửa, Tường Vi hậm hực bỏ đi. Đan Châu đóng cánh cửa lại, cô giống như một người kiệt sức, không còn đủ sức đứng dậy nổi. Đan Châu gục đầu xuống đôi bàn tay khóc nức nở:

– Có chuyện gì vậy Đan Châu?

Thái Sơn cùng với Đông Ngân đi vào. Thái Sơn lo lắng:

– Được điện thoại của chị vú, anh và Đông Ngân vội tới. Tường Vi đâu?

Đan Châu chùi nước mắt:

– Về rồi anh ạ. Không biết Tử Khiêm đi đâu suốt đêm qua không về nhà nữa.

Đông Ngân tức giận:

– Rồi Tường Vi tưởng là Tử Khiêm ngủ lại đây. Mà mở cửa cho nó vào nhà chi vậy? Nếu là tao, tao đã tát tay nó rồi. Người ta bu đông nhục nhã thật. Thái Sơn! Anh nên đi tìm Tử Khiêm, cảnh cáo Tử Khiêm nên biết dạy vợ với.

Đan Châu thở dài:

– Thôi đi, có lẽ Tử Khiêm cũng khổ tâm lắm.

– Thôi gì mà thôi, mà để cho Tường Vi ăn hiếp mà hoài vậy sao?

Thái Sơn trầm ngâm:

– Được rồi, để anh đi tìm Tử Khiêm.

Cho đến chín giờ sáng, Thái Sơn mới tìm thấy Tử Khiêm ở bệnh viện. Anh lôi Tử Khiêm ra ngoài.

– Mà đang làm việc, không tiện nói chuyện, tao vẫn tắt thôi. Đêm qua mày đi chết ở đâu, để cho Tường Vi mới sáu giờ sáng đã quậy âm âm vậy hả?

Tử Khiêm sững sốt:

– Cô ta quá quắc như vậy à? Được rồi, tan ca tao sẽ về nhà. Mày nói với Đan Châu cứ yên tâm, tao không để sự việc xảy ra lần thứ hai đâu.

– Ồ, mày liệu đi!

Thái Sơn đi rồi, Tử Khiêm không còn tâm trí đâu làm việc nữa. Anh gọi bác sĩ Hà giúp mình xong đi về nhà.

Bà Nam vội vàng đón Tử Khiêm:

– Đêm qua con đi đâu vậy hả, sao không về nhà?

– Con thuê phòng khách sạn và ở đó. Tường Vi có lúc nào để cho con yên ổn đâu. Cô ta ở nhà quậy âm âm phải không mẹ?

– Mẹ đã khuyên hết sức, nó có nghe đâu. Con cũng nên lựa lời khuyên nó.

Tử Khiêm đi lên lầu. Vừa mở cửa phòng, một quang cảnh đồ nát làm cho Tử Khiêm mím môi lại. Quá quắc thật! May là Tường Vi đang ở nhà chồng chớ không phải nhà cô ta, mà cô ta quậy đến như vậy. Trong phòng hình như không còn thứ gì nguyên vẹn, cho đến khung hình cưới treo trên tường cũng bị Tường Vi giật xuống đập cho tan tành.

Tử Khiêm bước qua đồng đồ nát, anh nhìn vợ lạnh lùng:

– Chúng ta ly hôn đi, sống như thế này khó khăn và ngột thở lắm.

Tường Vi ngược lên, cô chợt thấy sợ đôi mắt của Tử Khiêm, anh nhìn cô lạnh lùng vô cảm. Cô mím môi giận dữ:

– Tôi không ly hôn, tôi không có lỗi gì để anh ruồng bỏ tôi cả. Sống, tôi làm vợ anh. Chết tôi cũng là vợ anh.

– Cô quá đáng lắm! Ở trong nhà này ai cho cô cái quyền đập phá đồ đạc hả?

– Tôi ...

– Còn nữa, nếu cô còn đến nhà Đan Châu quậy thì đừng có trách tôi.

Đang nhún mình xuống, câu nói tiếp theo của Tử Khiêm khiến cơn ghen của Tường Vi bùng lên, cô rít lên:

– Tôi sẽ đốt nhà nó, xem anh làm gì tôi. Khi anh đã phụ bạc ruồng rẫy tôi, tôi sẽ làm tất cả để rửa hận.

Quá giận, Tử Khiêm bước tới:

Bốp ... bốp ... Hai tát tay không chút khoan nhượng vào mặt Tường Vi, Tử Khiêm găng giọng:

– Tôi và Đan Châu không còn gì với nhau, cô ấy đã có bạn trai mới, sao cô không chịu tin lời của tôi vậy? Phải, tôi đau khổ vì Đan Châu có bạn trai nên

tôi muốn sống một mình, cô hãy chịu ly hôn đi. Ly hôn, chúng ta còn nghĩ đẹp về nhau hơn là căm thù nhau.

Mở cửa, Tử Khiêm đi luôn ra ngoài, anh nghe tiếng đổ vỡ ầm ầm trong phòng. Tử Khiêm thở dài ngao ngán. Anh đã sai khi tự đi rước phiền toái vào mình.

Tử Khiêm! Tôi không bao giờ chịu ly hôn đâu. Muốn bỏ tôi hả, đừng có hòng!

Tường Vi mở tung cửa, cô đứng trên đầu cầu thang hét toáng lên, lúc này Tường Vi giống như một người điên.

– Chị Châu có khách!

Cô bán hàng thấp giọng đủ cho Đan Châu nghe:

– Mẹ của anh Tử Khiêm và cả vợ anh Khiêm nữa, chị có tiếp không?

Đan Châu nhú mày, song cô đứng lên:

– Tôi sẽ ra mời họ vào.

Đan Châu mở cửa đi ra ngoài, cô cúi chào bà Nam và cả Tường Vi:

– Thưa bác! Tường Vi!

Tường Vi quay đi kênh kiệu. Đan Châu nhẫn nhịn lễ phép:

– Dạ, bác tìm cháu.

– Chúng ta có thể nói chuyện chứ?

– Dạ. Mời bác và Tường Vi vào trong.

Bà Nam nhìn khắp cửa hàng, buổi sáng tấp nập và nhiều khách ra vào. Mới có mấy năm từ một số vốn nhỏ nhoi của bà, vậy mà Đan Châu đã làm nên một cửa hàng khang trang như thế này, kể ra thì cũng tài giỏi thật. Cái nhìn của bà Nam có vẻ dịu xuống hơn.

Chờ hai người khách vào phòng và ngồi xuống, Đan Châu tự tay rót nước:

– Mời bác dùng. Chắc là bác có việc muốn dạy.

Bà Nam cười nhẹ:

– Dạy cô thì tôi không dám rồi, yêu cầu cô thôi. Cô biết Tử Khiêm rất yêu Tử Lăng chứ?

Đan Châu cúi đầu:

– Dạ.

– Cô hãy giao đứt Tử Lăng cho tôi và đi lấy chồng đi.

Một đề nghị quả không chấp nhận được, vậy mà bà ta vẫn nói ra được. Đan Châu sững sốt nhìn bà.

– Cô hãy chấp nhận đi, tôi sẽ cho tiền cô mua đứt căn nhà này. Tôi làm như vậy để cô không có cơ liên hệ với Tử Khiêm từ con trai của cô nữa. Tôi cũng nghe nói cô cũng có bạn trai mới, nếu cần tiền làm đám cưới tôi sẽ cho. Đôi môi Đan Châu khẽ mím lại rồi cười, cái cười đau đớn:

– Bác giờ bác cũng dùng đồng tiền để đi đến một thương lượng. Bác mong muốn như thế hay sao?

– Cô không cần nói nhiều bằng lòng hay không nói đi?

Tường Vi hần học chen vào. Đan Châu lắc đầu:

– Tôi không bao giờ chấp nhận. Tại sao tôi chịu bị đặt đẽ, khi tôi mang thai Tử Lăng, nó bị từ chối ra đời. Con là con của tôi, tôi rất mang ơn bác đã giúp vốn cho tôi nuôi con, nhưng nếu có một người nào đó trao đổi điều kiện để anh Tử Khiêm không còn là con của bác, bác có bằng lòng không?

Tường Vi nóng nảy bật dậy, cô trở nên thô lỗ:

– Có nghĩa là mày không chịu chấm dứt quan hệ với Tử Khiêm?

Đan Châu lạnh lùng:

– Tôi chưa bao giờ có mối quan hệ nào với Tử Khiêm ngoài việc Tử Khiêm thăm và rước con. Đối với tôi, Tử Khiêm không còn quan trọng bởi vì chuyện tình cảm không đáng để tôi quan tâm nữa. Nếu như Tường Vi là người vợ tốt, làm sao Tử Khiêm có thể ruồng bỏ cậu được.

Đan Châu đứng lên như muốn chấm dứt một câu chuyện vô bổ:

– Bác hãy về đi, cháu không có bất kỳ một mối quan hệ nào với Tử Khiêm, bác tin hay không cũng được. Có điều bác nên ngăn cấm anh Tử Khiêm đi gặp Tử Lăng, hơn là ra điều kiện với cháu.

Tường Vi quát tướng lên:

– Có nghĩa là mày sẽ để cho như cũ, Tử Khiêm mượn cơ hội đến thăm con để đến với mày? Mày nói láo, mày không còn quan hệ với Tử Khiêm, tại sao mày không đi lấy chồng?

– Cậu quá đáng thật! Tốt nhất cậu nên đi về đi.

Chẳng những không đi về, Tường Vi còn sấn tới, cô túm lấy Đan Châu mà đánh. Đan Châu tức giận:

– Cậu buông tôi ra, cậu không thể vô cớ đánh tôi. Tôi nói thật, nếu tôi muốn Tử Khiêm là của tôi, cậu cũng phải thua thôi.

Như dầu đổ vào lửa, Tường Vi đánh Đan Châu túi bụi, toán người bán hàng phải xông vào can ra, người bu đông như kiến. Bà Nam bắt đầu nổi giận:

– Con làm mẹ mất mặt đó Tường Vi. Về!

Bà lôi bừa Tường Vi đi, Tường Vi chưa chịu đi, còn hét toáng lên. Một cô bán hàng nói to:

– Gọi điện thoại mời công an đến đi!

Bà Nam hoảng sợ lôi Tường Vi đi. Chuyện này ông Nam mà biết được, ông sẽ mắng bà:

Ngồi vào xe rồi, Tường Vi còn âm ức:

– Tại sao mẹ ngăn cản con, để con đánh nó một trận nên thân cho chừa.

Bà Nam nghiêm mặt:

– Mẹ hối hận đã đi với con. Con làm cho mẹ thật sự xấu hổ. Tại sao con đánh nó? Xét về mặt pháp lý, con đâu bắt gặp quả tang chồng con ngoại tình. Hơn nữa, cũng đâu cấm được Tử Khiêm gặp con. Mẹ nghĩ con nên

mềm mỏng dịu dàng mà Tử Khiêm còn nghĩ lại không ly hôn.

Tường Vi khóc òa lên:

– Bây giờ mẹ lại bệnh vực cho kẻ giật chông của con nữa.

– Con nên nhớ Tử Khiêm và Đan Châu có mối quan hệ từ hơn năm năm trước. Mẹ không bệnh vực Đan Châu, vì nếu bệnh vực cho nó, mẹ đã không đi với con, để cho con làm âm ỉ xấu hổ.

Tường Vi khóc nức lên. Cô bắt đầu cảm hận mẹ chồng, bà ta sắp đứng về phía Đan Châu mất rồi. Lẽ nào cô phải mất Tử Khiêm hay sao?

– Tử Lăng! Con giận ba hả? Ra xe đi con, ba chở con đi ăn kem, đi chơi rồi về.

Thằng bé nhìn Tử Khiêm bằng cái nhìn buồn bã:

– Con muốn đi với ba lắm, nhưng mà thôi, bà vú nói tại con đi với ba nên cô Tường Vi đánh mẹ sưng cả mặt. Ba đi về đi, con dặn vú đến đón con rồi.

Nhìn ra phía trước, thấy bà vú nó chạy ào ào, song quay lại.

– Cô Tường Vi là người xấu. Ba đừng có đi thăm con nữa.

Tử Khiêm sững sờ. Con giận bùng lên, cho xe tới ép bà vú vào lề. Tử Khiêm nghiêm mặt:

– Chị hãy cho tôi biết chuyện gì xảy ra?

– Dạ- Chị vú cúi đầu- Dạ, cô Đan Châu không cho tôi nói. Tử Lăng, con nói cái gì với ba con vậy?

Tử Khiêm gắt:

– Chị nói đi, để tôi biết còn giải quyết chớ, hơn là để sự việc xảy ra tệ hại hơn à?

Chị vú ấp úng:

– Nhưng mà cậu không được nói với cô Đan Châu là tôi nói.

– Được rồi.

– Dạ. Sáng hôm qua bà đưa vợ cậu đến. Vợ cậu đánh cô Đan Châu, bảo cô Đan Châu phải đi lấy chồng.

Tử Khiêm mím môi, con giận sục sôi trong lòng, anh cố dằn xuống:

– Chị đưa Tử Lăng về nhà đi. Tôi đi!

Tử Khiêm phóng xe đi không kịp cho chị vú ngăn lại. Anh chạy xe như giông như gió, về đến nhà xuống xe và ào vào. Ông Nam ngạc nhiên:

– Hôm nay con về sớm vậy?

Tử Khiêm nhìn mẹ nảy lửa:

– Tại sao mẹ dẫn Tường Vi đến cửa hàng hành hung Đan Châu vậy? Con đã nói là con không có gì với Đan Châu cả, con chỉ thăm Tử Lăng thôi.

Bà Nam ấp úng:

– Mẹ đến đó để thương lượng với Đan Châu bảo nó giao Tử Lăng cho mẹ nuôi, Đan Châu không bằng lòng, lời qua tiếng lại xảy ra đánh nhau, mẹ đâu có muốn.

Ông Nam nghiêm khắc:

– Tại sao bà lại làm cái việc hồ đồ vậy? Bà đòi nuôi thẳng Tử Lăng, dĩ nhiên là người ta không bằng lòng rồi. Đến cửa hàng hành hung người ta là sai, nếu như người ta đi lấy giấy chứng thương kiện bà thì sao?

Bà Nam sợ hãi ngồi im. Ông Nam bực mình:

– Chuyện vợ con của con phiền phức quá! Dù gì con cũng là người trí thức, đừng để chuyện này ảnh hưởng đến công việc, còn ai xem con ra gì.

Tử Khiêm cúi đầu:

– Con sẽ giải quyết, ba ạ.

Tử Khiêm đi luôn lên lầu. Tường Vi nhìn thấy Tử Khiêm, vội quay mặt đi.

Tử Khiêm lạnh lùng:

– Chúng ta tạm thời ly hôn đi. Nếu như cô ở nhà này, tôi sẽ đi ở chỗ khác, chỉ xin cô hãy giữ danh dự cho gia đình hai bên một chút.

Tường Vi lịm người:

– Anh về nhà để nói như vậy với tôi sao?

– Tôi không thể chung sống với một người vợ quá quắc hung dữ như cô. Sự hung dữ của cô chỉ làm cho tôi sợ hơn là yêu thương cô. Đã không còn tình cảm thì không thể nào sống chung với nhau. Suốt ngày hôm qua tôi không về nhà là để suy nghĩ chuyện hôn nhân giữa cô và tôi. Chúng ta đã sai lầm khi cưới nhau, vậy hãy ly hôn đi.

– Tôi không ly hôn.

– Như vậy tùy cô. Nhưng tôi cấm cô đụng đến mẹ con Đan Châu. Cô mà còn tái phạm lần nữa, cô sẽ biết tay tôi!

Tử Khiêm mở tủ quần áo và lấy valy trên đầu tủ dòn vào. Tường Vi lao lại ôm tay Tử Khiêm:

– Anh đi đâu hả? Tôi không cho anh đi.

Tử Khiêm gạt mạnh Tường Vi ra:

– Tôi đến bệnh viện ở. Sau đó chờ giấy chuyển công tác đi đảo Trường Sa, như vậy cô không còn sợ tôi gặp họ nữa chớ gì.

Giọng Tử Khiêm trở nên tàn nhẫn:

– Tôi cho cô biết, dù tôi xa mẹ con họ, nhưng tình cảm của tôi vẫn dành cho họ. Nếu như cô là người vợ tốt, biết vun đắp tình cảm giữa tôi và Tử Lăng, tôi sẽ rất biết ơn cô. Đàng này, cô khiến gia đình tôi luôn bận tâm, không yên ổn.

Cô hãy tự suy nghĩ lại đi!

Tử Khiêm đóng nắp valy lại để đi, Tường Vi cố lao theo ôm Tử Khiêm lại, nước mắt cô ràn rụa:

– Anh đừng bỏ em.

Tử Khiêm gỡ tay Tường Vi ra, anh lạnh lùng cất bước, Tường Vi gào lên:

– Anh bỏ em, em sẽ tự tử chết.

– Cô đừng có ngu, trên đời này không phải chỉ có một mình tôi.
Tường Vi gục xuống, cô hiểu tất cả đã hết rồi. Cô sống làm sao đây khi không có Tử Khiêm? Một sự tuyệt vọng nã nề trong Tường Vi. Tử Khiêm thật tàn nhẫn. Ngày nào ở Matxcova, mỗi khi cô khóc hay bỏ nhà trọ đi lang thang, anh còn đi tìm dỗ ngọt và an ủi cô. Bây giờ về nước, anh chỉ biết mỗi Đan Châu và con mình thôi. Đan Châu ơi! Tao hận mày, nếu giết được mày, tao sẽ giết chết mà không ngại ngần.

Tường Vi khóc thật mù mẫn ...

Chị vú lắc đầu, khi thấy Tử Khiêm:

– Cô Đan Châu dặn rồi, nếu cậu đến bảo cậu đi về đi, tạm thời đừng đến đây hay gặp Tử Lăng, cô không muốn bị phiền phức.

Chị vú quay lưng, cánh cửa đóng lại mặc cho Tử Khiêm đứng đó đau đớn. Đan Châu từ chối gặp mặt anh, anh biết sẽ không bao giờ Đan Châu tha thứ cho anh, hay cho anh gặp mặt. Anh nên đi xa cho lòng lặng yên sóng gió, nghĩ đến con trai, lòng Tử Khiêm chùn lại. Ra đi, anh sẽ nhớ con trai mình chết mất thôi.

Nó cũng sẽ nhớ anh. Tường tượng mỗi chiều nó đứng ngóng đợi bóng mình, tìm Tử Khiêm thất lại.

Làm sao đành xa con đây?

Chạy xe đến nhà Thái Sơn, Tử Khiêm buồn bã đi vào. Thái Sơn nhăn nhó:

– Cậu làm như thế nào mà cả mẹ và vợ đến cửa hàng Đan Châu làm âm ỉ? Phải giữ danh dự cho người ta một chút chứ.

– Có ở nhà đâu, làm ở bệnh viện cũng phải trực đêm chứ. Hễ vắng nhà là cô ấy cứ cho là mình đến nhà Đan Châu. Đan Châu có sao không?

Đông Ngân cay đắng:

– Sung mặt, đứt cả nùi tóc, văn phòng bị đổ bể, người ta bu đông lại xem, nhục nhả không biết chui ở đâu cho hết nhục.

Tử Khiêm buồn bực:

– Lúc này tôi đến nhà để xem Đan Châu như thế nào, chị vú không chịu mở cửa. Chính tôi cũng sợ Tường Vi, ba mẹ tôi phiền lòng, nên tôi đã làm đơn xin chuyển công tác ra đảo Trường Sa.

Thái Sơn thảng thốt:

– Cậu nghĩ đi xa là sẽ giải quyết được hay sao?

– Ít ra cũng lắng dịu xuống trong lúc chờ tòa án tiến hành thủ tục ly hôn.

– Cậu nhất định ly hôn?

– Ừ. Không có tình cảm, chung sống chỉ làm khổ nhau.

– Thì tất cả tại cậu, cậu nghi ngờ Đan Châu và tôi. Tôi không hiểu tại sao cậu có thể nghi ngờ bậy bạ như vậy nữa.

Đông Ngân kêu lên:

– Bây giờ em nhớ ra rồi, ngày em định ra sân bay với anh để đón Tử Khiêm,

thì có điện thoại của Đông Thi gọi em về gấp mà nào có chuyện gì đâu. Có thể là mẹ của anh Khiêm muốn em vắng mặt trong ngày đi đón anh Khiêm, đào sâu sự hiểu lầm cho anh Khiêm nữa.

Tử Khiêm thở dài:

– Mẹ tôi là như vậy, luôn không chấp nhận Đan Châu, bà luôn có thành kiến với cô ấy.

Đông Ngân cười nhẹ:

– Xin lỗi anh ghen anh Khiêm khi xúc phạm bác. Bà luôn khinh người nghèo. Chính sáng hôm qua, khi đến gặp Đan Châu bà vẫn nêu ra chuyện tiền bạc, yêu cầu Đan Châu lấy chồng và giao Tử Lăng cho bà. Vẫn là trao đổi tiền bạc, không hiểu bác có ý nghĩ là tiền bạc không mua được hạnh phúc.

Tử Khiêm ngồi trầm ngâm cay đắng. Mẹ là người sinh ra anh, bà luôn bảo anh có hạnh phúc nhưng chính là lại là người bóp chết hạnh phúc của đời anh.

Sao Không Chờ Đợi Nhau

Chương 9

Điện thoại reo lúc nửa đêm, Tử Khiêm định tắt máy, song anh lại bấm nút nghe.

– Alô. Tử Khiêm nghe đây.

Bà Nam khóc òa trong máy:

– Tường Vi tự tử, đã chở vào bệnh viện, bác sĩ đang cấp cứu. Mẹ sợ lắm, con về ngay đi Khiêm.

Tử Khiêm bật dậy, anh thấy bức mình hơn là sợ. Không biết bao giờ Tường Vi mới chịu yên đây. Tuy vậy, Tử Khiêm cũng nhảy xuống giường, lấy áo quần mặc vào lao ra đường. Đường phố khuya vắng tanh.

– Mẹ. Tường Vi sao rồi?

Bà Nam nghẹn ngào:

– Người ta còn đang cấp cứu. Nó uống dầu nóng, chùng nghe mùi dầu nóng và đổ ngã trên lầu, mẹ mới chạy lên thấy nó nằm lên trên nền gạch, ba con vội đưa vào bệnh viện.

Một thân người lao tới chộp Tử Khiêm, bà Hoàng Vi túm lấy Tử Khiêm:

– Con tao có mệnh hệ nào, tao không để yên cho mày đâu.

Ông Hoàng Vi phải kéo vợ lại:

– Bà làm cái gì vậy?

– Nó ruồng rẫy con mình, ông không thấy sao?

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, vị bác sĩ bước ra:

– Ai là người nhà của bệnh nhân Tường Vi?

– Dạ tôi.

Tử Khiêm hồi hộp bước lại. Vị bác sĩ nhìn mọi người:

– Bệnh nhân không sao, uống dầu nóng vào làm cho khó thở, nhịp tim đập mạnh nên ngắt đi. Nhưng chúng tôi vừa phát hiện bệnh nhân bị u xơ buồng trứng, cần phải phẫu thuật.

Bà Hoàng Vi ngơ ngác:

– Là sao?

– Phải mổ để cắt khối u trong buồng trứng. Nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Xin mời theo tôi lên phòng trực để làm thủ tục phẫu thuật.

Bà Nam đứng nhìn theo. Có nghĩa là Tường Vi sẽ không bao giờ sinh cho bà đứa cháu nội nào. Sao có thể như vậy được? Bà cảm thấy khó chịu hơn là lo lắng cho Tường Vi.

Thái Sơn xoa tay lên bụng vợ, nhìn thấy Đông Ngân đau mà anh đau theo cô.

– Ráng chịu đau một chút đi em, bác sĩ nói đau nhìn sẽ mau sinh hơn.

Đông Ngân cắn mạnh môi để đừng bật ra tiếng rên dù cô đang rất đau. Cô cảm động khi thấy Thái Sơn nhăn mặt như là chính anh đang đau vậy.

Đan Châu chậm rãi xoa trên trán bạn:

– Hay uống một chút cà phê sữa cho tỉnh nghe Đông Ngân. Hồi mình sinh bé Tử Lăng cũng đau lắm mà kỳ lạ hai mắt cứ dúi lại, cô y tá bảo không được ngủ, uống cà phê vào tỉnh lại một chút.

Đông Ngân gật đầu. Đan Châu vội vàng đi ra ngoài căng tin mua cà phê.

Thái Sơn vuốt tóc cho vợ:

– Nhìn thấy em đau anh không chịu nổi. Thôi, sinh một đứa thôi!

Đang đau, Đông Ngân cũng phì cười:

– Thật không? Là anh nói đó nghe! Chứ không phải là sinh cho anh một đội bóng đá sao?

Thái Sơn cười:

– Thì có, nhưng nhìn em đau anh xót cả ruột luôn. Bây giờ anh mới hiểu muốn sinh và nuôi một đứa con không phải dễ dàng. Anh cũng hiểu khi mình cãi lại cha mẹ, cha mẹ cũng rất buồn.

Đan Châu quay trở lại với ly cà phê sữa. Cô đưa cho Thái Sơn:

– Đông Ngân uống được bao nhiêu thì uống, anh đừng ép.

Đông Ngân hớp được mấy hớp cà phê, cô lắc đầu đẩy ra:

– Em không uống nữa đâu, đau quá.

Bà Quyên nãy giờ ngồi yên xem vẻ cảm động vì tình bạn của Đan Châu và cách Thái Sơn lo cho con gái mình. Bà nắm tay Đan Châu:

– Vậy mà đã có lúc bác xem con là người xấu đó, Đan Châu.

Đan Châu mỉm cười:

– Cháu cũng đâu có dám buồn bác, tại cháu hư hỏng mà.

– Đúng ra, cháu vô phước nhưng lại có phước hơn Tường Vi. Chiều hôm qua bác gặp mẹ của Tử Khiêm, hỏi ra mới biết đêm trước Tường Vi dọa tự tử, uống dầu nóng, ai dè đưa vào bệnh viện rửa ruột mới phát hiện ra bị u xơ tử cung, phải giải phẫu cắt bỏ buồng trứng, xem như là không bao giờ có con.

Cả Đông Ngân lẫn Đan Châu đều sùng sờ, bất giác cả hai thấy Tường Vi đáng thương hơn là đáng ghét.

– Ái!

Đông Ngân kêu lên lần nữa. Cơn đau lần này dữ dội hơn, cô có cảm giác mình ngồi không được mà đứng cũng không xong. Bà Quyên vội đưa Đông Ngân vào phòng sinh. Cánh cửa đóng lại, không cho người nhà vào. Thái Sơn nóng như hơ.

Đan Châu mỉm cười ấn vai Thái Sơn bắt ngồi xuống:

– Không sao đâu mà, lát nữa anh sẽ nghe tiếng con mình khóc thôi mà.

– Nhưng thấy Đông Ngân đau quá, anh đứt cả ruột.

– Dĩ nhiên phải đau rồi.

Oa oa ... Tiếng khóc trẻ sơ sinh vang to, Thái Sơn thở phào, trong lúc cô mẹ mở cửa ra:

– Con gái nặng ba ký. May lấy khăn lông với tả quần cho em bé.

Đan Châu vội vàng mở túi xách lấy khăn lông và tả đưa cho cô mẹ. Xong, cô bắt tay Thái Sơn:

– Chúc mừng anh lên chức ông bố trẻ.

Thái Sơn siết mạnh tay Đan Châu:

– Hồi xưa, không hiểu Lưu Khải có sung sướng khi nhìn thấy bé Tử Lăng không, Đan Châu?

Đan Châu gật nhẹ đầu, một chút cay cay nơi sống mũi. Sao bỗng dung Thái Sơn nhắc Lưu Khải vậy, ác thì thôi.

Nhưng Thái Sơn đang quá vui, quá hạnh phúc khi đưa con gái đầu lòng của mình chào đời. Nó là tình yêu của anh và Đông Ngân ...

Tường Vi tỉnh lại sau những giờ phút đau đớn và trở về trong gang tấc từ cái chết về lại sự sống. Tường Vi bình tĩnh lại. Cô hiểu rõ một điều cô đã hoàn toàn mất Tử Khiêm. Anh không yêu cô, những việc cô gây ra càng khiến anh ghét cô nhiều hơn. Và bây giờ hy vọng cuối cùng sinh cho anh một đứa con, để níu kéo anh trở lại với cô cũng không còn nữa. Ai chứ mẹ chồng của cô, cô hiểu bà sẽ trở mặt với cô.

– Con tỉnh rồi hả Tường Vi?

Tường Vi mở mắt ra. Cô gật đầu nhẹ với mẹ mình.

– Mẹ cho con miếng nước.

Nhanh hơn, Tử Khiêm rót ly nước mang lại. Anh nâng đầu Tường Vi lên, bón nước cho cô:

– Em nghe trong người như thế nào rồi?

– Cám ơn. Mệt lắm.

Cho Tường Vi uống nước xong, Tử Khiêm đặt cô nằm lại:

– Vậy em chớ cử động nhiều, hãy nghỉ ngơi cho mau lại sức.

Tường Vi bật khóc:

– Sau này em không thể có con được phải không anh?

– Em bận tâm chuyện đó làm gì, nghỉ ngơi đi.

– Em biết anh rất yêu Tử Lăng, em không sinh con được, anh sẽ bỏ em.

Bà Hoàng Vi khó chịu:

– Con cần điều đó làm gì. Lo là lo cho con nè, tự đầy đọa hành hạ mình chi vậy.

– Mẹ không biết là nếu như mất anh Khiêm, con đau khổ như thế nào sao?

Con đã nghĩ đến cái chết, sao lại cứu con.

– Con thật ngu khờ, sao lại phải chết. Cha mẹ sinh con ra, con chưa một ngày báo đáp đã nghĩ đến cái chết. Tại sao con không nghĩ đến mẹ vậy?

Tử Khiêm bước ra ngoài. Nếu Tường Vi hiền dịu và yêu mến Tử Lăng, anh đâu có muốn xa cô. Tự Tường Vi làm cho cuộc hôn nhân trở thành ác mộng, ngộp thở. Cuộc sống sắp tới, sau lần thoát chết không hiểu cô có thay đổi được không. Tại sao Tường Vi không chịu hiểu tình yêu cũng như một cái hoa, cần phải vun trồng mới tươi tốt được.

Có những điều mà người ta sẽ vô cùng hối hận khi mình trót lỡ. Tử Khiêm cũng vậy, anh đang ân hận vì đã cưới Tường Vi. Một sự ăn năn có lẽ đến cuối đời.

Đan Châu bế bé Thủy Cúc, cô cười vui vẻ với Đông Ngân:

– Như vậy tao và mày sẽ là sui gia phải không?

Đông Ngân gật đầu:

– Dĩ nhiên rồi! Mấy ngày nay mày chưa thấy anh Thái Sơn vui như thế nào đâu, đi đâu gặp ai cũng khoe:

“vợ tao sinh rồi, con gái giống cha như đúc. Gái giống cha giàu ba họ”, mày xem nỗ ghê chưa?

Đan Châu bật cười, cô quay sang Thái Sơn:

– Đông Ngân nói xấu anh đó.

– Đâu có sao, bây giờ nhất vợ nhì con, thứ ba mới ông trời.

Giọng Thái Sơn đầy hạnh phúc, anh bằng lòng với hạnh phúc hiện tại, yêu người mình yêu và cả hai kết nghĩa vợ chồng.

Thăm Đông Ngân một chút, Đan Châu sửa soạn về. Thái Phương cũng vừa đến.

– Em định về sao Đan Châu, để anh đưa em về.
Không từ chối, Đan Châu lên xe của Thái Phương, anh đưa cô đi.
– Đường phố gần tết vui quá phải không Châu?
– Dạ.
– Đây là lần đầu tiên anh ăn tết ở quê nhà, sau gần ba mươi năm xa nhà đó. Mới thoát đó mà anh thấy mình như già đi, bốn mươi lăm tuổi, chưa có một mái ấm.

Đan Châu đùa:

– Tại anh kén chọn quá chớ gì?
– Không phải đâu, mà là anh không có tình cảm. Cũng như em vậy, em chia tay với Tử Khiêm đã năm năm, mà nào nghĩ đến chuyện lập gia đình.
– Em không nghĩ vì em sợ con em khổ. Em đã từng lớn lên trong sự bạc đãi của dưỡng em, mẹ em lại quá nhu nhược, không dám bênh vực em. Em muốn ở như vậy nuôi con.
– Năm nay em mới hai mươi lăm, hãy còn quá trẻ. Em không thấy như vậy là phí đời mình hay sao?
– Em không muốn nghĩ gì cả.

Thái Phương vụt nắm lấy bàn tay Đan Châu:

– Em nghĩ anh cũng là người đàn ông hẹp hòi ích kỷ như dưỡng em hay sao? Anh yêu em và muốn gây dựng hạnh phúc với em.

Đan Châu ngượng ngập toan rút tay về, song Thái Phương giữ chặt lấy:

– Anh yêu em thật lòng và muốn có em.

Đan Châu cúi đầu:

– Em không muốn nghĩ đến tình cảm.

Thái Phương tha thiết:

– Em từng nói Lưu Khải cũng rất yêu Tử Lăng, anh cũng sẽ như Lưu Khải, sẽ cho em một mái ấm. Em hãy nhận lời của anh, hơn là cứ sống một mình, gieo hy vọng cho Tử Khiêm. Những phiền phức cho em như thế đủ rồi.

Đan Châu để yên tay mình trong tay Thái Phương:

– Anh cho em suy nghĩ được không?

– Anh sẵn sàng chờ em. Cảm ơn em đã cho anh một tia hy vọng.

Thái Phương đưa Đan Châu về tận nhà. Anh lưu luyến chờ cho Đan Châu vào nhà, mới lái xe đi.

Một bóng đen bước qua đường và đứng lặng nhìn vào cửa nhà vừa khép lại. Tử Khiêm. Anh biết mình không có tư cách ngăn cản Đan Châu bước đi bước nữa, song trái tim anh đau đớn quá. Sao cuộc đời này mình mãi mất nhau.

Đời anh không em lạnh lùng tê buốt.

Anh vẫn yêu em như thuở ban đầu.

Thế thì tại sao mình phải xa nhau?

– Đan Châu!

Tử Khiêm gọi to quá làm Đan Châu giật mình quay lại. Cô ngỡ ngàng nhận ra Tử Khiêm, người anh nồng mùi rượu, anh đứng buông thông tay và nhìn cô ai oán. Đan Châu bước lại gần:

– Khuya rồi, anh nên về nhà đi Tử Khiêm, đừng bỏ Tường Vi ở nhà một mình, tội nghiệp.

– Có phải vì tội nghiệp mà em cần phải luôn đi với Thái Phương?

– Nếu anh nghĩ như vậy cũng được. Giữa hai chúng ta có hai con đường để đi. Khiêm đã có vợ phải có bốn phận với người phụ nữ của mình chứ.

– Em có biết là anh không hề yêu Tường Vi. Anh đau khổ thật sự vì anh đã phụ bạc em.

Đan Châu cười nhẹ:

– Tất cả đã là một số mệnh, anh hãy bằng lòng cái mình chọn lựa. Hơn nữa, Khiêm và Tường Vi có bốn năm chia sẻ ngọt bùi trên đất khách, một tình cảm đâu dễ dàng quên hả Khiêm?

– Em làm rồi, bốn năm đi học, anh đều xem Tường Vi như bạn. Cho đến lúc về nước, anh giận dữ vì nghi ngờ em với Thái Sơn nên anh mới cưới Tường Vi để cho em phải đau đớn.

Đan Châu cúi đầu. Cô không muốn nói cho Tử Khiêm biết cô đã từng đau đớn như thế nào khi anh về nước và rồi anh cưới Tường Vi. Song, có ích lợi gì đâu, cô và anh mỗi người một định mệnh, một số phận rồi.

Tử Khiêm đau khổ:

– Anh phải làm như thế nào mới quên được em đây, Đan Châu?

– Nếu anh còn yêu em, anh hãy về lo cho Tường Vi. Người phụ nữ biết mình không thể nào sinh con được tuyệt vọng lắm Khiêm à. Khiêm hiểu như vậy, Khiêm sẽ thấy thương Tường Vi.

Tử Khiêm mím môi:

– Sao em lúc nào cũng nghĩ tốt cho Tường Vi vậy? Có bao giờ Tường Vi nghĩ tốt cho em đâu. Cô ta căm thù em, nếu giết được em, cô ta cũng không từ nan.

– Rồi một ngày Tường Vi sẽ hiểu em. Em không hề muốn tranh giành với Tường Vi, chẳng qua là số mệnh nên xui cho em và Tường Vi cùng yêu anh.

– Có phải em chạy trốn anh bằng cách ngã vào Thái Phương, có phải như vậy không? Anh van em đừng cư xử như vậy, rồi ngày nào đó em sẽ hối hận như anh đang hối hận bây giờ.

– Hoàn toàn không phải đâu Khiêm.

Tử Khiêm nâng cằm Đan Châu lên, anh nhìn sâu vào mắt Đan Châu:

– Như vậy em ... yêu Thái Phương?

– Thái Phương là người đàn ông tốt, anh ấy sẽ yêu thương Tử Lăng không kém gì anh cả.

Tử Khiêm lặng người. Câu xác nhận của Đan Châu khiến anh đau đớn và có cảm giác như có ai đó đang xé tan nát trái tim của anh ra từng mảnh vụn. Tử Khiêm cố vớt vác chút hy vọng cuối cùng:

– Nếu anh và Tường Vi ly hôn, em có trở lại với anh không?

Đan Châu cựa mình tránh bàn tay và đôi mắt dữ dội của Tử Khiêm:

– Em sẽ không trở lại với anh.

– Em lập lại lần nữa xem.

– Em sẽ không bao giờ trở lại với anh.

– Em tàn nhẫn với anh đến như vậy sao?

– Đừng bao giờ Khiêm nghĩ đến chuyện ly hôn với Tường Vi, Tường Vi yêu anh thật lòng mà.

– Anh không yêu cô ấy. Trái tim của anh chỉ có em và Tử Lăng mà thôi, tại sao chúng ta không thể là một gia đình hạnh phúc? Tất cả tại anh tại anh.

Tử Khiêm quay lưng đi, từng bước chân xiêu vẹo. Đan Châu bung mặt cố ngăn tiếng nấc. Cô càng đi đến quyết định bằng lòng làm vợ Thái Phương hơn nữa.

Tường Vi mở mắt ra, dưới ánh sáng ngọn đèn ngủ, cô thấy Tử Khiêm đi vào, người anh nồng mùi rượu. Anh nằm xoài lên chiếc ghế dài bất động.

Cuối cùng thì giữa anh và cô không có sự thay đổi nào hết, anh bỏ ý nghĩ xin đi công tác Trường Sa, ở lại thành phố, nhưng cô và anh vẫn xa cách lạnh lùng, nếu có bên nhau cũng là gương ép.

Nước mắt Tường Vi chảy ra trong đêm lạnh lẽ. Cô đã làm dữ và thậm chí còn mang cái chết ra đe dọa Tử Khiêm, cuối cùng vẫn là sự ghẻ lạnh, phải làm gì đây?

Sáng sớm, Tường Vi rời nhà, cô đến đón Đan Châu ở trường. Đan Châu tự nhiên chào Tường Vi:

– Cậu khỏe rồi à?

– Chúng ta tìm chỗ nói chuyện được không?

Do dự một lát, Đan Châu gật đầu:

– Chúng ta sang quán bên kia đi.

Cả hai băng qua đường vào quán, Đan Châu gọi hai ly cà phê sữa.

– Cậu cứ yên tâm đi, mình biết tính Tử Khiêm chịu ngọt, cậu dụ dàng anh ấy sẽ yêu thương cậu.

Tường Vi ghen ngào:

– Mình hết cách rồi, trái tim anh vẫn hướng về cậu. Mình không biết làm sao nữa.

Đan Châu chạnh lòng. Tường Vi ôm quá. Lần đầu tiên Tường Vi chịu lùi bước, nhưng chính Đan Châu cũng không biết mình phải làm sao. Cô nắm tay Tường Vi siết nhẹ:

– Cậu cứ dụ dàng, Tử Khiêm đâu phải người không biết suy nghĩ.

– Mình sẽ cố gắng. Tuy nhiên, mình hiểu chỉ khi nào hết hy vọng về cậu, Tử Khiêm sẽ quay về với mình.

Đan Châu ngồi lặng người. Cuối cùng thì Tường Vi vẫn vô cùng ích kỷ, muốn giữ lấy Tử Khiêm dù là tuyệt vọng. Cô ta có hiểu tình yêu không thể là thứ bắt buộc.

Buổi chiều đón con, Đan Châu chở Tử Lăng đi ăn kem, cô hôn lên má con:

– Mẹ hỏi con điều này nghe Tử Lăng?

– Dạ.

– Con có thích bác Thái Phương không?

– Dạ thích, nhưng ít thôi. Con thích ba, yêu ba nhất.

– Nếu như bác Phương là ba của con, con tính sao?

– Con không hiểu.

– Là bác Phương sẽ ở nhà mình, như ba con và cô Tường Vi vậy.

– Con không chịu đâu. Bác Phương là bác Phương, còn ba con là ba con, làm sao bác Phương là ba của con được.

– Mẹ không muốn phiền phức nữa, cho nên mẹ và bác Phương sẽ cưới nhau. Bác Phương sẽ yêu con như ba con yêu thương con vậy.

– Con hỏi ba chuyện này có được không mẹ?

– Không cần hỏi, mẹ đã quyết định.

Tử Lăng còn quá nhỏ để giải thích cho nó hiểu, nhưng Đông Ngân và Thái Sơn đều tán thành.

– Cậu có quyết định đúng đó, mặc xác Tử Khiêm và Tường Vi, họ có hạnh phúc hay không không liên quan gì đến cậu.

Tử Khiêm như hóa đá. Anh hiểu Đan Châu ưng Thái Phương để tránh sự phiền toái từ gia đình của mình. Anh có thể chịu đựng nỗi đau chia xa với Đan Châu, nhưng nhìn cô thuộc về người đàn ông khác, đau đớn quá.

– Em có thể thay đổi quyết định đám cưới với Thái Phương được không?

Tường Vi sẽ không làm phiền em nữa đâu. Anh xin hứa với em.

Đan Châu cười lắc đầu:

– Anh tưởng em vì phiền toái mà ưng Thái Phương? Không đâu, em mới hai mươi lăm, em cũng cần có một mái ấm. Anh ấy yêu em và em cũng yêu anh ấy.

Còn về phần Tử Lăng, anh yên tâm, anh Thái Phương cũng rất yêu thương nó.

– Có nghĩa là em quyết định làm đám cưới với Thái Phương?

– Phải.

– Nếu như vậy anh cầu chúc cho em hạnh phúc.

Tử Khiêm giận dữ ra về. Mọi con đường trước mặt anh đóng lại hết rồi, anh càng muốn vùng vẫy càng tuyệt vọng.

Gõ cửa phòng giám đốc, Tử Khiêm mệt mỏi đi vào:

– Tôi muốn ghi tên tình nguyện đi chữa bệnh cho những nơi vùng sâu vùng xa, hay là đi Trường Sa như lần trước tôi đã có đơn tình nguyện.

Vị giám đốc mỉm cười:

– Sẽ không có thay đổi nào nữa chứ?

– Không. Chắc chắn là như vậy.

– Tôi sẽ làm theo yêu cầu của cậu.

– Cảm ơn giám đốc.

Quay trở về nhà, Tử Khiêm tìm Tường Vi:

– Anh đã ghi tên theo đoàn tình nguyện và sẽ đi Trường Sa phục vụ ba năm.

Tường Vi sững sốt, cô nghe trái tim mình như bị xé ra:

– Vi Đan Châu sắp đi lấy chồng mà anh phải đi như thế sao?

– Anh cần đi xa tìm quân bình cho tâm hồn mình. Hy vọng thời gian và công việc giúp anh sống thanh thản. Sau ba năm, anh trở về. Em có thể ly hôn, về nhà ba mẹ sống. Em cũng đã học hành tốt nghiệp, hãy đem kiến thức của mình phục vụ xã hội hơn là mong ở anh bất cứ sự thay đổi nào.

Tường Vi giận dữ:

– Được, anh cứ đi đi. Đan Châu sẽ không bao giờ quan tâm anh còn sống hay đã chết.

– Anh xin lỗi em, vì đã không mang lại hạnh phúc cho em.

Nước mắt Tường Vi dâng lên, cô lấy gối đập mặt. Cô cứ tưởng Đan Châu đi lấy chồng, Tử Khiêm thất vọng quay về với cô, nhưng cô đã lầm, Tử Khiêm càng xa cô hơn nữa.

Cô đành cầu cứu vào bà Nam:

– Mẹ hãy dùng tình cảm của mẹ để kéo anh Khiêm, cho anh ấy đừng đi xa.

Bà Nam chùi nước mắt:

– Sẽ không có ai làm nó thay đổi đâu, ngoại trừ Đan Châu và Tử Lăng. Đan Châu sắp đi lấy chồng, nó như người điên rồi. Hãy để cho nó đi xa một thời gian.

Không thể nào như thế được, làm sao để lôi kéo Tử Khiêm! Cô yêu anh và không hề hiểu được ý nghĩ cũng như điều thầm kín của trái tim anh.

Tử Khiêm gọn gàng trong bộ quần áo đồng phục của tình nguyện viên, anh đội mũ và nhắc balô lên:

– Mẹ ở nhà giữ gìn sức khỏe mẹ nhé.

Bà Nam nghẹn ngào:

– Nếu như biết con quá yêu Đan Châu như thế, mẹ không khổ nhọc tách rời con, làm cho con phải đau khổ đến tuyệt vọng.

Tử Khiêm cười buồn:

– Chuyện qua rồi, mẹ nhắc làm gì. Chẳng qua con và Đan Châu không có duyên phận vợ chồng với nhau. Ba năm nữa, con sẽ về. Con cũng từng đi xa kia mà. Mẹ tin đi, con không sao đâu.

– Tử Lãng nó sẽ nhớ con.

Nhắc đến con, tim Tử Khiêm đau thắt lại. Chiều hôm qua, anh đến trường đón nó, hai cha con dắt tay nhau đi như đôi bạn.

– Tử Lãng này! Con biết đàn ông là như thế nào không?

– Phải mạnh mẽ và biết giúp đỡ mẹ mình phải không ba?

– Ồ, ba chuyển đi Trường Sa công tác, con phải ở nhà ngoan với mẹ.

– Ba ơi! Trường Sa là ở đâu hả ba?

– Là một đảo nhỏ của Việt Nam, nằm ngoài biển.

– Ba sẽ gọi điện thoại cho con hả ba?

– Ồ.

Tử Khiêm hôn nó, nó ôm cổ Tử Khiêm:

– Vậy là ngày mai ba không đến trường đón con nữa?

– Ồ. Bác Phương sẽ đón con.

– Con thích ba đón con.

Nước mắt Tử Khiêm lúc đó muốn chảy ra, anh dụi mặt vào tóc con để trấn áp nỗi đau của mình xuống. Hai cha con đi ăn kem, Tử Khiêm mua nhiều đĩa “Anh em siêu nhân” cho con.

– Xem phim ít thôi, để còn học nữa con nhé.

– Mỗi ngày xem phim một giờ thôi phải không ba?

– Ồ.

Lúc chia tay, Tử Khiêm ôm nó thật chặt vào mình, anh hy vọng thấy bóng Đan Châu thấp thoáng, nhưng tuyệt nhiên cô không xuất hiện, bởi vì cô sắp trở thành vợ của một người đàn ông khác. Rồi sẽ có những phút thân mật vợ chồng với người ta, cô có một đời riêng cô, và anh một đời riêng mình, làm kẻ xa lạ

Pin ...Pin ... Tiếng còi xe ngoài cổng rồi tiếng giục:

– Đi Khiêm ơi!

Tử Khiêm hôn mẹ:

– Mẹ ở nhà khỏe cho con gửi lời chào ba.

Tử Khiêm xốc lại balô, chạy nhanh ra đường, anh leo lên xe và quay lại vẫy tay:

– Vào nhà đi mẹ ơi!

Bà Nam lau nước mắt. Cách đó không xa, Đan Châu nép vào góc cột điện, cô nhìn theo xe Tử Khiêm mà nước mắt chảy dài.

Tử Khiêm đã đi. Chúng mình mãi mãi xa nhau phải không anh? Hơn bao giờ hết, em hiểu em còn yêu anh và yêu mãi mãi.

Con tàu rẽ sóng nước phẳng phẳng trên sóng nước. Con sông Cửu Long dài và rộng đến xa hút mắt, mênh mông là nước và một vùng trời xanh ngát. Tử Khiêm đứng bên boong tàu. Gió bạc vào mặt anh mát lạnh.

Đứng trước biển nước mênh mông, Tử Khiêm chợt thấy mình trở nên nhỏ

bé. Anh sẽ ra đảo sống ba năm. Ba năm, thời gian không dài cũng không ngắn không hiểu có đủ cho anh lãng quên những buồn đau trong quá khứ. Đan Châu sắp lên xe hoa về nhà chồng lần nữa. Tử Khiêm nghe tim mình đau nhói. Tàu bắt đầu ra biển lớn, nước bị con tàu rẽ sóng trắng xóa một vùng.

Chợt hai chiếc tàu loại đánh cá đi ngược chiều, dàn ngang như muốn chặn đầu chiếc tàu của Tử Khiêm đang đi. Người hoa tiêu cho tàu chạy chậm lại, người chỉ huy tàu đứng trên boong tàu nhìn xuống, hét to:

– Các anh muốn gì mà chặn tàu chúng tôi lại?

Trả lời viên thuyền trưởng là một loạt đạn bắn vãi qua tàu, tiếp theo nhiều loạt đạn nữa. Người trên tàu nhón nháo chạy dạt vào trong. Tử Khiêm nghe vai mình nóng rát và đau buốt, máu tràn xuống chiếc áo jacket. Tử Khiêm quay đầu chạy nhanh vào khoang tàu. Anh nghe tiếng rầm rập của một bọn người đổ bộ lên tàu, chúng hét to với nhau bằng tiếng thổ ngữ của chúng. Hải tặc. Tử Khiêm hãi hùng nằm mọp người xuống. Con tàu bây giờ trôi lênh đênh. Viên hoa tiêu bị bắn gục, bọn hải tặc sục sạo lung tung. Tử Khiêm nhắm mắt lại, máu ra nhiều quá, mình sẽ chết hay sao?

Gần nửa giờ sục sạo, bọn hải tặc cướp sạch gạo, đồ hộp và tiền bạc của người trên tàu. Con tàu nghiêng dần vì bị đạn bắn thủng, nước bắt đầu tràn vào hầm tàu, bọn hải tặc vội nhảy tàu để tẩu thoát. Hai chiếc tàu, một chiếc chạy đi, còn một chiếc chúng cho chạy ra xa rồi xả hết tốc lực nhắm thẳng vào con tàu đang bắt đầu chìm. Tử Khiêm nghe một tiếng nổ khủng khiếp, con tàu chao động mạnh và chìm nhanh xuống. Ý thức sinh tồn khiến Tử Khiêm quên cả đau, anh mím môi và vớ lấy tấm ván đang trôi, đó là tấm ván từ thân con tàu bị vỡ tung. Tử Khiêm cố nắm lên, anh nghe đầu hoa lên váng vất. Sức cùng lực kiệt, Tử Khiêm nhắm mắt lại, anh gọi tên Tử Lăng trong nỗi đau tột cùng. Tử Lăng ơi! Có lẽ ba sẽ không về nữa gặp con.

Sao Không Chờ Đợi Nhau

Chương 10

– Đan Châu xong chưa?

Đông Ngân đẩy cửa bước vào, cô mỉm cười nhìn Đan Châu:

– Cô dâu xinh quá đi thôi, chú rể nhìn thấy cô dâu phải ngẩn ngơ luôn thôi. Đan Châu nguýt bạn và nhìn mình trong gương. Sao lại không thấy mình hạnh phúc trong ngày cưới, mà một nỗi lo sợ vu vơ khiến cô bán loạn từ sáng đến giờ.

– Đông Ngân!

Đông Ngân nhướn mắt, mỗi lúc này cô mới nhìn thấy vẻ mệt mỏi của bạn.

– Có chuyện gì vậy?

– Đêm qua mình mơ thấy một giấc mơ hãi hùng lắm, mình thấy Tử Khiêm chết, người anh ấy đầy máu.

Đông Ngân nhăn mặt:

– Cậu cứ nghĩ về Tử Khiêm rồi nằm chiêm bao thấy vậy bạ. Tử Khiêm đi ra Trường Sa bằng đường biển an toàn lắm, tàu của anh đi là tàu dân sự không có gì đâu.

Cô ôm choàng qua vai bạn:

– Cậu sắp là vợ anh Thái Sơn nên quên Tử Khiêm đi, có như vậy gia đình cậu mới hạnh phúc.

Đan Châu gật đầu:

– Mình cũng biết như vậy, song cứ nghĩ Tử Khiêm bỏ đi xa thành phố là mình thấy ray rứt.

– Thôi cậu đi, anh Thái Sơn đang chờ để đưa cậu đến nhà thờ làm lễ, tôi lại một chút phần hồng nữa thôi.

Cánh cửa bị đẩy nhẹ, Thái Sơn nhìn vào trong:

– Đông Ngân, em ra đây!

– Gì vậy?

– Ra đây đi!

Đông Ngân đi còn quay lại dặn Đan Châu:

– Ra ngay nghe Châu!

Cô bước theo Thái Sơn:

– Có chuyện gì mà anh khẩn trương vậy?

– Anh vừa nghe tin chuyến tàu đi ra đảo Trường Sa gặp cướp biển, chúng cướp hết đồ đạc tiền bạc, còn đánh cho chìm tàu.

Đông Ngân lạnh người:

– Trên chuyến tàu đó có ... Tử Khiêm?

– Phải.

Một vật rơi vỡ trên mặt đất, Đan Châu đánh rơi chiếc gương soi mặt, mặt cô tái mét, rồi lao vào Thái Sơn nắm lấy hai tay anh.

– Anh Sơn! Anh nói có thật không?

– Có thật, nhưng theo tin chưa tìm thấy ai sống sót cả ...

Hai tay Đan Châu buông Thái Sơn ra, cô từ từ ngã quy. Thái Sơn hoảng hốt vội đỡ người Đan Châu:

– Đan Châu! Em làm sao vậy?

Đan Châu đã ngất xỉu.

Thái Sơn sốt ruột vén tay áo xem đồng hồ, còn có năm phút nữa đến giờ làm phép cưới, mà xe Thái Sơn vẫn chưa đưa Đan Châu đến, chắc là kẹt xe

thôi.

Đi qua đi lại, Thái Phương bấm điện thoại liên tục. Anh mừng rỡ vì tiếng của Thái Sơn:

– Anh Phương!

– Cậu bị kẹt xe hay sao vậy? Xe đến đâu rồi?

– Không! Đan Châu bị ngất xỉu, cô ấy cứ khóc và không chịu ngồi dậy đến nhà thờ. Tàu đi đảo Trường Sa của Tử Khiêm bị hải tặc cướp và đánh chìm tàu, số phận của người trên tàu chưa hiểu như thế nào.

– Cậu cho tôi nói chuyện điện thoại với cô ấy một chút!

Thái Sơn đưa điện thoại cho Đan Châu:

– Anh Phương muốn nói chuyện với em.

Đan Châu cầm điện thoại, cô ghen ngào:

– Anh Phương! Em xin lỗi, em không thể ...

Thái Phương tắt điện thoại, anh không muốn nghe tiếp lời xin lỗi hay giải thích của Đan Châu. Từ hôm Tử Khiêm đi, cô đã như người mất hồn rồi, bây giờ nghe tin tàu của Tử Khiêm bị cướp, số phận của những người trên tàu không hy vọng họ sống sót, Đan Châu đã ngã quy. Trái tim của cô hãy còn đây ấp hình bóng Tử Khiêm, cô không dễ dàng đồng ý làm vợ anh trong hoàn cảnh này.

Vị mục sư nhìn Thái Phương:

– Sao, đã đến giờ làm lễ rồi mà cô dâu vẫn chưa đến à?

Thái Phương cúi đầu:

– Cha! Con xin lỗi, cô ấy sẽ không đến đâu.

Mọi người giải tán ra về. Thái Phương đứng giữa giáo đường, anh giận dữ rút đóa hoa hồng trên túi áo của mình ném xuống đất và giẫm mạnh chân lên.

Mới mấy phút trước đây, anh ngỡ mình là người hạnh phúc nhất. Nhưng bây giờ, anh có cảm giác mình rơi xuống chín tầng địa ngục chỉ vì một lời nói làm tan nát lòng anh:

“Anh Phương! Em xin lỗi, em không thể ...”.

Cho đến ngày thứ sáu, người ta tìm được xác mười hai người trên tàu, lớp bị kẹt trong thân tàu lớp trôi giạt đi, tất cả đều đã chết, năm người sống sót, họ kể lại sự việc kinh hoàng bằng tiếng nấc nghẹn, đôi mắt hãy còn ánh lên nét hãi hùng.

Đan Châu không thấy sợ, cô lại lật từng xác người đã phình chướng và thối rữa ra tìm. Mỗi một cái xác nhận dạng không phải là Tử Khiêm, Đan Châu thờ nhẹ như trút đi một gánh nặng.

Không có Tử Khiêm trong số người chết và cả người sống, vậy anh đã chết hay còn sống?

Bà Nam và Tử Hà không có can đảm đi tìm Tử Khiêm như Đan Châu, họ

ngồi trong một góc nước mắt ràn rụa. Không có mặt Tường Vi, cô không muốn nhìn thấy Tử Khiêm đã chết hay là một cái xác đã thối rữa. Chính Tử Khiêm đã ruồng bỏ cô kia mà, bây giờ ông trời trừng phạt anh cho anh phải chết như vậy đó. Cô sẽ không khóc nữa mà sẽ cười to lên một cách sung sướng. Bây giờ Tử Khiêm không còn thuộc về ai hết, anh đã trôi đến một xô xĩnh nào đó và làm môi cho bầy cá rồi cũng nên.

Gió thổi mạnh từ biển thốc lên, mặt nước biển bây giờ hiền hòa. Đoàn người cứu hộ quay về, chiếc tàu trống không. Đan Châu vừa mừng vừa lo, mừng vì hy vọng Tử Khiêm còn sống trôi giạt đâu đó, lo lắng vì có thể Tử Khiêm bị thương cũng nên ... Một cuộc thăm sát kinh khủng không còn tính người thì làm sao không bị thương.

Đoàn người cứu hộ rời tàu đi lên. Đan Châu ngẩn ngơ:

– Không tìm thấy gì cả sao các anh?

– Có một tàu phía trước vớt được hai cái xác phình chương ra. Lát nữa chị đến nhận dạng thử xem.

Đan Châu rùng mình. Tử Khiêm ơi! Em mong anh không có trong hai người đó.

Lúc này, ông Nam bước lại gần, ông đưa cho Đan Châu lon nước yên và mẫu bánh mì:

– Cháu ăn đỡ đi. Nếu không, cháu sẽ quy mất.

Đan Châu nhận, cô nói cảm ơn, nhưng rồi chỉ cầm trên tay, mắt trông ra biển chờ chiếc tàu cứu hộ xuất hiện dù rất mong không có Tử Khiêm.

– Cháu ăn đi Đan Châu, cả tuần nay cháu có ăn uống gì đâu.

– Cháu uống thôi, cháu không ăn nổi đâu. Cảm ơn bác.

Nước mắt Đan Châu rung rung, cô chỉ dám khóc thầm mà thôi. Ông Nam cúi đầu, đến bây giờ ông mới nhận rõ tình yêu của cô gái này dành cho con mình. Môn đăng hộ đối và thành kiến đã khiến ông tiếp tay ngăn chặn tình yêu của con mình, gây ra không biết bao nhiêu thảm kịch. Ông ăn năn quá. Nếu Tử Khiêm còn sống, ông sẽ nói với con trai, ông không ngăn cản con yêu Đan Châu nữa. Nhưng liệu có quá muộn màng rồi không?

Mặt nước biển chao động mạnh. Từ xa, chiếc tàu cứu hộ đang lướt sóng trở về. Đan Châu nhảy xổ ra, toàn thân cô run rẩy, nét mặt căng thẳng.

Lạy trời, đừng có Tử Khiêm.

Hai thi hài người xấu số được gói trong bao nilon và chuyển lên bờ. Đan Châu chạy băng băng lại, cô run run gỡ tấm nilon ra. Hai gương mặt đều biến dạng, Đan Châu cứ nhìn trùng trùng. Không phải Tử Khiêm, chắc chắn như vậy, anh không thể nào ra đi.

– Không phải Tử Khiêm đâu cháu ạ.

Một câu nói của ông Nam như trút đi gánh nặng sợ hãi trên vai Đan Châu, cô lùi ra xa và ngồi luôn trên cát ướt, lơ lảo.

Biển mênh mông, Tử Khiêm đang ở đâu? Bất chợt Đan Châu chạy ào xuống biển, cô lộn trong nước, vừa vùng vẫy vừa hét to:

– Tử Khiêm ơi! Anh ở đâu, về đi anh ơi!

Ông Nam hoảng hốt đuổi theo Đan Châu, một số người khác cũng chạy xuống, họ giữ Đan Châu lại:

– Đừng tuyệt vọng Đan Châu, Tử Khiêm sẽ về mà!

Như một cái cây mất cả sinh lực, Đan Châu rũ xuống, cô ngất đi ...

Chùi nước mắt, bà Nam khóc sục sịt:

– Trông Đan Châu thảm quá, nó tỉnh lại chưa vậy ông?

– Chưa! – Ông Nam lắc đầu hiu hắt- Nó có chịu ăn uống gì đâu, cứ ở suốt ngoài bãi biển. Cả chục ngày nay rồi còn gì nữa, tôi là đàn ông mà còn không chịu nổi.

– Tôi hối hận quá! Phải chi tôi đừng ngăn cản chúng nó, ngày nay đâu xảy ra có sự này.

– Cũng có lỗi lầm của tôi trong đó.

Trong phòng Đan Châu tựa mình ngơ ngác:

– Đây là đâu vậy?

– Bệnh viện. Chị ngất và mê đi hết một ngày rồi đó.

Lần đầu tiên Tử Hà nói chuyện dịu dàng với Đan Châu, cô đã thấy tình yêu chung thủy của Đan Châu dành cho anh mình. Tử Hà trở nên dịu dàng hơn bao giờ:

– Chị uống một chút sữa cho khỏe nhé. Muốn gì đi nữa, chị cũng phải nghĩ đến sức khỏe của mình và Tử Lăng nữa. Chị có làm sao, ai lo cho Tử Lăng. Nước mắt Đan Châu trào ra. Con của tôi, cả tuần nay hằn nó rất trông mẹ trở về nhà.

Tử Hà lau nước mắt cho Đan Châu:

– Uống chút sữa nghe chị!

Đan Châu gượng ngồi dậy:

– Có tin gì ngoài biển không vậy Tử Hà?

– Không có.

– Chị không tin anh Khiêm chết. Chị có niềm tin là anh ấy còn sống.

– Vậy thì chị cần khỏe mạnh để đi tìm anh Khiêm.

Đan Châu run run bung ly sữa nóng uống. Sữa nóng cho Đan Châu tỉnh táo.

Cô uống cạn và đưa hai chân định tìm dép dưới gầm giường.

– Chị muốn đi đâu vậy?

– Chị muốn ra bãi biển, biết đâu anh Khiêm đã về đến.

– Không có đâu! Nếu có, ba em đã nhận được điện thoại.

– Chị không thể nào ngồi ở đây đợi tin anh Khiêm, chị muốn đi ra biển.

Tử Hà ghen ngào ôm Đan Châu lại:

– Bây giờ nửa đêm, chị có ra đó cũng vô ích. Nằm xuống và ngủ đi chị!

Ông bà Nam đẩy cửa bước vào:

– Tử Hà nói phải đó Đan Châu, cháu hãy nằm nghỉ, ra biển cũng vô ích. Cháu yếu lắm không ra biển được đâu.

Đan Châu bật khóc, cô ngoan ngoãn nằm xuống. Tử Khiêm! Anh đang ở đâu?

Buổi sáng, Thái Phương và Thái Sơn xuống biển Kiên Giang, Thái Phương sững sờ trước một Đan Châu vàng võ hốc hác. Anh đọc thấy một tình yêu mãnh liệt Đan Châu dành cho Tử Khiêm, hoàn toàn không có bóng hình anh. Sự biệt tích của Tử Khiêm đã khiến Đan Châu như thế này sao? Tim Thái Phương đau nhói lên. Anh khao khát Đan Châu dành cho mình một tình yêu mãnh liệt như thế này nhưng có lẽ chẳng bao giờ có.

– Anh Phương!

Đan Châu ghen ngào:

– Em phải nói lời xin lỗi anh, xin anh đừng giận em. Trong hoàn cảnh này, em không thể làm đám cưới với anh đâu, sau này cũng vậy.

Thái Phương đau xót:

– Anh biết em sẽ nói lời này với anh. Anh không giận cũng không trách em đâu.

– Cảm ơn anh.

Cô quay sang Thái Sơn:

– Tử Lăng có ngoan không anh?

Thái Sơn gật đầu:

– Nó ngoan lắm. Em ốm quá, phải nghĩ đến mình một chút chớ Đan Châu.

– Cứ nghĩ Tử Khiêm vì em mà bỏ thành phố đi, em chịu không nổi. Nếu Tử Khiêm không còn trở về nữa, suốt đời em sống trong ăn năn.

– Em đừng nói như vậy, là do Tử Khiêm chọn lựa. Hơn nữa, hắn đã có vợ. Đan Châu thần thờ. Hơn bao giờ hết cô hiểu một điều, trái tim của cô vẫn yêu Tử Khiêm tha thiết.

Bà Nam tức giận đẩy mạnh cửa phòng bước vào:

– Con làm vậy Tường Vi?

– Con dọn hết đồ đạc của con về nhà ba má ruột con.

– Con nghĩ là Tử Khiêm không về nữa sao?

– Mười ba ngày rồi mẹ ạ. Tử Khiêm không về, có nghĩa là anh đã chết. Mà nếu anh có sống, anh cũng bỏ con.

Nở nước cười châm biếm, Tường Vi mai mỉa:

– Bây giờ là lúc con vui hơn bao giờ hết, mẹ biết không, bởi vì Tử Khiêm không thuộc về ai hết. Ông trời đã trừng phạt anh, cái tội bạc bẽo với con.

Bà Nam giận dữ:

– Con nói như vậy mà nghe được sao?

Đóng nắp valy lại, Tường Vi cười khế:

– Có một lúc mẹ cũng muốn rě rúng con vậy, khi biết con không còn khả năng sinh con nữa.

– Con còn nói nữa, mẹ đã vì con, tiếp tay với con chà đạp Đan Châu. Chính vì có người mẹ không ra gì như mẹ, nên Tử Khiêm mới đi để rồi biệt tung biệt tích. Trong lúc Đan Châu ở Kiên Giang nháo nhào đi tìm Tử Khiêm, thì con ở đây bình chân như vại, vậy mà con nói con yêu Tử Khiêm sao? Bây giờ con dọn trống căn phòng này hết, con cư xử như vậy mà coi được à?

Tường Vi lạnh lùng:

– Những ngày qua, lúc Tử Khiêm bỏ đi và gặp nạn. Nếu anh ấy có ra làm sao là do anh tự chọn, không phải con. Từ lúc làm vợ anh, con có ngày nào hạnh phúc đâu, cho nên con không có gì để lưu luyến khi đi cả. Con chỉ mang đi những gì là của con.

Đi ra balcon, Tường Vi lớn tiếng gọi anh tài xế nhà mình đang chờ bên ngoài:

– Anh vào nhà và lên đây phụ tôi mang hết đồ đạc đi!

Bà Nam gằn giọng:

– Được, con cứ đi, mẹ sẽ không ngăn cản. Vì mẹ sớm biết tình đời là như vậy.

Tường Vi mỉm cười:

– Chính mẹ cũng là người góp phần vào cho tình đời thêm bạc bẽo. Nếu như con nghèo, mẹ đâu có chọn con để hỏi cưới và ra sức ngăn cản Tử Khiêm với Đan Châu. Mẹ hãy tự kiểm lại tư cách của mình đi.

Bà Nam giận đến run cả tay chân:

– Khốn nạn! Tao không ngờ mày mất dạy đến như vậy, uống công cha mẹ mày cho mày ăn học.

Người tài xế lên tới, Tường Vi xách valy của mình đi xuống, sau khi chỉ những món đồ của mình cho người tài xế mang đi. Đứng mặt Tử Hà ở ngay cửa phòng, cô làm thỉnh đi luôn. Tử Hà ôm vai mẹ:

– Mẹ buồn làm gì, chính anh Hai con cũng nhận ra bản chất cô ta như vậy, nên anh có yêu cô ta đâu.

Một câu nói đau như cái tát vào mặt. Tường Vi giận dữ nện mạnh gót giày đi xuống cầu thang. Cô không có gì để luyến tiếc khi rời nhà này cả. Từ nay, cô sẽ sống cuộc sống cho riêng mình, lại rong chơi khắp nơi.

Tử Khiêm giật mình mở mắt ra, anh ngơ ngác nhìn quanh. Đây là đâu vậy?

Tử Khiêm định cựa mình, anh nhăn mặt vì đau quá.

– Anh đừng cử động, vết thương trên vai của anh thối rữa, phải giải phẫu để lấy đầu đạn ra. Đầu đạn đã phá nát bả vai của anh. Anh nghe trong người như thế nào rồi?

– Đau lắm. Đây là đâu vậy?

– Bệnh viện Hậu Giang, người ta tìm thấy anh nằm mê man trên bãi cát nên

đưa anh vào đây.

Tử Khiêm nhắm mắt lại, anh nhớ ra rồi, anh đã tỉnh dậy trên tấm ván anh cố bơi, bơi đến kiệt sức, lúc đó vết thương trên vai anh đau kinh khủng. Vậy là anh còn sống. Tôi vẫn còn sống, vừa đi qua cái chết để trở về với sự sống.

– Này anh!

Cô y tá đánh thức Tử Khiêm:

– Anh tên họ gì vậy, để làm thủ tục chuyển viện cho anh. Vết thương trên vai anh nặng lắm, không thể xem thường được đâu, anh bị mê man đến ba ngày đêm rồi.

– Tôi đi trên chiếc tàu ra đảo Trường Sa và gặp cướp.

Cô y tá vui mừng:

– Ở đây mọi người cũng đoán thế, anh may mắn lắm là trôi vào bờ và được cứu. Ba mươi ngày, anh là người thứ bảy còn sống sót.

Tử Khiêm lại đi vào cơn mê, anh nghe tiếng cô y tá văng vẳng và hình như có cả tiếng Đan Châu gọi anh ... Tử Khiêm! Anh đang ở đâu?

Công điện phát đi khẩn cấp cũng là lúc ông bà Nam và Tử Hà về Sài Gòn, chỉ còn Đan Châu ở lại, cô có niềm tin Tử Khiêm còn sống.

– Cô Đan Châu! Có tin vui rồi!

Người trưởng ban cứu hộ chạy ra biển. Anh xúc động vì Đan Châu đang đi trên bãi biển, cô vẫn kiên nhẫn chờ đoàn tàu truy tìm tông tích người đắm tàu trở về.

– Cô Đan Châu!

Đan Châu đã nghe rõ, cô quay phắt người và chạy ngược trở lại:

– Tin gì vậy anh Thanh?

– Bệnh viện Hậu Giang gửi điện khẩn qua, báo tin anh Tử Khiêm đang nằm bên đó, thương tích khá nặng vừa tỉnh lại lần thứ nhất.

– Có đúng không anh Thanh?

Đan Châu nhảy tung lên như đứa trẻ, cô ôm chầm lấy người chỉ huy:

– Anh Khiêm còn sống, tôi mừng quá. Tôi có niềm tin anh ấy còn sống mà. Nước mắt Đan Châu trào ra, giọt nước mắt sung sướng, Tử Khiêm hãy còn sống.

Tử Khiêm tỉnh lại lần nữa, giọng nói quen thuộc dịu dàng:

– Anh tỉnh rồi phải không Tử Khiêm?

Tử Khiêm mở bừng mắt ra. Đan Châu, cô cười với anh mà nước mắt ràn rụa:

– Em đây. Anh đã tỉnh em mừng quá.

Cô dụi mặt mình vào bàn tay anh, nước mắt ướt cả tay Tử Khiêm.

– Anh đang tỉnh hay là anh đã chết rồi vậy?

– Không, anh đang tỉnh. Bác ở Sài Gòn hay tin này rồi, mừng lắm. Em đang lo thủ tục để chuyển anh về thành phố.

– Em dám cưới với Thái Phương rồi phải không?

- Không có. Em vẫn là em, Tử Lăng ở nhà ngày nào cũng khóc vì nhớ anh.
 - Đan Châu ơi! Anh sung sướng quá vì anh còn có em.
- Tử Khiêm run run sờ tay lên má Đan Châu:
- Anh còn sống và em còn là của anh ư?
- Đan Châu gật nhẹ đầu:
- Một lát anh và em cùng về thành phố, vết thương trên vai anh đáng sợ thật đó Tử Khiêm.
 - Anh chỉ sợ, anh chỉ sợ anh không còn được nhìn thấy em thôi.
 - Em sẽ mãi mãi là của anh.
 - Em lập lại cho anh nghe lần nữa đi.
 - Em yêu anh.
- Tử Khiêm sung sướng hôn lên bàn tay Đan Châu, mắt anh khép lại trong hạnh phúc. Anh hãy còn sống và sẽ đoàn tụ cùng với Đan Châu và con mình. Hạnh phúc đến như trong mơ vậy.
- Tử Khiêm!
- Bà Nam ôm choàng lấy Tử Khiêm khóc ròng. Tử Khiêm khe khẽ:
- Con không sao đâu mẹ bây giờ bình phục là vấn đề thời gian thôi.
 - Sau này mẹ sẽ không cho con đi xa nữa. Cả nửa tháng nay, ai cũng lo lắng cho con. Nhất là Đan Châu, suốt ngày cứ chạy dọc trên bãi biển để mong ngóng tin con.
- Tử Khiêm cảm động nhìn Đan Châu, anh đã hiểu được tình yêu Đan Châu dành cho mình. Tai nạn xảy ra, trong cái rủi có cái may, để cơ hội đoàn tụ với Đan Châu tưởng chỉ có trong mơ trở thành sự thật.
- Ba ơi! Con chưa ôm ba!
- Tử Lăng chen vào, Tử Khiêm cười xòa:
- Vậy con ôm ba đi.
- Tử Khiêm hôn vào má con:
- Nhớ ba lắm phải không? Ba cũng nhớ con trai ba không chịu nổi.
 - Nhớ sao ba không mau chịu về nhà vậy?
 - Ba bị thương mà.
- Tử Khiêm sờ nhẹ nhẹ lên vết thương trên vai:
- Đau lắm hả ba?
 - Gặp mặt con là ba hết đau ngay hà.
- Tử Khiêm sung sướng ôm con và lòng. Anh đang thật hạnh phúc.
- Mẹ! Nếu như con ly hôn, mẹ không cấm con chung sống với Đan Châu phải không?
- Bà Nam lắc đầu:
- Không! Chính ba con cũng ân hận đã tiếp tay với mẹ chia rẽ con. Bây giờ thì cả mẹ lẫn ba hiểu Đan Châu yêu con thật lòng. Mẹ hối hận lắm.
 - Cám ơn mẹ đã hiểu cho chúng con.

– Thôi, con chưa được khỏe, hãy nằm nghỉ đi.

Bà Nam quay sang Đan Châu:

– Mẹ nhờ con săn sóc cho Tử Khiêm giúp mẹ.

– Dạ.

Sóng mắt Tử Khiêm long lanh và dịu dàng:

– Em cũng mệt lắm rồi, hãy nằm trên ghế đó nghỉ đi.

– Em không sao đâu.

Đan Châu ngồi xuống bên Tử Khiêm, những đau khổ của ngày qua tan biến đi, nhường cho một tình yêu lên ngôi.

Thái Phương mở rộng cánh cửa cho Đan Châu:

– Anh biết em sẽ đến. Tử Khiêm đã bình phục hẳn chưa?

– Dạ, cũng tạm qua nguy hiểm rồi anh ạ. Em đến đây là để ...

Đan Châu ngáp ngừng rồi lấy chiếc hộp nữ trang cưới để lên bàn:

– Anh cho em gửi lại và thành thật xin lỗi anh.

Ánh mắt Thái Phương buồn rười rượi:

– Những nữ trang này anh không lấy lại đâu, xem như là quà cưới anh tặng em khi em về với Tử Khiêm, cũng không cần ái ngại hay xin lỗi anh, anh đã quyết định trở về Mỹ.

Đan Châu lặng người. Cô thấy mình có lỗi với Thái Phương, song trái tim cô chỉ có một và dành cho Tử Khiêm mất rồi.

Thái Phương nắm bàn tay Đan Châu, anh đặt hộp nữ trang vào tay cô:

– Em mang về đi. Anh sẽ xem kỷ niệm những ngày có em là kỷ niệm đẹp nhất của đời anh. Những gì anh trót cho đi, anh không muốn nhận lại.

Đan Châu nghẹn ngào:

– Cảm ơn anh. Em mong rằng khi quay về Mỹ, anh sẽ tìm được một tình yêu chân thật.

– Anh cũng mong như vậy.

Kéo cô đứng dậy, Thái Phương đổi giọng vui vẻ:

– Có lẽ anh sẽ không gặp Tử Lăng để từ giã nó, em thay anh nói lời chia tay đến nó giùm anh. Còn bây giờ em đi về đi, anh đến giờ phải ra sân bay rồi.

Đan Châu thảng thốt:

– Anh đi nhanh như vậy sao?

– Em nên nhớ anh đã nhập tịch là người Mỹ, thì việc anh đi hay ở lại là nhanh thôi. Anh đã sửa soạn hành lý xong hết rồi. Hành trang có gì đâu, quần áo và một chút đồ dùng.

Đan Châu nghẹn ngào đến rơi lệ:

– Rồi ... anh có trở về nữa không?

– Có chứ! Quê hương cha mẹ, người thân của anh ở đây mà. Anh sẽ trở về, lúc đó hy vọng em đã sinh cho Tử Khiêm đứa con thứ hai. Nào, bắt tay anh một cái đi, cho anh lên đường.

Đan Châu đưa tay ra, mắt cô mờ những lệ. Thái Phương nắm chặt tay Đan Châu và siết lại xong anh buông ra:

– Chúc em hạnh phúc.

Thái Sơn sẵn sàng ngoài xe, anh đón chiếc valy của Thái Phương để phía sau. Thái Phương đi nhanh ra xe và ngồi vào. Anh không dám nhìn đôi mắt đẫm lệ của Đan Châu, những giọt nước mắt khóc vì anh, nhưng trái tim của cô là mãi mãi của Tử Khiêm.

Chưa đi mà đã cách xa.

Lúc biệt ly rồi, xa đến đâu?

Thôi hãy để anh đi em nhé.

Gấp đem thương nhớ khuất mây mù.

Anh chỉ xin được mang theo một chút hương.

– Ba ơi! Mua món này tặng mẹ nghe ba.

– Ồ. Mẹ con sẽ thích lắm đó.

Tiếng quen quá. Tường Vi quay lại, cô làm rơi cả điều thuốc trên môi.

Người không muốn gặp sao lại gặp. Cha con Tử Khiêm. Tử Khiêm cũng vừa nhìn lại, anh thẳng thốt nhận ra Tường Vi, cô thay đổi nhiều quá, mái tóc nhuộm vàng, uốn bùng lên, môi tô màu đen, áo mặc hở hênh lộ cả vai và lưng. Anh định chào cô, nhưng có một gã đàn ông ngoại quốc đi tới, anh ta ngồi xuống và quàng tay qua vai Tường Vi:

– Em hút thuốc nhiều quá Tường Vi.

Tường Vi bung ly rượu lên uống cạn rồi dần mạnh xuống bàn:

– Về thôi David, em say rồi.

David ôm qua người Tường Vi, cả hai cùng đi băng qua đường, Tử Khiêm nhìn theo. Bây giờ Tường Vi sống như vậy đó sao? Anh gặp cô một lần trên tòa án hôm xử ly hôn và cho đến bây giờ ...

– Ba ơi! Mình mua không ba?

Tiếng của Tử Lăng kéo Tử Khiêm về hiện thực, anh gật đầu:

– À, có chứ!

Tử Khiêm bảo cô bán hàng gói món quà lại cho anh, đó là bức tượng thạch cao tạc một cô bé gái xinh xắn. Ước ao của Tử Lăng, mẹ nó sẽ sinh cho nó một em bé gái xinh xắn.

Hai cha con đi một lúc mới lên xe về nhà. Vừa xuống xe, Tử Lăng đã oang oang:

– Mẹ ơi! Ba có quà cho mẹ đó. Quà đặc biệt nghe mẹ, nhưng bí mật.

Đan Châu phì cười:

– Hai cha con mấy người lúc nào cũng có chuyện bí mật cả.

– Con với ba về một phe mà, mẹ là thiểu số.

– Được, vậy thiểu số không chơi với đa số.

– Mẹ!

Tử Lăng đảo để ôm vai Đan Châu lại:
– Nhưng mà đa số thua thiếu số, mẹ ơi.
Tử Khiêm vòng tay ôm cả hai mẹ con vào lòng.
– Anh vừa gặp Tường Vi, cô ấy bây giờ sống buông thả quá.
Đan Châu dịu dàng quay lại cho má mình chạm vào mũi Tử Khiêm, cô hiểu anh đang ray rứt như cô từng ray rứt về Thái Phương vậy. Rồi ánh mây mù sẽ qua mau, khi đưa con thứ hai chào đời.
Vòng tay Tử Khiêm khép lại hơn nữa – Em và con là tất cả đối với anh. Anh yêu em và mãi mãi yêu em.
Đan Châu hạnh phúc khép mắt lại.
Tình yêu muôn thuở vẫn là hương.
Tình yêu- dấu đã như in.
Dù hoa, cỏ đá lòng quên được nào.

Hết

Nguồn: TaiXiu

Người đăng: ms

Thời gian: 05/09/2005 12:11:21 SA